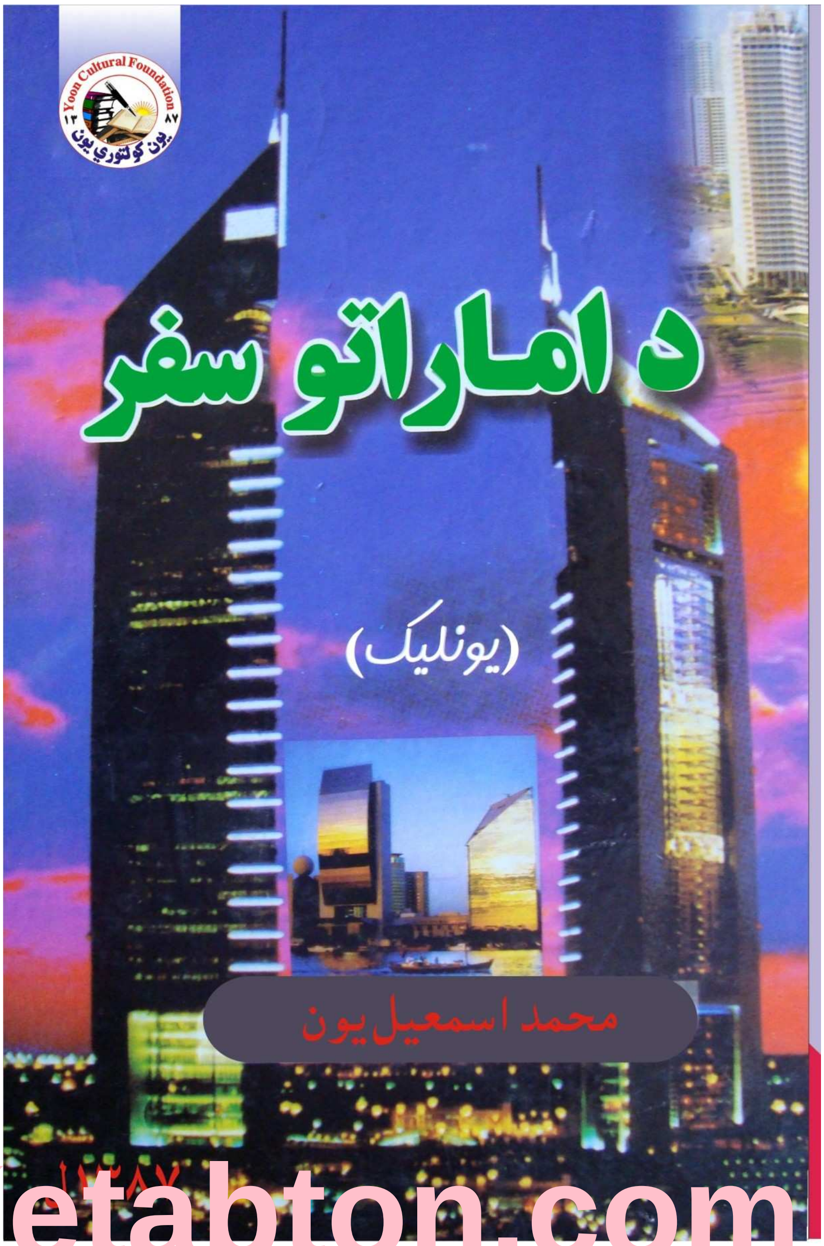

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

(یونلیک)

محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د اماراتو سفر
لیکوال:	پوهنمل محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۸۴ل کال
دویم چاپ:	۱۳۸۷ل کال
د لیکوال پرله پسې نومره:	(۱۹)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۱۹)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	ددې اثر پر دویم چاپ څو ټکي	۱
۲	د خپرندوی یادښت	۳
۳	د اماراتو سفر	۵
۴	انځوریزه برخه	۱۳۱
۴	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۱۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اثر پر دویم چاپ څو ټکي

«داماراتو سفر» زما لومړنی یونلیک دی. د ژوند په اوږدو کې مې ډېر سفرونه کړي، خو په دې نېت مې نه دي کړي، چې زه به یې خاطرې لیکم. دځینوسفرونو حوادث په لیکلو نه ارزي، خو ځینې سفرونه بیا داسې هم وي، چې خاطرې لیکل یې خورا ضرور وي. یونلیکنه له

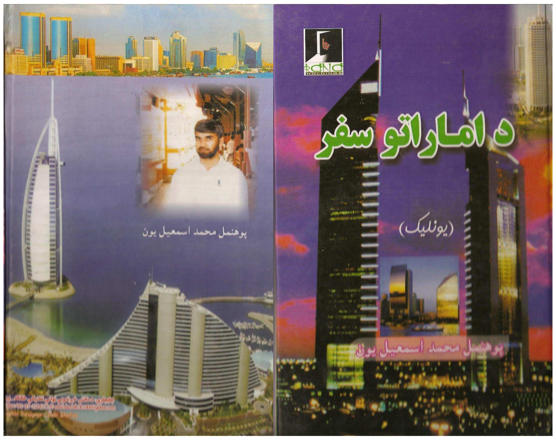

کلونو راهیسې په پښتو ادب کې دود ده. البته د یونلیکنې محتویات طبعاً توپیر کوي، کېدی شي، یونلیک یوازې د ادبیاتو په شان یوه واحده موضوع راونغاړي یابېلابېلې ټولنیزې، سیاسي او نورې موضوعګانې. خو مهم ټکی په کې دا دی، چې لیکوال پېښې لکه څنګه چې دي، همغه شان ثبت کړي که بل ډول؟ کوم پیغام په کې پروت دی که نه؟ اوکه نه څه شی چې پرې تېر شوي یوازې د همغو خاطرو یو تصویر یې کاږلی دی؟

ددې یونلیک له لیکلو څخه زما هدف دا و، چې دوه بېلابېلې او ان مختلفې ټولنې سره پرتله کړم، یوه داسې ټولنه، چې ډېره ځپل شوې او ډېره شاته پاتې ساتل شوې ده او بله هغه چې ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مختللي او لاهم پر مختلونکې ده. دا چې زه په دې لیکنه کې ثومره بریالی شوی اویا اوو ورځو کې د ثومره لیکنې ظرفیت او څه ممکن وو، دا قضاوت درنو لوستونکو ته پرېږدم. ددې کتاب تر چاپ وروسته هغو خلکو، ځوانانو په تېره بیا هغو کسانو، چې دا ډول سفرونه یې کړي وو او یا د سفر نیت یې درلود او داکتاب یې لوستی و، ماته تلیفونونه وکړل او ددې اثر ستاینه یې وکړه، ځینو وویل موږ ته یې ځکه خوند راکړ، چې موږ هم د سفر پر وخت له ځینو دا ډول ستونزو اوپېښو سره مخامخ شوي یو. په هر حال د لیکوال دنده د یوه اثر لیکل دي او پاتې کارونه په نورو خلکو پورې اړه لري، دا دی زه دا اثر یو ځل بیا، په داسې حال کې خپروم، چې زما یو بل یونلیک هم چاپ ته تیار دی، تر دې یونلیکه، زما په دې نوي یونلیک کې تجربه یو څه زیاته شوې ده، هیله لرم تر چاپ وروسته د لوستونکو خوښ شي، زه له رڼا خپرندوی مرکز، په تېره بیا له ښاغلي حاجي صیب ظاهر قدیر څخه منندوی یم، چې دا اثر یې د لومړي ځل لپاره چاپ کړ او تر دې دویم چاپ پورې یې موږ ته راورساوه. له درنو لیکوالو څخه مې هم هیله ده، چې دسفر پر وخت قلم او یادښت کتابچه له ځانه سره ولري، د خپل سفر مهمې خاطرې ولیکي، کېدی شي داسې مسایل په کې وي، چې ګټه یې زموږ ولس او ټول بشر ته ورسېږي.

په همدې هیله

محمد اسمعیل یون

ارګ- دجمهوري ریاست ودانۍ

کابل- افغانستان

د ۱۳۸۷ل کال د کب ۴مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپرندوی یادښت

رڼا علمي مرکز دټول هېواد په کچه یو علمـي او فرهنګـي مرکـز دی چې دخپل جوړښت په ډېره لنډه موده کې یې ګـڼ شـمېر، علمي، فرهنګي او رغونيز کارونه تر سره کړي دي، ددې مرکز پـه هڅو تراوسه پورې دبیا رغونې تر لسو زیاتې لویې پـروژې تکمیـل شوي، دکرنې پـه برخـه کـې څـو نمونـه یـي فارمونـه او باغونـه جوړشوي، په لغمان او ننګرهار کې د اوبـو څـو سـربندونه رغـول شوي او د بدني روزنې په برخه کې سپورتي کلپونه جـوړ شـوي او مسابقې تر سره شوي دي، دې مرکز کلتوري چارو ته هم زیاتـه توجه کړې، رڼا انستیتیوت په نامه یې دننګرهار دښوونې او روزنې په پوهنځي کې یو روزنیز انستیتیوت جـوړ کـړی چـې ژر بـه پـر فعالیت پیل وکړي، دا انستیتیوت په یوه کال کـې دیـونیم زر زده کوونکو دروزنـې ظرفیـت لـري، پـه دې انسـتیتیوت کـې بـه زده کوونکي دکمپیوټر، انګلیسي ژبې او منجمنټ زده کړې کـوي، دا زده کړې به زده کوونکو ته وړیا وي.

رڼا مرکز څو علمي غونډې، مشاعرې او سیمینارونه هم جوړ کړي او ځینو علمي او روزنیزو مرکزونو سره یـې مرسـته هـم کـړې ده. دغه راز (د دستار سړی) دشهید حاجي عبدالقـدیر دشخصـیت پـه باب یو اثر، (علامه عبدالشکور رشاد په ننګرهار کې) د استاد رشـاد پـه اړه دمقـالو یـوه ټولګـه، (پرېـوتې څېـرې) دحفیـظ الله تـراب دتلویزیوني ډرامو یو اثر یې هم په مستقل ډول خپاره کـړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز د دانش خپرندويې ټولنې په ګډو هڅو يې انګليسي ـ پښتو قاموس په (۱۳۱۸) مخونو کې خپور کړی، چې دا د چاپ شويو پښتو کتابونو په تاريخ کې يوه ښه او غوره بېلګه ده.

رڼا مرکز وياړي چې دخپلو خپرنيو هڅو په لړ کې دهېواد دنامتو ليکوال ښاغلي پوهنمل محمد اسمعيل يون (د اماراتو سفر) چې په زړه پورې يونليک دی او دده د سفر خاطرې دي، خپروي. رڼا مرکز ښاغلي يون ته ددې کتاب دچاپ له امله مبارکي وايي او دنورو بريو هيله يې کوي، دغه راز له ټولو افغان ليکوالو سره ژمنه کوي، چې رڼا مرکز به تر خپله وسه هڅه او کوښښ وکړي، چې دنورو ليکوالو علمي، څېړنيز او هنري اثار هم خپاره کړي، هيله من يو، يوبل سره فرهنګي همکاري وکړو او ټول دهېواد فرهنګ ته دخدمت جوګه شو.

په فرهنګي او هېوادني مينه
حاجي عبدالظاهر قدير
د رڼا مرکز عمومي مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

د ۲۰۰۲ م کال پر نومبر په جرمني کې د افغانستان په اړه یو علمي سیمینار جوړ شوی و، ددې سیمینار نوم و: " مدني ټولنه او د هغې په جوړښت کې د اساسي قانون رول" زه دیو شمېر نورو افغانانو په جمله کې دې سیمینار ته بلل شوی وم، دا تر افغانستانه بهر، زما لومړی سفر و، چې پر جرمني سربېره ډنمارک، هالنډ او بلجیم هېوادونه مې هم په کې وکتل، البته پاکستان ته ډېر تللی او راغلی یم، کوټه، لاهور، کراچۍ او اسلام اباد ته مې سفرونه کړي او پېښور کې، خو بیا میاشتې او کلونه پاتې شوی یم، خو پاکستان او ایران د اکثرو افغانانو په نظر د خارج په جمع کې نه حسابېږي.

کله چې له جرمني څخه بېرته راتلو، نو ویل کېدل، چې د الوتکې یو تمځای په (دوبۍ) کې دی او دوبۍ ډېر ښکلی او زړه راکښونکی ځای دی. دا هم ویل کېدل، چې الوتکه دلته درې څلور ساعته تمېږي او مسافر کولای شي په هوايي ډګر کې له مارکېټ څخه د خپلې خوښې وړ سودا ترلاسه کړي، ما ډېره هیله لرله، چې له دې سفر څخه ګټه پورته کړم او دوبۍ لکه څنګه چې خلک یې ستاینه کوي، وګورم، خو هغه وخت د الوتکې الوتنې تغیر وخوړ، موږ له فرانکفورت نه استانبول، بیا تهران او له تهرانه کابل ته لاړو.

له هغه وخته بیا دوه کاله تېر شول، په دې وخت کې مې هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرله، چې یو ځل دوبۍ ته لاړ شم، خو ټولنیزې، سیاسي او فرهنګي بوختیاوې دومره زیاتې وې، چې هغه د چا خبره سرګرولو ته یې هم نه پرېښودلو. په دې موده کې څو ځله ځینو انډیوالانو په تېره بیا حاجي صیب ظاهر قدیر یادونه وکړه، چې ما سره دوبۍ ته لاړ شه او ښه چکر به درباندې ووهم، خو زه په خپلو کارونو کې دومره مصروف وم، چې یو ځل مې هم ددې چانس ترلاسه نه کړ، کله چې د اساسي قانون لویه جرګه پای ته ورسېده، د جمهوري ریاست ټاکنې هم ترسره شوې او څو میاشتې لا پر دې تېرې شوې، نو یو څه نسبي فرصت پیدا شو، چې ځان سفر ته تیار کړم، یوه ورځ حاجي صیب ظاهر قدیر بیا وویل: یون صیب پاسپورت تیار کړه، چې کله مې درباندې غږ وکړ، نو (نه) به په کې نه وي او ته به تیار یې، ما ویل حاجي صیب پاسپورت تیار دی، خو ویزه وخت غواړي، هغه وویل: د ویزې مېزې کیسه کې مه اوسه د اماراتو ویزه درته زه په دوه ساعتو کې اخلم، څو ورځې لا تېرې نه وې چې بیا یې راته وویل چې سبا دې پاسپورت عاجل د انجنیر صیب اکرام په ادرس کابل ته ولېږه چې یوه ورځ کې حرکت دی.

ما خپل پاسپورت په همغه ورځ د ښاغلي رحمت الله خان په لاس، چې تازه کابل او بیا له کابله ګردېز ته روان و ور ولېږه، رحمت الله خان په ګردېز کې دیوناما ددفتر دسیاسي چارو مرستیال و، رحمت الله خان پاسپورت په کابل کې زما اخښي ډاکټر مروان او هغه بیا اول الرحمن رودوال او رودوال صیب پر همغه ورځ انجنیر صیب اکرام ته ور تسلیم کړ، انجنیرصیب اکرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پر همغه سبا چې د۲۰۰۵ کال د فبروری (۲۱) نېټه کېدله، وېزه اخيستې وه. ما ته يې په ټيلفون کې وويل چې زه دوبۍ ته روان يم تاسې خپل پاسپورت يا زما له دفتر او يا هم له سفارت څخه ترلاسه کولای شئ.

حاجي صيب ظاهر ته مې وويل چې وېزه، خو يې اخيستې اوس نو په تا پورې اړه لري چې څه وخت ځو. هغه وويل ته کابل ته ځان رسوه او زه درپسې درځم، زه کابل ته لاړم لومړی مې د انجنير صيب اکرام دفتر ته مراجعه وکړه، ددفتر ملګرو يې وويل پاسپورت په سفارت کې دی، بيا انجنيرصيب عباس يو شخص موظف کړ او له سفارت نه يې زما پاسپورت راوړ، پاسپورت کې ديوې مياشتې لپاره ياني د فبروری له ۲۱ د مارچ تر ۲۰ نېټې پورې د زيارة (سياحت) وېزه لګېدلې وه. څو ورځې مې په کابل کې تېرې کړې، حاجي صيب ظاهر ته مې ټيلفون وکړ، چې وېزه مې واخيسته، هغه وويل ته منتظر اوسه زه درځم، څو ورځې نور هم پاتې شوم، خو چې د هغه پته ونه لګېده، نو زه هم بېرته ننګرهار ته لاړم، البته په دې وخت کې يې کابل کې يو ځل ماته ټيلفون وکړ چې کېدی شي زه يو څو ورځې نور هم وځنډېږم که تاسو يوازې ځئ، نو ما به هلته ټول سهولتونه برابر کړي وي.

کله چې په کابل کې وم، نو له کرزي صيب سره مې په يوه اوونۍ کې درې ځله ملاقات وشو او پر څو مهمو مسايلو مې ورسره خبرې وکړې، په دې مسايلو کې يو هم د ايران کلتوري يرغل و، چې په کابل کې يې د خپلو لاسپوڅو او د فرهنګي چارو ددولتي چارواکو په واسطه عملي کوي، همدې چارواکو نه يوازې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولتي خپرونو لکه: کابل راډيو ټلويزيون او نورو کې پښتو برخه خواره کړې ان د بنديز تر بريده کوښښ کوي د پښتو ژبې حق ضايع کړي، دغه راز دوی غـواړي لـه بېلابېلـو وسيلو څخه کار واخلي چې نوی پښتو چينل AVT خيبر هم په کابل کې بند کړي، د اطلاعاتو او کلتور وزير سيدمخدوم رهين ټولو کېبلي خپرونو ته خبر ورکړی و، چې (خيبر چينل) خپور نه کړي، دغه راز طلوع ټلويزيون هم د خيبر پرضد يو پروګرام جوړ او نشر کړی و. کرزي صيب ته ما دا ټول مسايل وويل، چې له خيبر ټلويزيون سره ددوی مخالفت په دې نه دی، چې دا ولې د پاکستان لـه خـوا نشرېږي، بلکې د اختلاف ټکی يې دادی چې دا پښتو دی.

کرزي صيب خيبر ټلويزيون ښه چينل وګانه او د هغوی نوې خپرونې او سندرې يې وستايلې، فقط دومره يې وويل، چې افغاني موسيقي په ځانګړي ډول زړه افغاني موسيقي لکه د ګل زمان، قديم، استاد اولمير، قمرګلې او نورې سندرې هم بايد نشر کړي، دې وخت کې يې جاويد لودين ته ټيلفون وکړ او ورته يې وويل، چې هېڅوک حق نه لري ددې ټلويزيوني چينل پرضد نشرات وکړي، هرڅوک که غواړي مطرح شي بايد د خپلو پروګرامونو کيفيت ښه کړي، موږ نه غواړو د ټلويزيونونو ترمنځ جنګ پيل شي.

دې وخت کې ما کرزي صيب ته وويل، چې زه خيبر ټلويزيون ديوې مرکې لپاره دعوت کړی يم، که تاسو څه پيغام لرئ زه يې ور رسولای شم. کرزي صيب وويل فقط سلامونه مې ورته ورسوه او بل افغاني سندرې بايد کېږدي چې هغه زموږ لويه پانګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کابله بېرته جلال اباد ته لاړم او حاجي صیب ظاهر مې لـه نږدې وکوت، کله چې یې زه ولیدم، نـو پـه خنـدا شـو تـر روغبـړ وروسته مې سملاسي زموږ دیوه دولتي مشر یوه کیسه ورتـه وکـړه، "هغه داسې چې زموږ یو دولتي مشر خپل یو انډیوال ته ویلـي وو که زه ددولت مشر شوم، نو ته چې هرڅه غواړې هغه بـه درکـړم، ننګرهار ولایت غواړې، کابل ولایـت، هـرات ولایـت کـه وزارت، هغه شخص ددولت له مشر سره له دعاګانو نیولې تر عملـي منـډو ترړو پورې هرڅه وکړل، په پای کې شخص ډېـر انتظـار وویسـت، چې څه نن او سبا به مې وغواړي خو کله چې شپې ډېـرې تېـرې شوې، دسړي حوصله تنګه شوه، په خپله یې پـه ډېـر تکلیـف لاره چاره پیدا کړه او ځان یې تر ولسمشر ور ورساوه، هغه سـره ځانتـه په یوه خونه کې کېناسـت، د روغ او رنځـور تـر حـال احـوال او پوښتنې وروسته دې شخص په ډېر احترام عرض وکړ، چې رئـیس صیب که یاد دې وي یو وخت تر ولسمشر کېدو وړاندې هغه یـوه ورځ چې ځانته په یوه موټر کې ناست وو، تاسو وویل چـې کـه زه جمهور رئیس شوم، نو که ته ننګرهار ولایـت او یـا کابـل ولایـت غواړې او که وزارت، نو درکوم یې، اوس خو نـه ولایـت شـو، نـه وزارت، عادي ملازمت هم نه شته دا څنګه چل شو؟ ولسمشر ورتـه په ډېره خوږه‌لهجه وویل قربان دې شم د زړګي سره تاته بـه زمـا یو خواص معلوم نه وي هغه دا چـې مـا سـره چـې څـوک وعـده وکړي هغه مې تر مرګه نه هېرېږي او زه چې چا سره وعده وکـړم هغه مې شبېه پس هېره وي، نو اوس پـوی شـوې، سـر دې پـرې خلاص شو، هه واخله دا یو چاکلیټ خوله دې پرې خـوږه کـړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې ځو چې ما ته ډېر خلک منتظر دي."

ما چې کله حاجي صیب ظاهر ته دا خبره وکړه هغه کړس کړس وخندل، یاره بېشکه چې لغماني یې سخت دنښې منځ دې وویشت، په یوه غشي دې دوه مرغۍ ښکار کړې، خو خبره چې له ټوکو وباسو والله که مې یوه شېبه هم هېر وې، خو تاته د ننګرهار حالت ښه معلوم دی. دلته هره لحظه یوه ستونزه راولاړېدی شي او زه چې دلته نه یم سخت مشکلات پیدا کېږي. همدا اوس به کابل ته ټیلفون وکړم، چې دوه ټکټه بوک کړي، ما ویل نه زه اوس یو ځل اسلام اباد ته ځم، خیبر ټي وي سره مرکه لرم، کله چې راستون شوم، بیا به ګورو. زه د خیبر ټي وي خبریال نورحمن شېرزاد سره اسلام اباد ته لاړم او له خیبر سره مې ژوندۍ مرکه وکړه، د مارچ پر ۱۳ مه نېټه بېرته راستون شوم، کله چې مې پاسپورت ته وکتل، نو ګورم چې ایله (۷) ورځې په کې پاتې دي. حاجي صیب ظاهر سره مې مشوره وکړه. ما ویل چې ددې ویزې وخت نور په ختمېدو دی، هغه وویل که ته ځې ځه لاړ شه، زه درپسې درځم.

له جلال اباده مې کابل کې د تجارت وزارت مرستیال ښاغلي پوهنمل محمدنبي فراهي ته ټیلفون وکړ، نبي فراهي د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې استاد او زما ډېر نږدې ملګری دی. هغه ویل څه وخت کابل ته راځې، چې سره وګورو، ما ویل همدا نن در روان یم، خو کېدی شي یو ځل لنډ سره وګورو، ځکه زه دوبۍ ته روان یم، فراهي صیب وویل خیر چې دوبۍ ته ځې، نو ټکټ به زه درته بوک کړم او که هلته ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي، نو چې زه درته په هوټل کې د اتاق غم وخورم، زموږ تجارتي اتشه هم روان دی، هغه سره به یو ځای لاړ شې، ما به درته په کام ایر شرکت الوتکه کې ټکټ تیار بوک کړی وي. کله چې مازیګر کابل ته ورسېدم، نو فراهي صیب ته مې ټیلفون وکړ، هغه وویل سبا سهار (۸) بجې زما او ستا وعده ده، سهار به زه تجارتي اتشه هم راوغواړم او ټکټ به یې هم راوړی وي. د شپې زه او زما بل ملګری ډاکټر محمداکرم خپلواک د انجنیر صیب اکرام دفتر ته لاړو، هغه تازه له دوبۍ نه راستون شوی و، هغه ته مې وویل چې تاسو زما پاسپورت وګورئ، چې څومره وخت لري؟ هغه وویل چې ستاسو وېزه کې ډېر کم وخت پاتې، فکر نه کوم چې په دې وخت تاسو هلته داخلېدو ته پرېږدي، ما ویل ټکټ مې هم سبا نه بل سبا یانې د مارچ (۱۸) بوک کړی هغه وویل دا ډېر کم وخت دی، زه نه پوهېږم چې څنګه به شي، تاسو لږ صبر وکړئ زه دوبۍ ته ټیلفون وکړم، چې پوره احوال واخلم. کله چې یې دوبۍ کې کوم شخص ته ټیلفون وکړ هغه وویل چې دی راتللای شي، له همغه تاریخه دده وېزه محاسبه کېږي چې دخول نېټه په کې ووهل شي، خو دی باید د مارچ تر شلمې دمخه ضرور داخل شي، دې کار ما سره تشویش پیدا کړ، هسې نه چې لاړ شم او بېرته مې راستون کړي.

سهار چې (۸) بجې سوداګرۍ وزارت کې د فراهي صیب دفتر ته لاړم، نو تر لږو خبرو اترو وروسته تجارتي اتشه هم راغی، موږ یې یو بل ته معرفي کړو، دهغه نوم (بسمل علوي) و، یو بل ته مو د ټیلفون نومرې ورکړې، بیا مې پاسپورت ور وښووه او د وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمي ستونزه مې ورته بيان کړه، هغه وويل چې تاسو يو ځل پـرې داخلېدی شئ خو د مـارچ تـر شـلمې وروسـته پرتاسـو بانـدې د ورځې تر (۲) ډالرو زياته جريمه راځـي، خير تاسـو خـو لاړ شـئ، هلته به د قونسلګرۍ له لارې کوښښ وکـړو، چـې وخـت تمديـد شي. ډېر تشويش ورته مه کوه.

فراهي صيب دتجارتي اتشې د مسئول په باب ماته معلومات هـم راکړل، چې دی د پخواني وزير مصطفی کاظمي د تره زوی دی، علوي له ځېرې څخه ربتيا هم کـاظمي تـه پـاتې کېـده، تـر دې دمخه هم ماته پته وه، چې پـه سـوداګرۍ وزارت کـې د ښاغلي کاظمي په وخت کې له يوې مخې هزاره ګان مقرر شوي، ماته دا پته هم وه چـې د تجـارت وزارت پـه (۲۴) رياسـتونو کـې د (۱۳) رياستونو رئيسان هزاره ګان د (۷) تاجکان وو د (۲)دوو پښتانه او د يو ازبک او د بل هم ترکمن دی.

دغه راز له هېواده بهر د افغانسـتان پـه (۲۳) تجـارتي اتشـو کـې يوازې د يوې تجارتي اتشې مسـئول پښتـون دی، ددې تجـارتي اتشو د ټولو کارکوونکو شمېره (۷۳) تنه دی، چې له هغـې جملـې څخه (۵۳) تنه هزاره ګان، بيا تاجکان او پاتې نور بيا پښتانه او نور قومونه دي، نو فراهي صيب ماته ځکه له کاظمي سره د علوي د خپلوۍ اړيکي په ګوته کړل، هسې نه چې په لاره کې په تجـارت وزارت کې د پخواني وزير له خوا د رامنځته شوې نا انډولـۍ پـه باب څه ونه وايم. د مارچ (۱٦) مه د سهار (۹) بجې فراهي صيب خپل سکرتر ته وويل، چې د يون صيب ټکټ نه دی راغلی، هغـه وويل" حالا تعقيب اش ميکنم" لږه شيبه وروسته راغی او ويې ويـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکټ يې د کام اير د ټکټ پلورنې په غرفه کې دی، څوک نه شته چې را يې وړي که دی خپله هلته ځي، نو ورتسليم به يې کړي.

ما ويل ټيک ده لاړ به شم، فراهي صيب وويل نه ممکنه نه ده، خپل سکرتر ته يې بيا وويل ورته ووايه چې همدلته يې راوړي، هغه بيا ټيلفون وکړ هغوی ورته ووېل، چې سل فيصده مطمين اوسئ ټکټ به در ورسېږي. ما دې وخت کې فراهي صيب ته وويل، زه به يو ځل پوهنتون ته لاړ شم حاضري به امضاء کړم او بېرته به راشم، تر هغه به ټکټ راغلی وي، هغه ويل ښخي سمه ده.

پوهنتون ته لاړم حاضري مې لاسليک کړه او بېرته پوره يوولس بجې د فراهي صيب دفتر ته راغلم، د ټکټ پوښتنه مې وکړه سکرتر وويل تر اوسه نه دی راغلی، ما ويل که تکليف نه وي ټيلفون وکړه، اخوا دېخوا يې ټيلفون وکړ خو ټيلفوني تماس يې ټينګ نه شو. فراهي صيب ته مې وويل چې ټکټ نه دی راغلی او تماس هم ټينګ نه شو، زه به ورپسې لاړ شم، هغه بيا ټينګار وکړ، وېل نه تاسو مه ځئ، بيا يې خپل سکرتر راوغوښت ويې ويل ژر يې راورسوه يو څوک ژر ورپسې ولېږه، هغه يو ډريور په ټکټ پسې ولېږه (۱۵) کم يوولس بجې وې، چې ډريور له اخوا ټيلفون وکړ، چې د کام اير شرکت پر ضد مظاهره ده او اخوا ټوله لاره بنده ده، د شرکت دفتر ترلی څنګه چل وکړم، د شرکت خلک وايي چې د مارچ په (۱۸) دپنجشنبې ورځې پرواز د شنبې ورځې ته معطل شو او مساپرين يې ټول رخصت کړي، زه ډېر زيات خپه شوم، فراهي صيب وويل، خير نو اوس څه وکړو، ما وويل ونه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به شو ترې، د شنبې تر ورځې زما د وېزې وخت ختمېږي بیا ټګ نه کېږي، همدا بحث مو کاوه چې د جمهوري ریاست د تشریفاتو د څانګې مرستیال ښاغلي بلال احمدزی چې زما او دفراهي صیب دواړو ملګری و، له خپلو څو تنو ملګرو سره راننوت، ستړي مشي مو سره وکړل، فراهي صیب لږ خبرو کې مصروف شو، بلال احمدزی زما ترڅنګ کېناست، تر حال احوال وروسته مې ورته وویل، څنګه دي حالات؟ هغه وویل حالات خو به تاته معلوم وي چې پټ پټ ملاقاتونه کوې، ما ورته وویل چې د تشریفاتو مسئول ته یې او معلومات ما سره دي؟ عجیبه ده، همدې خبرو کې وو، چې ده وویل زه والله نن اسلام اباد ته روان یم، ما ویل زه هم اماراتو ته تلم، خو ټکټ پیدا نه شو، شنبې ته معطل شو او شنبه زما وېزه ختمېږي، کام ایر خپل سبانی پرواز کنسل کړ او شنبې ته پاتې شو، بلال وویل (اریانا) کې لاړ شه، نن شارجې ته پرواز لري، ما ویل اوس (۱۲) بجې دي کله ممکنه ده، هغه وویل ورور ته دې ووایه دا څه خبره ده، همدا اوس اریانا ته ټیلفون کوم، ژر یې ټیلفون وکړ، تر لږ مصروفیت وروسته ټیلفون رخ شو. د اریانا یوې ښځمنې چارواکې سره یې خبرې وکړې او ورته یې وویل، چې زما یو نږدې دوست دی غواړي اماراتو ته لاړ شي عاجل د شارجې یو ټکټ ورته ورکړئ، له اخوا اواز راته او ویې ویل چې ټکټونه خلاص دي، خو ستاسو په خاطر به دده یوه چاره وکړو را دې شي. دې وخت کې مې بلال احمدزي ته وویل اندېواله که غواړې ټکټ راته واخلې، نو راسره لاړ شه، دا ټکټونه په ټیلفونونو نه کېږي، هغه ویل ځم درسره، خو دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراهي صيب سره مې يو پټ کار دی دلته ډېر خلک دي او دی هم سخت مصروف دی، ما ویل دده کار دې پر ما، همدا اوس يې درته وزګاروم او هلته به په بل اتاق کې ورسره پټ کېنې او خپله خبره به خلاصه کړې، ده وويل فقط لس دقيقې.

ما فراهي صيب ته وويل، دبلال درسره فقط لس دقيقې مخفي کار دی چې ده سره ځان ته وګورې او ستا تر کتنې وروسته يې زه ځان سره بيايم، چې د اريانا ټکټ راته واخلي، هغه وويل اريانا نن پرواز لري؟ بلال وويل هو! زه ورته ټکټ اخلم، دې وخت کې فراهي صيب وويل دا دی مفت ټکټ کې دې نصيب نه و، اوس به دا پيسې دربانديې راځي، دې سره يې ټوکې وکړې ويل يې ځه ددې ټکټ قصور به بيا زه په وچه درکړم.

بلال او د هغه ملګرو فراهي صيب سره څو دقيقې وکتل او نور زه، بلال او د هغه نور ملګري د هغه په موټر کې له تجارت وزارت څخه د وزيراکبرخان مېنې په نيت په موټر کې سواره شو.

کله چې د طلايي زنبق څلورلارې ته راورسېدو، نو لاره سخته بنده وه، بلال وويل نن د امريکا د بهرنيو چارو وزيره مېرمن کاندوليزارايس راځي او دا لاره يې د هغې په خاطر بنده کړې ده. له همدې څلور لارې دنوي ښار پر لوري لاړو او بيا د شېرپور په نويو جوړو شويو کورونو کې مو په سختۍ سره ځان د ماشوم روغتيا روغتون ترڅنګ ورسوه، هلته نو لاره سخته بنده وه او بلال له خپلو ملګرو سره خدای پاماني وکړه او د شانديز هوټل مخامخ راډيو ټلويزيون شمالي دروازې ته يې چې په همدې کونج کې د اريانا افغان هوايي شرکت دفتر دی، ځان ور ورساوه، پوره يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بجه وه، د د فتر ور ترړلی و، بلال دروازه ټک ټک کړه، یو چا ور ببرته کړ، دې وخت کې یو شخص چې د اریانا د ټکټ مدیر و، د بلال مخې ته راپورته شو او هغه سره یې ښه ګرم روغبړ وکړ، هغه ورته زه معرفي کړم او ویې ویل چې عاجل ټکټ په کار دی، هغه وویل: لست پوره دی، خو ده ته به یو هوایي ټکټ ورکړم توکل پر خدای. ډېر ژر یې راته ټکټ ولیکه ویې ویل دوه طرفه که یو طرفه ما ویل یو طرفه؟ سملاسي یې تعرفه راکړه، چې پیسې تحویل کړم، دخزانې شعبې ته چې ورغلم د هغې شعبې مدیر ته یې زه ور معرفي کړم هغه تر ما هم زړه خوږینی و او دترانسپورت وزارت له وزیرښاغلي قاسمي څخه یې ډېر سر ټکاوه، ویل یې په زړه بین سره پښتون نه پرېږدي او تقاعد شوي هزاره ګان یې بیا مقرر کړل، دا زما عرض به کرزي صیب ته ورسوې، د خدای لپاره چور روان دی چور. ما ویل ښه به وي چې تاسو خپله کرزي صیب سره وګورئ، هغه وویل، کاشکې ما ورته څوک بوځي چې زه یې سر خلاص کړم. دې وخت کې بلال څخه ما د ټکټ د پیسو پوښتنه وکړه مسئول مدیر ماته وویل، ډالر یا افغانۍ؟ ما ویل ما خو افغانۍ او ډالر کور کې کېښودل، ځکه چې ما ویل نن به ټکټ ونه شي خو اوس راسره جیب کې کلدارې دي، هغه ویل کلدارې خو نه اخلو، خو ستاسو په خاطر به اوس چاره وکړو، حساب یې وکړ ټولې لس زره کلدارې شوې. ټکټ یې راکړ، دې وخت کې زه او بلال د هغې مېرمن شعبې ته لاړو چې ده ورته ۱۲ بجې ټلیفون کړی و، ښه لوکسه ښایسته ښځه وه، هغې ته یې وویل: چې دادی ټکټ مو واخیسته، هغې ویل ښه شو، دې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ما وويل پرواز څو بجې دی، هغې وويل څه همدا اوس ځان رسوه، بلال وويل پنځه بجې پرواز دی، نو اوس څه کوې؟ هغې ښځې وويل (۲) بجې ځان ورسوه چکن کېږي، بلال نه مې خدای پاماني واخيسته، له همدې ځايه د شش درک پر يوې پلې لار روان شوم، پر لاره مې پيربخش او حاجي صيب ظاهر ته ټلفون وکړ، چې په دوبۍ کې ضروري نمبرونه راکړي، حاجي صيب ظاهر راته وويل چې خپل فلايټ نمبر او وخت راته راکړه، کله چې ځې هلته به ميدان کې سړی درته ولاړ وي. پيربخش د خپل ورور حبيب نمبر راکړ او ويې ويل چې تر ټک دمخه يې يو ځل چک کړه.

يوه نيمه بجه مې حبيب ته ټليفون وکړ، هغه وويل چې ما ته حاجي صيب ظاهر ټليفون کړی و، په خير راشې موږ درته منتظر يو. نيم ساعت کې مو دريشي، بيک او نور شيان منظم کړل او د سفر خرچه مې بېله کړه، نږدې (۱۵۰۰) ډالر. خپل اخښي مروان ته مې وويل تر هوايي ډګر راسره لاړ شه، کله چې له کوره بهر شو، نو د شش درک څلورلارې کې بيا موټر ولاړ دي او لاره بنده ده، ګومان کېده چې د امريکا د بهرنيو چارو وزيره له دې لارې تېرېده، تر څو دقيقو انتظار وروسته لاره بېرته شوه، يوه ټکسي راغله، چلوونکي ته مې وويل، چې تر هوايي ډګره به په څو لاړ شي؟ هغه وويل پنځوس افغانۍ، موټر ته وختلو تر څو دقيقو څنډه وروسته هوايي ډګر ته ورسېدو، تر لومړۍ چک پوستې تېر شو، خو هوايي ډګر ته لا نه وو رسېدلي، چې بيا پوليسو ودرولو ويل يې اجازه نه شته، ټکسيوان ته مو پيسې ورکړې او هغه مو رخصت کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کله چې مو غوښتل ترمينل ته داخل شو عسکرو وويل پرواز نه شته اجازه نه شته، دې وخت کې دوو کسانو نورو چې غالباً د پکتيا له سيمې به وو، هم ډېر فرياد کاوه او ويل يې، چې وروره موږ ته يې ويل چې دوه بجې راشئ او اوس دوه نيمې بجې دي، ته وايې چې پرواز نه شته، که موږ له پروازه پاتې شو زموږ تاوان څوک راکوي؟

دې وخت کې دې پوليس ته ما وويل صاحبه ته پټکه مه کوه ته اول خبرې ته غوږ کېږده، نن پنځه بجې پرواز دی، دا ټکټ ته وګوره، اوس دوه نيمې بجې دي، څو چې دا خلک ترمينل ته داخلېږي ددوی شيان او اسناد چکېږي پنځه بجې کېږي داسې خو نه دی چې پنځه بجې پرواز دی او دا خلک فکس پنځه بجې حاضر شي، موږ ته يې ۲ بجې وويل اوس لا ان دوه نيمې بجې دي.

دې وخت کې دهوايي ډګر يو بل پوليس راغی او دې نورو پوليسو ته يې وويل: دا پرېږدئ چې ځي هلته خپل مالونه او اسناد چک کوي او کله چې پنځه بجې پرواز وي دوی تيار وي، داسې خو نه کېږي چې د پرواز په وخت کې دوی تاسو پرېږدئ، همدې سره يې اول ماته بيا دې نورو ته اجازه ورکړه، ما له مروان سره خدای پاماني وکړه او خپل موبايل ټلفون مې هم هغه ته ورتسليم کړ، ۲۵ کم درې بجې ترمينل ته ور داخل شوم، د (جدې) او (شارجې) پرواز مشترک و او بل پرواز اسلام اباد ته و، چې اکثره بهرنيان په دې پرواز کې وو، د جدې او شارجې په لين کې اکثره کاروباري خلک يا هغه کاريګر وو، چې په اماراتو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي عربستان کې یې کار کاوه، جامې یې پاکې نه وې، عیناً داسې لکه په افغانستان کې، چې تازه له کوم کارځي څخه راستانه شوي وي، خو د يو نيم په کې پاکې او سپينې جامې په تن وې، يو څو تنو لا په کې احرامونه هم تړلي وو. زه د(جدې) په لين کې ولاړ وم، خو په دې ليکه کې يو چا راڅخه پوښتنه وکړه چې شارجې ته ځې که جدې ته؟ ما ويل شارجې ته، نو ويې ويل هغې بلې غرفې ته لاړ شه، چې فرصت په کې دی، هغه د شارجې غرفه ده، رښتيا هلته چې لاړم څوک نه وو، ژر يې زما پاسپورت او ټکټ وکتل او د الوتکې دسيټ يو ټکټ يې هم راکړ. ښي لاس ته يوه بله غرفه هم وه، په هغې کې يوه پاڼه وه، چې تر وتو دمخه بايد هغه ډکه شوې وای، په هغې کې نوم، د مېرمن نوم، کورنی نوم، د پاسپورت نومره، د ويزې نومره له کومه ځايه ويزه اخيستل شوې او کوم ځای ته ځې؟ دا فورمه مې ډکه کړه، دې وخت کې يو ړيرور دريشي کړی سړی د همدې غرفې دمېز تر شا ولاړ و، پاڼې يې ډکولې، ما فکر وکړ چې دی رسمي مامور دی، ما ويل مدير صيب دا زما پاڼه واخله، هغه فکر وکړ، چې زه غواړم په ده پاڼه ډکه کړم په ډېر غرور يې وويل زه وروره مامور نه يم په بل چا يې ډکه کړه، ما ويل پاڼه مې ډکه کړې دا وايه چې چاته يې وسپارم؟ هغه يوې بلې غرفې ته اشاره وکړه دوه تنه په کې ناست وو، د دواړو مخې ته کمپيوټر ايښي و او پوليسي دريشۍ يې اغوستې وې، زما پاسپورت، ټکټ او پاڼه درې واړه يې وغوښتل، پاڼه يې وکتله يوازې دپاسپورت د اخيستو ځای ننګرهار ولايت يې په کې زيات کړ، پاڼه يې راستنه کړه، پاسپورت کې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خروجي ټاپه ولګوله، همدې سره دترمنيل بهرني هال ته لاړم، چې ګورم دوه دوه نيم سوه کسان په کې ناست او څه ولاړ دي، همدلته يو کوچنی کانتين هم شته او په يوه وړوکي پارټيشن يې د لرګي په کړکيو جلا کړی، په دري ژبه پرې ليکل شوي چې د انټرنيټ اسانتيا شته، خو دا وخت په واقعيت کې دا اسانتيا نه وه، په دې کانتين کې د شيانو بيه د بازار تر نرخه يو نيم چند زياته وه، يوه پياله چای او غير الکولي مشروبات، وچ چپس، نخود او د خارج لپاره پسته او بادام په کې پيدا کېدل، پر چای د خلکو رش زيات و، نيم ساعت انتظار چې مې وويست، نو لږ تږی شوم، کانتين والا ته مې وويل، چې يو ګيلاس چای به وي، هغه وويل چای خلاص شو، مجبور شوم پيپسي مې واخيسته، دا وخت په کابل کې هوا داسې وه، چې پيپسي چندانې ښه نه لګېده. په زور مې وڅښله، ددې هال سور او اوږدوالی تقريباً مساوي و (۱۵×۱۵) متره به و، تر اوسه چې ما د نورې نړۍ کوم هوايي ډګرونه ليدلي ان د (کويټې) او (ترمز) له هوايي ډګر سره هم د پرتلې وړ نه و، پېښور، اسلام اباد، کراچۍ، تهران، کوپنهاګن، فرانکفورت او نور هوايي ډګرونه خو لا څه کوې.

په دې ترمينل کې ټول (۳۰۰) تنو په شاوخوا کې په ولاړه او ناسته ځايېدی شي. څلور بجې شاخوا به وې چې اسلام اباد ته دملګرو ملتو (UN) د ځانګړي الوتکې د الوتنې وخت راورسېد، اکثره بهرنيان همدې پرواز ته منتظر وو، هغوی په نوبت سره له ترمينله ووتل او په يوه مخصوص ۳۰۲ ته ورته سرويس کې د الوتنې تر ځايه ورسېدل، نيم ساعت به لا تېر نه و، چې په ترمينل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يو پوليس او يـو هـم بـل البتـه مسئول شـخص اواز وکـړ: د شارجې او جدې مساپرين دې تيار شي، اعلان له لوډسپيکر پرتـه و، اشخاص همداسې ګرځېدل، دې وخت کې زيات خلک په لين کې ودرېدل، خو يو نيم په کې بې نوبتي او وارخطايي هم کوله، يو څو تنه لا پر خپلو څوکيو غلي ناست وو، دې وخت کې مـا لـه يو تن څخه پوښتنه وکړه، چې د الوتکې څوکۍ نومرې نه لري که څنګه چې دا ځينې خلک داسې وارخطا دي؟ پر څوکۍ يو ناست سړي وويل، دا کارونه خو زموږ د افغانانو عادت دی، والله که خو يې اصلاح کړي.

زه هم په لين کې ودرېدم، کله چې له ترمينل نه وتلو، نـو زمـوږ ټکټونه يې چکول، د الوتکې د څوکۍ ټکټ يې په نيمه نيماوه او د نومرې برخه يې مساپر تـه ورکولـه، سـم لاسـي يـو اوږد ګـاډی راغی، څوکۍ په کې کمې وې، خو د ودرېدو لپاره يې ځايونه ښه وو، پاس د لاس د نيولو ځايونه او تسمې په کې وې، تر يوې نيمې دقيقې مزله وروسـته د اريانـا افغـان الـوتکې وروسـتۍ بـرخې تـه ورسېدو، ټول مساپر يې په لين کې ودرول او دوو پوليسو په مـنظم ډول د اسنادو پر چکولو پيل وکړ، د هر چا ټکټ وېزه او پاسپورت يې چکول او بيا يې الوتکې ته د ختلو اجازه ورکوله، الوتکې ته د ختو همدا يوه لاره وه، نورې لارې بندې وې، پر الوتکه ليکـل شوي وو، ۷۲۷ بوينګ، د الوتکې تخنيکران څـو ځلـه تـر الـوتکې ګردچاپېره وګرځېدل، د الوتکې وزرونه، ټايرونـه او شـا يـې ټـول چک کړل، هر ځای به يې په لاس ډباوه او بيا بـه يـې کاتـه، لـه لاندې يې پاس خوا ته ښه ډېر وکتل، ټول په نوبـت کـې ولاړ وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما نوبت راورسېده، نو تر ما دمخه شخص په وېزه کې لکه چې وخت کم پاتې و، یو تن پولیس ووېل چې ستاسو وېزه ختمه ده، مساپر ووېل درې ورځې پاتې دي، هغه پاسپورت پولیس ته ورکړ، ورته یې ووېل چې زه خو وایم چې وېزه ختمه ده او دی وايي چې پاتې، ته وګوره چې څنګه ده؟ هغه پولیس چې پاسپورت ته وکتل ویې ویل رښتیا ددې وېزه کې وخت شته دا دی ویې ګوره، دې وخت کې دې پولیس هغه بل ته ټوکه وکړه ویې ویل ترڅو به زه درته ژوندی یم او د وېزې چلونه به درښیم، دواړه پولیس پښتانه وو او مساپرین هم تقریباً په سلو کې (۸۰) پښتانه وو، الوتکې ته وختو، په لین کې ودرېدلو به ټول ۱۰ دقیقې وخت نه وي نیولی، کله چې الوتکې ته پورته شو، خپل ټکټ مې ښکاره کړ یو مساپر راته ووېل، مخکې لاړ شه ۱۴ ډېر مخکې دی، زما د ټکټ نومره ۱۴ وه، ښه وړاندې تقریباً د الوتکې له لومړۍ برخې سره نږدې مې د الوتکې دسیټونو له مسئول شخص نه پوښتنه وکړه هغه ووېل دغه دی کېنه. هر لین کې درې څوکۍ وې، یوه د الوتکې د کړکیو بله په منځ کې بله ددهلېز خوا ته، ما ته یې ووېل چې په منځ کې کېنه، هلته بل مساپر و ما ویل چې دلته خو بل څوک دی، هغه چې خپل ټکټ ښکاره کړ هغه هم ۱۴ و، مسئول شخص ووېل هو والله ډېل راغلی، دا خو اوس ټولې څوکۍ غلطېږي، دې وخت کې ما ورته ووېل ورور زه جنجالي سړی نه یم، ددې په خاطر چې ټولو مساپرو ته جنجال پیدا نه شي، همدا اوس ماته بل سیټ پیدا کړه، دا غلطي هم همدا اوس حل کړه چې ټول بېغمه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې یو بل کارکوونکی راغی، هغه ماته وویل خیر دی پروا نه کوې، نور به نه غلطېږې همدا یو ټکټ ډبل شوی، هغه بل مساپر ته یې وویل ورورہ ته ددې شیشې خوا ته سیټ کې کېنه دی به خپل سیټ کې کېني مشکل حلېږي، مور کېناستو زما د ښي لاس سیټ خالي و، تر لږ ځنډ وروسته یو بل ځوان چې یو بیک او په دسمال کې غوټه شوي کالي ورسره وو، همدې مسئول ته راغی او ویې ویل: زما څوکۍ چېرته ده؟ هغه زما ترڅنګ کېناوه، خیرنې او خولو وهلې جامې یې پر تن وې، له روزګاره ډېر ستړی ښکارېده، ستړي مشي یې راکړل، ما ورته وویل بیک او جامې دې پاس کېده او خپله ارام کېنه، کالي یې ځای پر ځای کړل، زما ترڅنګ کېناست، ما ته یې وویل پښتون یې؟ ما ویل هو، د کوم ځای یې؟ د لغمان، چېرته ځې؟ شارجې ته، څه کوې؟ خپل دوستان او اندېوالان ګورم، دولتي یې که شخصي؟ شخصي، ښه ده ډېره ښه ده، ما ویل چې مور غونډې مزدورۍ پسې سرګردان یې که څنګه، دا څنګ ته دې لکه چې پارسیبان دی؟ ما ویل هو دی فارسي وایي.

ما ویل ښه ځوانه اوس ته ځان معرفي کړه، د کوم ځای یې چېرته ځې او څه کار کوې؟ اصل نوم مې سمعیل (اسمعیل) دی، خو په پاسپورت کې مې نوم (نیازمحمد) دی، ان پلار مې هم په نیازمحمد نه پېژني.

دا ځکه چې زه څو کاله مخکې دطالبانو په وخت کې سعودي ته تلم، نو د پاکستان په پاسپورت لاړم، هلته مې نوم بدل ولیکه، اوس چې مې پلار نه پوښتنه وکړې چې نیازمحمد پېژني هغه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران که وپېژني، جدې ته ځم هلته کار کوم، کوهیان وباسم.
کوهیانو کې ګټه شته؟ پخوا ښه وه دا سخت کار دی یو کوهی به مو په زر یو نیم زر ریاله وېسته، خو اوس برمې راوتي دا دله ګان ټول اوس برمې وهي، خو بیا هم خپل قسمت را رسېږي، ما او نیازمحمد خپلې کیسې کولې، چې دې کې د الوتکې د پیلوټ له خوا انانس ورکړ شو چې الوتکه پرواز ته تیاره ده، پوره ۵ کم پنځه بجې پرواز پیل شو، پیلوټ وویل زه هاشمي ستاسو پیلوټ یم زموږ پرواز پیلېږي تر شارجې پورې به دوه ساعته او پنځوس دقیقې مزل وي، په شارجه کې به لنډ توقف او بیا به له هغه ځایه جدې ته په خیر سره پرواز وي، پیلوټ خپل انانس په درېیو ژبو پښتو، دري او انګلیسي ورکاوه.
پیلوټ وویل په الوتکه کې دحرارت درجه په نورمال حالت ساتل کېږي، زموږ پرواز به د بحر تر سطحې څخه (۲۸۰۰) فټه لوړ وي. کله چې الوتکه دکابل له هوایي ډګره والوته، نو پر کابل ښار یې څو دورې وخوړې، نیازمحمد چې کله لاندې کابل ښار ته وکتل ویې ویل های، های کابله بیا به مړیم که ژوندی چې ودې ګورم؟ دې وخت کې یې بیا وویل کابل ښه ښار دی، ښې ډېرې اوبه لري خو ډېر ناپاکه او له خټو ډک دی. دسعودي ښارونه څومره پاک دي، جده، ریاض څومره پاک دي.
ما ویل هغوی خو کار کړی، هغوی خو پیسې لري دلته څه دي جنګونه دي او مرګونه، ده ویل رښتیا وایې والله چې نیازمحمد یو ځل بیا یو سوړ اوسېلی وکښ، خدای خبر چې بیا به خپل وطن ته راشم، اوس مې هم له موره پټ راغلم، ښځه مې هم خبره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، یو وړوکی زوی لرم ډېر راباندې ګران دی، زه چې به چېرته دباندې تلم هغه به هم راسره ته، یوه شپه یې یوازې نه پرېښودم، دا جامې ګوره دا ولې داسې خېرنې دي؟ له کوره پټ راوتی یم، که مې مور خبره شوې وای، چې په دې نېته زما د تګ وخت دی نو ډېر به یې ژړلي وای، ما دهغې ژړا نه شوه زغملای نو ځکه پټ راغلم، نور خو په هر ترتیب، پلار او کوچني وروڼه، خو مور او کوچنی زوی مې ډېر یادېږي. دې وخت کې یې دخپل کوچني زوی تصویر راوویست نږدې و، چې دنیازمحمد سترګو کې اوښکې راشي، خو ما یې لاس ټینګ کړ او غوښتل مې خبره په بله واړوم، ځه ځوانه په ژوند کې دا سختې په هر چا راځي په زوی دې تعلیم وکړه ته اوس پیسې وګټه همدا دې دګټې وخت دی، دځوانۍ قوت هر وخت نه وي. نیازمحمد بیا خبره واخیسته ګټه مټه نه شته، پس له دریو کلونو کورته راغلی وم، هغه داسې نه چې په خپله خوښه راغلم، په کوهي کې مې کار کاوه له پاسه راباندې ډبره راګوزاره شوه، په ورانه کې مې پښه ماته شوه، همالته سعودي کې یې پښه راته وتړله_ په تیاره کې یې واچولم، په څوکۍ کې نه، هلته د تیارې په شا کې په یو ځای کې پروت وم، خوست ته لاړم دا یو کال کور کې وم همدا اوس چې مې پښه ښه شوه دادی بېرته روان یم، ګټه مټه نشته، څه پیسې هغه چاته ورکوم، چې زه یې بیولی یم، څه پیسې هلته عرب ته ورکوم چې هغه ما تصدیقوي، چې ماسره کار کوي، څه پیسې د اتاق او ډوډۍ شي، کله اوزګار پاتې شم دتیارې ټکټ (۲۸۰۰۰) روپۍ دی دچا پلار به یې پوره کړي، زړه مې دی، چې دا ځل درې کاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړم او خپل قرضونه ټول خلاص کړم، نور بېرته خپل وطن ته لاړشم، مېرمن دمسافرۍ... مسافري ډېر سخت شی دی، خدای دې جمله مسلمانان ترې وساتي.

دنیازمحمد د نیاز او رازکیسې خورا اورېدې وې، خو په همدې مې ورته تسکین ورکړ، چې خیر دی کار کوه، خو په زوی دې ضرور تعلیم وکړې او ده هم راسره ومنله. نیازمحمد وویل، یاره چې دا یو زوی یې راسره پرېښی وای بیا به مې هم دومره زړه نه تنګېده، خو دکافر زامن دي والله که ماشی تېرولای شې. ما او نیازمحمد به دخپلو خبرو په بهیر کې کله کله لاندې ځمکې ته هم کتل، الوتکه یو وخت دلوړو غرو پر سرو روانه وه لاندې، سپینې واورې وې، ما دخپل څنګ ملګري نه پوښتنه وکړه، چې دا کوم ځای دی؟ هغه وویل سالنګ است کوهای هندوکش، ټول غرونه په واورو پوښلي وو او د ښیرازه راتلونکي زېری یې ورکاوه، نور، نو الوتکه دومره لوړه وه، چې ترې لاندې د ورېځو او ګرد له امله هېڅ نه معلومېدل. یو وخت زما د څنګ بل ملګري وویل به خاک ایران داخل شدیم، تر څو دقیقو مزله وروسته دبحر څنډه معلومه شوه او یو ځای کې درڼا څرک، کله چې الوتکه ټیټېده، نو رڼا ګانې نورې هم زیاتېدلې، څو شېبې وروسته پیلوټ غږ کړ: اوس موږ د ایران بندر عباس ته نږدې کېږو او (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به په خیر سره د شارجې هوایي ډګر ته ورسېږو. رښتیا هم شل دقیقې به نه وې تېرې شوې، چې دبحر تر غاړې د رڼاګانو څرکونه ولګېدل، هرې خواته رڼاګانې، دبحر تر غاړې په منظم ډول درڼاګانو دومره څراغونه بل وو، چې اټکل یې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده. دا ځراغونه داسې د بحر تر غاړې راتاو لکه د ناوې په غاړه کې چې امېل وي. دبحر ټولې خواوې ځل وبل وې ځو شېبې وروسته دشارجې هوايي ډګر ته ورسېدو، پيلوټ غږ کړ، الوتکه دکوزېدو په حال کې ده، لطفاً خپل کمربندونه وتړئ الوتکه په هوايي ډګر کې تر يو ځرګند ټکان وروسته کښته شوه، سملاسي يو موټر د الوتکې تر کښته کېدو وروسته راورسېد، پيلوټ غږ کړ، دشارجې مسافرينو ته ښه راغلاست وايم او د جدې له مسافرينو څخه هيله کوم، چې پر خپلو ځوکيو کښې، الوتکه ديوه ساعت لپاره توقف کوي او بيا له خيره جدې ته پرواز کوي، وخت دماښام ۷ بجې او ۴ دقيقې وې، ماله نيازمحمد او دخپل څنګ ملګري څخه خداى پاماني واخيسته، دې وخت کې بسمل علوي صيب (د افغانستان تجارتي اتشه) راباندې غږ کړ، چې يون صيب يکجا ميرويم، کله چې په کابل کې زه الوتکې ته پورته شوم، نو علوي صېب هم ناست و روغبړ يې راسره وکړ او ويې ويل چې کام اير پرواز کنسل شو، نو ځکه زه هم دلته راغلم او ښه شو، چې سره يو ځاى شو، بيا به دکښته کېدو په حالت کې سره وګورو ماويل سمه ده.

زه، علوي او په الوتکې کې دشارجې نور مسافرين ترمينل ته ورداخل شو. دپاسپورت او وېزې چک ځانګې مخې ته په لين کې ودرېدو، دهر چا نوبت چې ورته، نو لومړى يې په يوه مخصوصه کامره کې چې دېوال کې يې نصب کړې وه دښي سترګې عکس اخيستل کېده، په چپه سترګه به دې لاس ايښوده او ښي سترګه به دې دکمرې دايرې ته برابروله، خارجيان او نور مسافرين څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله سهوه شول، خوزه یو ځل سهوه شوم او بیا زما تصویر واخیستل شو.

پاسپورت مې غرفه کې مسئول شخص ته ورکړ. یو ځوان عرب په سپینو جامو کې ناست و، مخې ته یې کمپیوټر ایښی وی، زما پاسپورت یې واخیست، کمپیوټر کې یې څه ولیکل، تر لږ ځنډ وروسته یې ټاپه کړ، یانې دخولې یې ووهله او بیا یې راکړ، له ترمینل نه زه او علوي بهر شو، علوي ماته وویل څوک نه دي راغلي، ما وویل کېدی شي راغلي وي، خو هغه زه په څېره نه پېژنم، کېدی، شي تلیفون ورته وکړو، علوي خپل تلیفون راواخیست ما دحبیب نومره ورکړه هغه لاتر څو نومره دایروله چې زما مخې ته په سپینو جامو کې یو تن صوفي زما نوم (اسمعیل یون) په سپین کاغذ لیکلی او ولاړ دی، ما علوي صیب ته وویل دغه دی ولاړ دی، ما وویل زه اسمعیل یون یم. هغه روغبړ راسره وکړ له علوي صیب نه مې خدای پاماني واخیسته، هغه وویل که څه مشکل وي بیا ته ماته تلیفون وکړه، ما ویل نه مننه اوس مې خلک پیدا کړل.

په تلیفون کې ماته حبیب وویل، چې یا به دلاجان درته میدان ته درشي او یا هم تاج ولي، کله چې ټکسي کې کېناستو، نو دلا جان ته مې وویل تاسو خو تاج ولي نه یې؟ هغه وویل نه زه دلاجان یم، تاج ولي او حبیب سخت مصروف وو، نو ځکه زه راغلم. دلاجان سره په خپل راوړي موټر کې کېناستم، کله چې له هوایي ډګره وتلو د ټکس غرفې ته لاړو، کمپیوټر پاڼه ورکړه او ده خپل ټکس تحویل کړ، پاټک جګ شو او روان شو، دلاجان وویل: چې دلته ټکس د وخت له مخې دی څومره چې دلته درېږې همدومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکس به ورکوي، نو له دې لارې دوی ته ډېر عايدات راځي. دلا جان ته مې وويل چې دې ته کوم ځای وايي؟ هغه وويل: چې دې ته عرب (شارقه) او نور بهرنيان ورته (شارجه) وايي، د متحده عرب اماراتو يو امارت دی، چې د ابادۍ او اقتصاد له مخې په اماراتو کې (څلورمه) درجه کې راځي، د اقتصاد له پلوه اول دوبۍ چې تجارتي مرکز دی بيا ابوظبۍ چې مرکز دی بيا الاين بيا شارجه او نور دي ټول اوه امارته دي.

دلاجان چې ښه صوفي او ديندار مسلمان شخص معلومېده، وويل چې دشارجه د امير يو ښه کار دادی چې دلته يې فحش بېخي منعه کړي، دلته شريعت چلېږي، شراب خوري، بداخلاقي او نورو ناوړه کارونو ته اجازه نه شته. ماچې دشارجې ښار ته کتل، نو په رښتيا ډېر ښکلی راته معلوم شو، واړه، لوړ، او منځني هر ډول تعميرونه، دښار څلورلارې، مسجدونه، د اوبو فوارې او نورې ودانۍ رښتيا ډېرې ښکلې وې، سړي چې د اماراتو نور ښارونه نه وي ليدلي، نو رښتيا هم داسې تصور کوي، چې تردې نو بالا زياتې ابادۍ ته ضرورت نه شته او نه امکان لري، تر څو دقيقو مزله وروسته هغه ځای ته راورسېدو، چې ماته ځانګړی شوی و. دلاجان وويل يو ځل به ځای وګورې، بيا دې خوښه چې ماسره ځې ګرځې او که استراحت کوې، وروسته تاج ولي او نور ملګري هم راځي. زه يې الياسين پلازا ته چې تر (۱۰۰۰) زيات پلاټونه يا اپارټمانونه په کې دي، بوتلم، لفت کې وختلو، څلورم منزل (۶۰۸) نمبر پلاټ، ژر مې د پلازا نوم او د پلاټ نمبر يادداشت کړل، په دې پلاټ کې دوه خوب خونې، يو صالون، دوه تشنابه او يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخلنځی شته، چپرکټ او بستره او نور لوازم یې ټول پوره وو، تلویزیون هم په صالون کې پر مېز ایښی او دکېبل لین ورته راتېر و،دلاجان زما بیک په اتاق کې کېښود، ماته یې وویل: دغه ځای دی خوښه دې استراحت کوې او که ماسره ځې؟ ما وویل: چې استراحت وکړم ښه به وي بیا به سبا سره ګورو، فقط ماته تشناب راوښیه او دا تلویزیون که راته چالان کړې خبرونه مبرونه به واورم، هغه تشناب راوښود، تلویزیون کې یې ګوتې متې ووهلې اخر یې وویل: دده په چلانولو والله نه پوهېږم ما مخ ولاس ومینځه او همداسې په چپرکټ کې پرېوتم، خوب وړی وم یو وخت مې د دروازې زنګ ترغوږو شو، ور مې بېرته کړ، چې ګورم دوه تنه ځوانان راغلل، او روغبړ یې راسره وکړ. یو تن تاج ولي و او بل هم د هغه ملګری، تاج ولي وویل موږ ته حاجي صاحب ظاهر هم تلیفون کړی و، چې تاسو ته هوټل کې ځای ونیسم، ماځکه دا ځای مناسب وګانه، چې زموږ خپل ځای دی موږ هم وخت پر وخت راتلای شو او پوښتنه دې کولای شو هوټل داسې ځای وي چې بل بلدي شخص در سره نه وي، باندې به هم وتلی نه شې او زړه به دې په کې تنګ شي، ما ویل نه دا تر ټولو ښه ځای دی، دې وخت کې هغه په یو دیګي کې چرګ غوښه پخه کړې راوړې وه او هم ډوډی او هم یو بوتل پیپسي او اوبه ورسره وې. ډوډی یې تیاره کړه، ډوډی مو وخوړه، تاج ولي سره مې یوه شېبه ګپ ولګاوه، هغه ویل، زه خپله میدان ته درتلم، خو نن دلته ددې بلاک شاته د کرکټ میدان دی، دلته زموږ او د نورو ترمنځ دکرکټ مسابقه وه زه هغې ته تللی وم او همدا څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـېبې مخکـې تـرې راخـلاص شـوم، اوس مـې دا ټـول وجـود همداسې درد کوي ما ويل دا ووايه چې لوبه چا وګټله؟ ده وويل لوبه والله هغوی وګټله ما ويل اوس، خو به دې وجود ضـرور درد کوي، که تاسو ګټلې وای بيا کېدی شـو درد يـې نـه وای معلـوم شوی، هغه په خندا شو هو همداسې ده.

څو دقيقې تاج ولي او ملګري سره يـې ناسـت وو، هغـه وويـل: دلته دخلکو دکار وختونه فرق کوي دسيل او اسـتراحت وختونـه هم بېل بېل دي، ددې ځای شيخان يوازې يـوولس بجـې خپـل کارځي ته ځي، هلته هم دخپلو نورو کاروباريانو دليدو پـه خـاطر يوه شېبه چاسره په موبايل خبرې وکـړي او يـا دخـپلې معشـوقې تپوس وکړي، نور بېرته لاړ شي، دماسپښين تر لمانځه وروسته بيا د خوب وخت وي، تر مازيګر وروسته بيـا د چکـر وخـت وي، البتـه هغه عرب چې په رسمي دفتر کې کار کوي هغـوی سهار تـر اتـو بجو دمخه خپلو دفترو ته ځي تر (۲) کـار کـوي، د افغانـانو دکـار ټايمونه هم مختلف دي.

تاج ولي تلويزيون راته چلان کړ او چل يـې هـم راوښـود، ويـې ويل چې دلته تلويزيوني چينلونه هم کنترولېږي او دولـت نـاوړه چينلونو خپراوي ته اجازه نه ورکـوي، دا کېبـل هغـه تلويزيـوني چينلونه را اخلي چې اخلاقي فساد نه خپروي، تاج ولي وويل: زه درڅخه اوس ځم سبا به انشاء الله چېرته لرې لاړ شـو او چکـر بـه ووهو. ماوويل ټيک ده.

يو څو شېبې تلويزيـون تـه کېناسـتم، اکثـره عربـي چينلونـه وو، دپاکستان تلويزيوني چينلو په مقدار ازادي يې لرلـه، ځيـنې لا تـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو هم تېز وو، څو شېبې مې دهسپانيي او ايټاليي ترمنځ دفوټبال يوه جالبه مسابقه وكتله او بيا ويده شوم، سهار چې له خوبه پاڅېدم، نو تشناب كې مې سر او ځان ووينځه، دريشي مې وكړه، تر يو څه ځنډ وروسته، چې مې ساعت ته وكتلې د افغانستان پر وخت (۸) بجې وې، مافكر كاوه چې اوس به تاج ولي دوى راشي، يو څو شېبې انتظار مې وويست څوک رانه شول، له كړكۍ نه مې بهر وكتل، پر سړكونو ګڼه ګونه ډېره كمه وه، تېر ماښام چې ما پر دې سړكونو كومه ګڼه ګونه ليدلې وه دهغې نيمه برخه هم نه وه، وروسته راپه يادشوه، چې نن دجمعې ورځ ده، همدې وخت كې د دروازې زنګ راغى، ور مې بېرته كړ، يو څوک راننوت السلام عليكم، ما ويل، وعليكم السلام، نورې خبرې يې ونه كړې، دوه ترموزه چاى او يوه غوړه ډوډۍ يې له كاغذه راخلاصه كړه او پر مېز يې كېښودل، ماته يې ويل "يى هى تمارا چاى" زه پوه شوم چې دا كوم اردو ژبى دى او تاج ولي ورته د سهار د چاى سپارښتنه كړې ده، ده ماته چاى كېښود په پخلنځي كې يې ټک ټوک وكړ او نور لاړ، ما چاى وڅښه، څو شېبې وروسته راباندې خوب راغى، همداسې دريشۍ كې پر چپركټ ويده شوى وم، چې د دروازې زنګ راغى، ګورم چې تاج ولي او درې تنه ورسره نور ملګري دي، ماته يې وويل يون صبب تيار يې چې ځو چكرته، ما ويل: هو، دوى وويل: نن جمعه ده اول به لاړ شو د جمعې مونځ به وكړو بيا به لاړ شو چكرته، ما ويل خير يو څو دقيقې وخت راكړئ چې زه اودس وكړم، اودس مې وكړ، ما ويل ځئ چې ځو، كله چې دهلېز كې له څلورم پوړ څخه په لفت كې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښته کېدلو یو تن په دوی کې ماته وویل یـون صیب عمرزیـوال پېژنئ؟ ما ویل عمرزیوال خو ډېر دي کوم یو ښیې؟ یـو خـو هغـه شاعر عمرزیوال دی، دوی ویل: نه هغه نه ښه یم، ما ویـل: هسـې خو زه ډېر پېژنم دلغمان ولایـت پخـوانی مسـتوفي صـېب پېـژنم دهغه ټوله کورنی، دې وخت کې ده وویل هغه زما خپلـوان دی، ما ویل خیر بیا به ساپې صیب هم پېژنې هغه وویل هغـه مـې مامـا دی ما ویل بیا به دزرینـي اسـتاد زوی یـې کـه څنګـه؟ ده وویـل بېشکه دهغه زوی یم ما ویل څېره کې هم استاد زرینـي تـه ورتـه یې، ده وویل زما نوم عبدالحفیظ دی، زه ستا نوم سـره ډېـر اشـنا وم، تا زه نه پېژندلم ، خو ما ته پېژندلې، پرون چې تاج ولي وویـل یون صیب راځي نو زه ډېر خوشاله شـوم، ځکـه زه هـم ورسـره راغلم، عبدالحفیظ نه مې دکور په اړه پوښتنه وکـړه، چـې اسـتاد اوس هم په هالنډ کې دی که بل چېرته تللی؟ هغه وویل: پلار مې په هالنډ کې دی، خو مور او دوه ورونه مـې پـه پېښـور کـې دي، ساپې صېب او کورنی یې په استرالیا کې دي او زه دلته په اماراتو کې دسپېرپاټو کاروبار کوم زما او د عبدالحفیظ خبرې په موټر کې تر ناستې پورې تمامې نه شوې، په موټر کې زه مخکې سیټ کـې عبدالحفیظ او دوه نور ملګري شاته کېناستو، تاج ولي د موټر جلـو ته کېناست، په موټر کې مـې عبـدالحفیظ تـه وویـل: چـې اسـتاد ماشومان څه وخت بیایې؟ هغه وویل: وخت کـم پـاتې انشـاء الله چې لاړ به شي، خو اوس دهالنډ حکومت مهاجرو ته دتګ شرایط ډېر سخت کړي دي، نو ځکه خو دومره ټال شول، که نه وخته به تللي وو، عبدالحفیظ ته مې وویـل، چـې څنګـه سـتا پښـه خـوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته بنده کړې نه ده هغه وويل: ولې نه دساپې صيب (لطف الرحمن ساپې) له لور سره مې کوژدن شوې، دې وخت کې ما وويل: خېر نو بيا تاسو خو نور هم خپلوان شوې، دې وخت کې ټولو وخندل له شارجې نه د اجمان پر لورې به مو (۲۵-۳۰) کيلومتره مزل کړی و، چې تاج ولي موټر يوه مسجد ته تاو کړ، ساعت ته يې وکتل (يوه بجه) او خدای دې وکړي چې جمعه راڅخه تېره شوې نه وي، ټولو ويل: خدای دې وکړي، چې جمعه نه وي تېره شوې، چې يې موټر ودراوه، نو له مسجده خلک راووتل، زموږ يو تن ملګري وويل اوه جمعه خلاصه شوه، ډېر بد کار وشو، خير ټولو ويل: چې راځئ خپل لمونځ به وکړو، مسجد ته وختو، ځينو خلکو لا سنت نه و خلاص کړي، په مسجد کې څلور پنځه ايرکنډيشن لګېدلي وو، ډېر ښکلی فرش په کې غوړېدلی و او دلمانځه لپاره ټول سهولتونه په کې برابر وو.

ما مسافرانه او دوی خپل مقيم لمونځونه وکړل، په لمانځه کې ګڼ شمېر افغانان، پاکستانيان او هنديان ليدل کېدل، خال خال عرب هم په کې وو، دمسجد په برنډه کې کوم شيخ څو کارتنه اوبه راوړې، په پلاستيکي ګيلاسونو کې داسې ايښودل شوې او پوښل شوې وې، لکه بازار کې چې څوک دګيلاسونو مکمل سيټ اخلي، همداسې هر چا دخپلې خوښې مطابق يو ګيلاس را اخيسته او اوبه يې څښلې، تاج ولي هم دوه ګيلاسه راواخيستل يو يې ماته راکړ او يو يې هم خپله وڅښه.

بېرته موټر کې سواره شو او د اجمان پر لورې وخوځېدو، تاج ولي وويل اجمان د اماراتو يو بل امارت دی، خو دا دومره پيسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او پرمختللی نه دی، پرمختللي يو دوبی، ابوظبی، العين دي، دې نه وروسته بيا ام القوين راځي، هغه هم دومره مالدار نه دی، تر هغه وروسته راس الخيمه ده او تر هغه وروسته بيا الفجيره ده.

که نن خدای کول مور به دا ټول ګورو، ربنتيا اجمان نه خو په دې لاره لاره ووتو، دسړک دواړه غاړې ښې ابادې وې، خو بيا هم ډېرې دښتې او ناابادې ځمکې په کې وې، چې تراوسه لا چاورته لاس نه و وروړی، دسړک له دواړو غاړو څخه د شل شل مترو په اندازه دسيمونو محافظوي ديوال راتاو و، چې کوم حيوان سړک ته داخل نه شي او د کومې ناوړه ترافيکي پېښې سبب نه شي. کله چې له ام القوين څخه د راس الخيمې پر لورې روان وو، نو دلارې په دښتو کې مو يو زيات شمېر اوښان او د اوزو رمې تر سترګو شوې، اوښان خو دومره زيات وو، چې د چاخبره رمې يې ګرځېدلې، په دښتو کې يوه نيمه ونه او ځينې بوټي هم تر سترګو کېدل، دسړک ځينې غاړو کې واښه هم راټوکېدلي وو او په ځينو ځايونو کې ګلان غوړېدلي وو ما ويل والله عجيب ګلان دي، دې وخت کې تاج ولي ويل: دا د قيامت علامې دي، پېغمبر صېب ويلي وو، د قيامت يوه علامه دا ده، چې د عربو په صحرا کې به ګلان وغوړېږي، ما ويل دعربو صحرا کوم ځای دی؟ هغه وويل همدا ده که نه ؟ ما ويل بيا خو نو کډې بارکړئ، دا خو نو ګلان غوړيدلي دي، دې وخت کې يو بل ملګري وويل قيامت نور څه ته وايي، دلته په عمر کې باران نه دی شوی او سږکال په کې واوره وريدله امارات وګوره او واوره، همدا دقيامت علامې دي که نه؟ دا ګلان او بوټي چې غوړيدلي دا دهمدې باران له

(c) ketabton.com: The Digital Library

امله دي، که نه پخوا دا ځایونه دومره سپېره وو چې حد نه لري.

په همدې بحث کې راس الخیمې ته ورسېدو، راس الخیمه ښه ښایسته ځای و، البته مورږ ته چې دوبۍ، ابوظبۍ او العین مې نه وولیدلي، ډېر ښایسته ښکارېده، خو زمورږ نورو ملګرو ویل: چې راس الخیمه هم ډېر رسېدلی نه دی، ځکه چې دومره تجارتي ارزښت نه لري او ددې ځای شیخان هم دومره تکړه نه دي.

مخکې مې دراتګ پر مهال له دلاجان څخه د اماراتو د داخلي روابطو په هکله پوښتلي وو، چې ددوی ټولې پیسې یوه بانک ته راټولېږي او که نه؟ دوی ګټه او لګښت خپل خپل دي که بېلابېل، هغه ویلي و، چې د هر امارت ګټه خپله ده، یوازې په پوځ، پولیسو، خارجي سفارتونو کې ددوی لګښت مشترک دی، هسې په نامه عربي متحده امارت دي که نه هر یو بېل بېل دي، البته ځینې هغه امارتونه، چې کمه ګټه لري دهغو نورو لکه دوبۍ او ابوظبۍ له خوا چې ډېره ګټه لري، یو څه ناڅه کمک ورسره کېږي.

نوځکه خو دیو امارت نه بل ته د تګ پر وخت تفاوت اوچت معلومېږي، له شارجې نه تر راس الخیمه پورې دسړک دواړه غاړې شنې نه وې او بوټې په کې نه و کرل شوي، ځای ځای دسرې بخنې شکلنې خاورې غونډۍ معلومېدلې، چې باد به ترې ځای نیم ګرد هم پورته کاوه، داسې لکه دلغمان دسرخکانو دسیند هغه غاړه، چې شګې بادېږي او کله کله سړک هم بندوي، البته دوی سړکونه ډېر جګ او اساسي جوړ کړي دي، ټول سړکونه دوه طرفه وو، درې موټر و، یوې خوا او درې بله خوا تګ کولای شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ کې دبرېښنا ستنې او دڅلور پنځو مترو په اندازه حایله سیمه وه، چې تراوسه په کې څه نه و کرل شوي، دموټر ټک په نورمال ډول (۱۲۰) کیلو متره په ساعت کې وو، تقریباً تر یو ساعت مزله وروسته راس الخیمې ته ورسېدو، ځای نیم کینې لاس دبحر تر څنډو هم تېر شو او یو ځای په کې داسې هم راغی، چې یو نوی هوایي ډګر په کې جوړ شوی و او څو لویې ترانسپورتي الوتکې په کې ولاړې وې، د راس الخیمې مرکز ته لاړو، دستي سنټر یا دښار دمرکز په نامه په کې یوې لویې مغازې ته لاړو، چې یو لوکس هوټل هم په کې وو، لومړی مو موټر پارک کړ، دستي سنټر مخې ته لوکس پارکنګ و، چې په سوونو موټر په کې ودرېدلای شول، بیا ډوډۍ ته لاړو د افغانستان پر وخت څلور څلورنیمې بجې به وې، دغرمې ډوډۍ ته کېناستو، په اماراتو کې خلک خصوصاً عرب دورځې یوولس بجې له خوبه پاڅېږي دماسپښین ترلمانځه وروسته ډوډۍ خوري یا ویده کېږي اوبیا ترماښام دمخه کارځي ته ځي او دشپې تر ناوخته ۱۱-۱۲ بجو کار کوي. دعبدالحفیظ خبره عرب د ورځې خوب کوي او د شپې خپلې عیاشۍ، هسې خدای ورکړې ده، نو...

تاج ولي وویل څه خورئ، فرمایش ورکړئ، تاج ولي نو نام خدای په اماراتو کې ښه بلد و عربي، اردو او انګلیسي یې ښې زده وې او کاروبار یې هم ښه دی، ما ویل وروره موږ ددې ځای په غذا نه پوهېږو، څه چې دې زړه غواړي او کله دې خوړلي وي همغه به راوړې، هغه ویل دلته عربان کارکوي، ډېره ښه عربي غذا تیاروي، همدا عربي غذا به ورته ووایو، موږ وویل ښځي ټیک ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غذا تیاره شوه، هوټل ګارسون نه درلود هر چا په خپله ډوډۍ راوړله، عبدالحفیظ او تاج ولي لاړل ډوډۍ یې راوړه، غوښه، چپس او نور ډول ډول شیان په کې وو، چې پښتو کې یې لا تر اوسه نوم نشته او زه پرې نه پوهېږم، له یو یوګیلاس پیپسي سره، ډوډۍ یې ډېره خوندوره وه په بهر کې د افغاني غذا پوره مینه او تونده پرې ماتېده، تر ډوډۍ خوړو وروسته ماته تاج ولي وویل که سودا مودا کوې، چې همدلته یې واخلو، دلته هر څه پیداکېږي دا سوپر مارکیټ دی، ماویل نه اوس ضرورت نه شته سودا بیا اخره کې کوم. په هوټل کې دننه د اوبو فواره لګېدلې وه او په ښکلي ډول یي اوبه پاشلې، دفوارې ترڅنګ یو نر او یو ښځه پولیس ولاړ وو، ډېر ځنډ یې خپلمنځي خبرې کولې، نارینه پولیس جګ قدی او ښځه پولیس ټیټ قدې، خو ټنډه منډه او نمکي معلومېدله، داچې څه به یې ویل، خو پته نه لګېده، خو دومره، معلومېده، چې خبرو یې یو بل ته خوند ورکاوه، په هوټل کې ځای ځای ښوکۍ ایښې وې او خلک به پرې کېناستل، دهوټل کارکوونکي اکثره عربان وو، خو چا چې دلته ډوډۍ خوړله هغه د بېلابېلو هېوادونو او د بېلابېلو نسلونو خلک وو، خو یو نیم به په کې د سپینو جامو ځوان عربان هم ښکاره کېدل، کله چې له هوټل څخه راوتلو، نو عبدالحفیظ یو تورې ښوکۍ ته اشاره وکړه ماته یې وویل استاده دا ګورې! ما ویل هو! ترڅنګه یې دسکه انداز په شان یوه ستنه هم ولاړه وه، دوه تنه پرې تاوېدل، ماته یې ویل دې ستنه کې ماتې پیسې (سکې) اچویي، داښوکۍ سره راټولېږي او سړی چاپي کوي، ښه ما ویل پکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادې لا بله سپکه، اوس نـو دچـاپي کولـو کـار هـم څوکيـو تـه ورسېد، دا ښځې به څه کوي... عبدالحفیظ په خندا شـو هغـه بـه نور کارونه کوي....

له دې ځایه ووتلو، تاج ولي وویل راځـه چـې اوس دربانـدې د اماراتو غرونه هم وګورم، مخکې تر دې چې موږ د راس الخـیمې مرکز ته راشو له لرې څخه مو په لرې پرتـو سـپېرو غرونـو سـترګې ولګېدې، تاج ولي ویل دا د امـاراتو غرونـه دي، همدلتـه بـه کـه خدای کول څو، دا غرونه داسې ښکاره کېدل لکـه دتـورخم لـه لويې لارې څخه چې چپ لاس سين نه اغاړه دلالپورې او کامې ترمنځ غرونه ګورې. د اماراتو پلازمېنـه ابوظبـی ده، خـو مرکـزي سـيمې يـې شـارجه او دوبـی دي، راس الخيمـه او ام القـوين د اماراتو شمال ته واقع دي، ابوظبی جنوب او الفجره شمال شـرق ته!

د راس الخيمې له ستې سنټر څخه شمال خواته دغرونو پر لوري وخوځېدو، دسړک دواړو غاړو ته پرېمانه ابادي شـوې وې، ځـای ځای واړه واړه کلي هم راتلل، چې لوکس او نوي جوړ شـوي وو او ځای نيم په کې شنه باغونه هم وو، چې اکثره په کـې همـدا د خرما ونې وې، هر ځای مو اوزې او مېږې ليدلې چې شاوخوا بـه ګرځېدلې، ددې ځای سړکونه هم ښه وو، خو هغومره پلن نه چې مخکې مو يادونه وکړه ددې ځـای عمـومي لارې دوه سـړکه وې يوه خوا او بله خوا منځ کې يې حايله سيمه چې دګروپونـو لپـاره ستنې په کې ودرول شوې وې څومره چې غرو تـه نـږدې کېـدو، سړکونو خپله بڼه اړوله يو ځای کې بيا سړک دوه طرفه و، خو د يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو موټر په اندازه او ځای بیا داسې هم راغی چې یوازې یوسړک و او حایل یې نه درلود. دغرونـو منځ کـې مـو کـړې وږې لارې ووهلې، دسړک دواړو غاړو ته ډېر کورونه ودان وو، چې اکثره یـې نوي ښکارېدل، د هر کور مخې ته دوه درې مـوټر ولاړ وو. ارامـه ارامي او چوپتیا خوره وه تابه ویل، چـې دې کورونـو کـې بنـده کس نه اوسېږي، ما تـاج ولي ځخـه پوښتنـه وکـړه، چـې دا ولـې داسې خاموشي ده؟ هغه وویل، یو خو نن دجمعې ورځ ده، بـل دا ددې شیخانو کلیوالي تفریحي کورونه دي، کله کله یـې چـې زړه وغواړي دسیل لپاره له خپلې کومې ملګرې سره ورتـه راشـي او که نه نور نو کوم مزدور په کې اوسي او بس، دهـر کـور مخـې سیوري ته به اوزې کتار پنډې وې او شخوند به یې واهـه، تـا بـه ویل دکور پهرداران اصلاً دوی دي.

غرونه یې داسې وو چې نه یې کاڼي درلودل، نه خاوره وه هېـڅ داسې بل قسم بې ثمره خاوره وه، چـې دهېـڅ بـوټي دښېـرازۍ امکان په کې نه وو، ما تاج ولي ته وویل چې دا ځـه قسـم غرونـه دي، لـه دې غـرو ځخـه، خـو هېـڅ ګټـه نـه اخیسـتل کېـږي، د افغانستان غرونه خو ډېر ګټور دي هم ونې په کې زرغونېږي اوهم بوټي، هغه وویل ته رښتیا وایې دې ته عربان (رمل) وایي. رمل په عربي کې هغې خاورې ته وایي، چې ګټه ترې نه اخیستل کېـږي، خدای پاک ته حیران یم، چې دې خاورې سره یې دې خلکو تـه هر ځه برابر کړي، اصلاً خبره داده، چې پیغمبر صیب دې عربو ته دعا کړې چې خدای به یې نـه خـواروي، نـو دا دهغـه د دعـاوو برکت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل کاشکې لږ دعا خو یې موږ ته هم کړې وای، چې لږ خو مو له ژوند نه خوند اخیستی وای، هو دځینو ملایانو په وینا پېغمبر صیب ویلي دي، چې زما دین به په ټولو ځایونو کې ختم شي، خو افغانستان کې به نه ختمېږي، هغه خلک به زما دین راټینګوي او بیا به یې ټولې دنیا ته خوروي، دې وخت کې تاج ولي وویل: رینښتیا، چې افغانان په دین کې ډېر ټینګ دي. مزل مو کاوه د وړو وړو غرونو تر منځ ځینې خوړونه هم وو، ما پوښتنه وکړه، چې دلته سیلاب راځي؟ تاج ولي وویل دلته باران ډېر کم کېږي، خو ددې غرونو په خوړونو کې کله چې باران وشي، لږ سیلاب راځي، خو هسې نوم یې دسیلاب وي. همدې خبرو کې وو، چې داسې یو ځای ته ورسېدو، چې نور نو پوخ سړک ختم شو، پنځه سوه متره وړاندې کورونه ښکاره کېدل، خو چې نور په اخوا کلي او کورونه و که نه پته نه لګېده، له همدې ځایه بېرته راستانه شو، بېرته په خپله لاره راغلو په لاره کې مو یوه داسې کلا ولیدله لکه خیبر دره کې لویې کلاګانې له دې خوا مو هم ولیدله، خو بحث مو پرې ونه کړ، دې وخت کې تاج ولي وویل هغه ده دختو کلا ځنګه ښه ښکاري، چې ورنږدې شو دختو کلا نه وه، ښه پخه کلا وه، خو هسې دختو کاګل یې ورکړی و یوه پوځي چونۍ په کې وه، له هغه ځایه همداسې په شمال شرق د الفجیرې خواته وخوځېدو، عمومي هایوې (لویې لارې) ته ووتلو موټر په (۱۲۰) کې روان و، دا لاره هم نوې جوړه شوې وه او شاوخوا اوس هم ماشینونه لګیا وو کار یې کاوه، دا لاره همداسې ځینې ځایو کې سمندر ته نږدې له ځینو برخو تېرېږي او زموږ دملګرو په وینا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي او د فارس خليج ته رسېږي، له همدې عمومي لارې بيا يوه بله لاره د الفجيرې خواته ځي چې هغه هم لويه او ښکلې لاره ده.

دغرونو منځ کې ځای ځای شنه او اباد کلي چې اکثره پکې دڅو وروستيو کلونو ښکاره کېدل، ودان وو، مازيګر شو په لاره کې تاج ولي د يو مسجد ترڅنګ موټر ودراوه، دمسجد دروازې ته چې نږدې شو تاج ولي وويل دا دښځو مسجد دی، دې بلې دروازې باندې ځو، هغې بلې باندې لاړو، دوی اودسونه تازه کړل، دا وړوکی دلارې سر مسجد و خو ډېر ښکلی و د اوداسه لپاره يې ښه پوره ځای او اوبه درلودل ما او زموږ دسفر بل ملګري خان محمد اودس درلود، موږ مسجد ته وردننه شو، ترمسجد دباندې برنډه کې فکر کوم شين ايراني فرش غوړېدلی و، لږ څه تور شوی و، زه ځکه وايم چې ايراني فرش و چې څوکاله مخکې ما همداسې ايراني فرش اخيستی و، يو کال وروسته تور شو او بيا له منځه لاړ او هم مې د تکړه ليکوال عبدالغني هاشمي صيب درخت په دوکان کې همدا ډول فرش ليدلی و، چې خپل رنګ يې له لاسه ورکړی و تور شوی و، خو دننه په مسجد کې بل ډول لوکس فرش چې دهر لمونځ غاړې د ودرېدو، حد په کې معلوم و او د محراب شکل يې درلود، هوار و، دا ډېر پاک و، سره له دې چې اوس هوا دومره ګرمه نه وه، خو بيا هم په هرې کړکۍ کې چې عرض او طول به يې ۸×۱۲ کې و درې نيشنل ايرکنډيشنونه لګېدلي وو او سړي دراحت احساس کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما لمونځ خلاص کړ، نو باندې په برنډه کې کېناستم، دې کې يو عرب راغی، زه يې چوپ وليدم، ويې ويل السلام عليکم، ما وويل: وعليکم السلام ډېر خوند يې وکړ، ما فکر وکړ، چې عرب راسره پښتو خبرې وکړې که څنګه؟

دې وخت کې هغه دپښتون حاجي کيسه راياندې وشوه، چې حج ته تللی و او بېرته چې کله راستون شو، نو خلک به ستړي مشي ته راتلل او ځينو به دبيت الله شريف په هکله پوښتنې کولې او ده به په ځواب کې وويل، چې هلته ټولو خلکو په قران شريف خبرې کولې، يوازې اذان پښتو و او يوازې سپيانو پښتو غپلې او بس.

يوه شپه مې ځان سره غلی وخندل، دې کې تاج ولي، عبدالحفيظ او عصمت الله هم لمونځ خلاص کړ او وويل ځئ چې ځو په خېر.

په موټر کې چې کېناستو ما تاج ولي ته وويل، دلته دښځو لپاره ځانته مسجدونه دي که څنګه؟ په افغانستان کې خو نه شته يوازې دننګرهار په اډه کې دنجيب زراب په مرسته يو ډېر لوکس مسجد جوړ شو، هغه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، هغه هم يوازې دتراويح لمانځه کې راځي او بس. تاج ولي وويل: دلته اکثره مسجدونه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، خو دلارې دسر مسجدونه، ځکه ښځې او نارينه چې په سفر کې وي، نو دلته موټر ودرېږي نارينه خپلې برخې ته او ښځې خپلې برخې ته ځي، لمونځونه کوي او بيا سفر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر ته مو دوام ورکړ. په لاره کې یو ځای داسې راغی چې ما فکر کاوه تر کمکي خيبر نه پورته د تورخم دلوېې لارې چړاهي ده. تاج ولي وويل دا کوم ځای ته ورته دی؟ ما ويل، خيبر نه پورته چړاهي، ده ويل بېشکه ما همدا اوس درته ويل، ما ويل که لږ نور لاړشې کېدی شي (ګردی) هم ترسترګو شي، دې کې ټولو وخندل. سفر ته مو دوام ورکړ، دې وخت کې تاج ولي، عصمت او خان محمد ته وويل: هلکانو اسناد مو راخيستي که نه؟ هغوی وويل نه پوليس مليس نه شته، موږ نه دا څوکاله چا پوښتنه نه ده کړې، تاج ولي وويل هسې نه چې چکر رابانددې خراب کړئ، څو کيلو متره مزل به نور وهلی وي چې دې کې يو ځای دپوليسو چک پوست را ورسېد، موږ چې پوليس وليدل نو تاج ولي ماته وويل يون صيب کمربند وتړه جريمه نه شو ژر دې کمربند وتړه په اماراتو کې دا قانون دی، چې په موټر کې کېنې، نو کمربند به تړې او که نه پوليسو ګير کړې جريمه کېږې.

پوليسو زموږ موټر ته لاس ورکړ اول يې عصمت الله خان محمد نه اسناد وغوښتل، چې هغوی دواړو نه درلودل، بيا تاج ولي او عبدالحفيظ خپل اسناد ورښکاره کړل، مانه يې اسناد نه غوښتل، خو ما خپله جيب ته لاس کړ او پاسپورت مې ورکړ، زما پاسپورت يې وکوت، ماته يې ويل زيارة زيارة (سياحت) ما ويل هو کې زيارة ماته يې پاسپورت بېرته راکړ، تاج ولي ورکښته شو او پوليسو ته يې خپل کارت وښود، چې زه دلته شرکت لرم او دا کسان ماسره کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، نن دجمعې ورځ ده، نو ځکه دا خلک په چکر راوتي او اسناد يې دفتر کې دي. عبدالحفيظ دپوليسو په غوښتنه موټر له سرکه لرې په يو ځاى کې ودراوه او خپله له موټر کښته شو دپوليسو څنګ ته ورغى، پوليسو خپله دفکس نمبر ورکړ او تاج ولي ته يې وويل، چې په دې نومره دې ستاسو شرکت مو‌ر ته فکس وکړي چې، داخلک خوشې کړو، که نه يې خوشې کوو، تاج ولي او عبدالحفيظ ټليفونونه سر کړل او پوليسو ته يې وويل: چې اوس به فکس وکړي، ځنګه چې دفتر رخصت او اسناد په الماری کې دي، نو يو بل سړى مو له کوره راوغوښت، چې تاسو ته له دفتره فکس وکړي، دا سړى، چې څو دفتر ته ځي، دې کې وخت لګي، دوى يو څو شيبې انتظار ويست، کله چې پوليس په دې پوه شول، چې دا خلک دروغ نه وايي عبدالحفيظ ته يې لاس وخوځوه او ورته يې وويل ځئ! بېرته ټول موټر کې سواره شو او دالفجيرې پر لورې مو حرکت وکړ، خان محمد دې وخت کې ويل دا پنځه کاله کېږي، زه دلته په اماراتو کې اوسم دجمعې لمونځ هم ما څخه نه دى قضا شوى، نن راڅخه جمعه هم لاړه دا ټول دلمانځه قصور دى.

تاج ولي وويل: څو ځله مو درته ويل، چې اسناد ګرځوئ، دا دغسې کله کله راوځي بيا به يې افغانستان ته استولي ياست بيا نو ګرځئ، خان محمد وويل، په دې لاره له ايران څخه ځينې قاچاقي کسان تېرېږي، ځکه دوى دلته سخته تالاشي کوي که نه نورو ځايونو کې دومره تنګول نه کوي. تر لږ مزله وروسته تاج ولي وويل، دلته به لږ موټر ودروو څه شي به وخورو، پيسې به مو هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغوړېږي، دلارې پر سر دهندوانو دچایو ځـاي و، یـو یـو ګـیلاس چای مو وڅښه، بیا دمه یې راوسته او بېرته موټر کې سـواره شـو، بیا مو چې یو څه مزل وکـړ لاره کـې دتـازه مېـوو دخرڅولـو یـو پلورنځی راغی، تاج ولي وویل، دلته به تـازه مېـوه وخـورو، ټولـو وویل اشتیاه نه شته ، تاج ولي وویل یون صیب زه او ته بـه جـوار وخورو، دکټوې وخورو که په اور سور کـړې؟ مـا ویـل څـه دکټـو سهي دي، دوه دکټـوي جـوار دانـه درې درهمـه شـول، جـوار پخوونکی هندو و ماته یې ښه ډېره مالګه او ده ته یې ښه ډېر مرچ واچول او په کاغذ کې تاو کړل، ما چې خولې ته کړ، نـو دخامـې ورېم په کې و، خوند یې رانه کړ غلی مې کاغذ کې تاو کړ، خو تاج ولي، چې لږ وخوړ نو دمرچو سرې اوبه یې پـر کـالیو وڅڅېـدې، هغه هم ژر بس کړ، دواړو په پلاستیک کې واچول او خان محمـد ته مو وویل: چې کله موټر چېرته څنډې ته شـو، نـو لـه لـرې یـې ګوزار کړه، موټر الفجیرې ته ورسېد، الفجـیره دلارې پـر سـر پرتـه وه، دشارجې پـه شـان ښکلـې نـه وه او نـه دومـره لویـه وه، خـو شاوخوا یې شینوالی زیات و داسې شینوالی نه لکه د جـلال ابـاد پشان بلکې تر ام القیـوین او راس الخیمـې نـه لـږ زیاتـه شـنه وه، ماښام ماښام شارجې ته ورسېدو.

اول مو د تاج ولي د شرکت دفتر وکوت، چې نږدې یـو جریـب ځمکه یې نیولې وه او ټول دموټرو لـه سـپرپاټ سـامانه ډک و، پـه یوه اوږده کانتینر ورته ځای کې یې دفتر او همداسـې یـوه اوږده کوټه کې یې دناستې لپاره ځای جـوړ کـړی و. زه او عبـدالحفیظ ترې جلا شو. تاج ولي، خان محمد او عصمت الله همدلتـه پـاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، عبدالحفیظ لومړی ماته خپل دوکان، چې هغه هم دسپړپاټو و د تاج ولي دي دفتر سره نږدې و، وښود او بیا دواړه په همغه موټر کې دشارجې دښار د مرکز پر لورې رهي شو.

دا ځای (روله) نومېږي، په لسګونو زره پاکستانیان، هندیان او په درېیمه درجه کې افغانان به هلته وګورې، دښار په پارکونو کې دومره هندیان او پاکستانیان دي، چې سړی فکر کوي دپېښور په جناح پارک یا هم دلاهور او یا ډهلي په کوم پارک کې ګرځې خصوصاً دجمعې ورځ چې درخصتۍ ورځ وي، دوی پارکونو ته راوځي او ځینې یې شپه هم دلته تېروي اکثره په ونو مصروف وي، ځکه چې دجمعې پر ورځ په کې په سلو کې دېرش فیصده تخفیف وي، عبدالحفیظ راته وویل: چې دلته ټول تجارت ازاد دی، خو دمواصلاتو یانې شبکه د دولت په لاس کې ده، چې هېڅ کمپنۍ ته په کې د ګډون حق نه ورکوي. په همدې وجه دلته په کې درغلي نامکنه ده، دشارجې دښار د منځ (رولې) ترافیکي نظام پاکستان ته ورته وو، چې چا د اشارې ډېر خیال نه ساته، ارندونه هم ډېر زیات وو او خلک هم چې اکثره د نورو ملکونو وو د اشارې خیال نه ساته او همداسې له موټره مخکې کېدل، عبدالحفیظ وویل چې دلته په اماراتو کې دلیسنس اخیستل ډېر سخت دي، دسړي زړه خولې ته راولي، دنورو ملکونو لکه افغانستان، ایران، پاکستان او نورو لیسنس دلته نه منل کېږي، څو چې دوی خپله درنه امتحان وانه خلي او مطمئین نه شي، رشوت مشوت هم دلته کار نه ورکوي، ترافیک او پولیس درسره کېني او ټول ښار کې دې ګرځوي، په پای کې دا یو وایي ښه و بد نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

کامیاب دې شي هغه بل بیا ځان په قهر کړي نور کار هم غواړي خام دی لنډه دا چې زړه به درته شین کړي.

بله خبره دا ده چې که دلته چا څوک په موټر وواهه او مړ شو که دا شخص مړی (مقتول) مسلمان وي (۱۵۰۰۰۰) زره درهمه جریمه به ورکوي او که نا مسلمان وي نو (۸۰۰۰۰)، البته دا قانون په شارجه کې دی، په دوبۍ کې بیا داسې نه دي، په دوبۍ کې دمسلمان او نامسلمان مړي ترمنځ تفاوت ډېر کم دی، ما ویل دې نه معلومېږي چې په شارجه کې اسلامي شریعت قوي دی، عبدالحفیظ وویل هو که نه، شارجه کې څوک شراب نه شي څښلای که مسلمان یې وڅښي (۲۰۰) ورځې قید دی او څو دُرې یې وهي او که کافر یې وڅښي دهغه قید لږ څه کم دی خو شریعت پر ټولو تطبیقېږي، دغه راز په شارجه کې زنا کاري او نور بد فعلونه ټول منع دي. دلته په ټوله شارجه کې یو بوتل شراب هم نه خرڅېږي، خو هلته چې موږ او تاسې اجمان ولیده، هلته یې کارخانې دي او تولیدېږي ما ویل، دا څنګه یو امارت دی او بېل بېل قوانین؟ ده وویل دا نو دهر امارت په شیخ پورې اړه لري، چې هغه څنګه قانون تطبیقوي، پاتې شوه دوبۍ هغې ته فري زون وایي، چې هلته هر څه ازاد دي، فحاشي بداخلاقي، شراب خوري اونور... د دوبۍ له شیخ نه چا پوښتنه وکړه، چې ستاسو په اسلامي امارت کې ولې دومره فحاشا ده؟ هغه ورته په ځواب کې ویل: " په دوبۍ کې یو نیم میلیون مجردان اوسېږي، چې له بېلو بېلو هېوادونو څخه راغلي او دلته کار کوي داټول ځوانان دي او ښه مکلفه غذا خوري، که دوی ته کومه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه پرېښودلای شي، نو دا خو به ټول زموږ دعربو پر ښځو راودانګي واله که خو یوه هم ترې روغه وګورې، نو دوی ته هم باید یوه لاره وي دوی پوهېږي او بهرنیان، دې مسلې ته باید په عادي نظر ونه کتل شي.

ما او عبدالحفیظ د شارجې دښار زیاتې برخې وکتلې بیا ما هغه ته وویل دلته که چېرې صرافي وي ماسره یو څه ډالر دي هغه به درهم کړو، عبدالحفیظ وویل په شارجه کې دکانداران ډالر نه اخلي، بند دي یو درهم چلېږي مګر دوبۍ کې درهم او ډالر دواړه چلېږي ځکه هغه فري زون دی او اکثره پکې خارجیان دي او کاروباري مرکز دی یو ځای کې مو موټر پارک کړ، یوې صرافۍ ته داخل شو عبدالحفیظ وویل دلته صرافي او د سرو زرو نرخ فکس دی، دلته که درهم د ډالر په مقابل کې څه پورته کېږي هغه هم په میاشتو کلونو کې یو ځل دی هغه هم دکومې پیسې په اندازه چې موږ ورته پول وایو، صراف اردو ژبې و، عبدالحفیظ سره یې پېژندل موږ سره یې ښه روغبړ وکړ داصرافي فدرال صرافي نومېده، څلور سوه ډالر مې ورکړل، یو ډالر (۳،٦٦۸۰۰) درهم په مقابل کې تبادله شو، ټولې ۱۴٦۷۰۰ درهمه شول، له صرافۍ نه راووتلو ما عبدالحفیظ ته وویل کله چې اوزګار شو لږه سودا به هم وکړو. هغه وویل اوس چکر ووهه سودا به په اخر کې وکړې او ښه شو پلار ته به مې هم وکړم او ستا احوال به هم ورکړم، هالنډ کې یې زریني صیب ته وکړ او ویې ویل یون صیب هم راسره دی هغه ویل هله هغه ته تلیفون ورکړه ما استاد زریني سره روغ او بړ وکړ دواړه ډېر خوشاله شو، هغه ویل له بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـي سـي او نـورو راډيـو ګـانو سـره دې مـرکې اورم ډېـر زيـات خوشحالېږم، له دوستانو سره دې هر وخت په غورو او مجالسو کې يادوم پر ټولو ډېر ګران يې، خـو ګـوره چـې ځـان سـره بـه ډېـر احتياط کوې، چې دا خلک (مقصـديې شـمال ټلوالـه و) دسـړي زامن نه دي، چې خداى مه کړه، رانه ژوبـل دې نـه کـړي، ډېـر احتياط به کوې، ګوره هالنډ ته هـم راغلـی وې او زمـوږ پوښتنـه دې ونه کړه، ما ويل د شپې تللی يم او ټکور صيب سره مـې شـپه کړې، سهار وختي بېرته راغلی يم، هسې نوم مې دهالنډ شـو نـور مې ليدلی هم نه دی، هغه په خندا شو او ويل ګوره دا ځل چـې راغلې ضرور به ماکره راځې، ښه لوی حويلی مې نيولې ساعت به دې ښه تېر شي ګوره عبدالحفيظ دې ګرځوي که نه، ما ويل، هو دې بېچاره راسره له کاره وتی استاد ويل: لکه عسکر غونـدې بـه امر پرې کوې هو.

استاد نه مې خداى پاماني واخيسته، هغـه بيـا عبـدالحفيظ سـره خبرې وکړې او فکر کوم زما په اړه يې پرې ډېـر تاکيـد وکـړ، لـه استاد زريني نه چې لـه خبـرو راخـلاص شـو عبـدالحفيظ وويـل: ودرېږه، چې ساپي صيب ته ټلېفون وکړو، ډېر کوښښ يې وکړ خـو رخ نه شو، بيا مو خپل چکر ته دوام ورکړ ما يادونه وکړه دوبی لـه شارجې نه ډېره لرې ده که څنګه؟ عبدالحفيظ وويل نه بابا له دې ځايه ايله ۲۵ دقيقې لاره ده. سهار کې ګڼه ګوڼـه وي مـوټر لـږ پـه ځنډ رسېږي، خو ماښام کې دومره ګڼه ګوڼه نه وي. بـل د دوبـۍ ترافيکي نظام لکه دشارجې هغسې نـه دی، هلتـه ټـول ترافيکـي قوانينو سره سم حرکت کوي، څنګه زړه دې نه دی، چې لاړ شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا که وخت پیدا شو بیا به لاړ شو او که نه اوس ښه فرصت دی، چې لاړ شو، ما ویل که ته ستړی نه یې لاړ به شو هغه ویل نه بابا څه چې څو موټر ته یې پښه ورکړه، عبدالحفیظ وویل د دوبۍ او شارجې ترمنځ سرحد مرحد نه شته کله چې شارجه ختمه شي پوه به هم نه شې په دوبۍ به ورداخل یې، ربښتیا هم تر شل پنځه ویشت دقیقو وروسته بلې نړۍ ته ورسېدو پراخ پراخ سړکونه چې دموټرو پنځه لینه په یوه خوا او پنځه په بله خوا لکه د جوجو ماجوجو په شان روان دي او په لسګونو رڼا ګانې سره تېر وبېر کېږي، یوه بله نړۍ وه، چې زما په تصور کې هم نه ګرځېده یو تعمیر تر بله لوړ او یو تربله ښکلی، عقل کار نه کوي چې څنګه او څه ډول انجنیرانو دا نقش او نګار کړی، ژوند په دومره چټکۍ سره روان دی چې دسترګو په رپ کې پناه کېږي، دشپې او ورځې هېڅ تفاوت نه کېږي او که ریښتیا وویل شي شپه یې تر ورځې ډېره ښایسته ده.

عبدالحفیظ وویل دوبۍ خو ټوله د کتو ده بیا به یې په فرصت کې وګورو، خو اوس به یو څو مشهور ځایونه وګورو، چې په هغو کې یو هم د دوبۍ برج نومېږي چې دننه په بحر کې اباد شوی دی او ددنیا تر ټولو قیمتي هوټل همدلته دی.

د دوبۍ برج ته لاړو ترهغه ځایه چې موټر یې دسیل د تلو اجازه وه هلته لږه شېبه تم شو، عبدالحفیظ وویل هغه دتعمیر له څوکې نه راکښته کاسه ګورې ما ویل هو، ده ویل دلته هیلوکاپتر کېناستلی شي او دنړۍ ډېر خاص خاص مېلمانه چې راځي هغه په هیلوکاپتر کې دلته راځي ما ویل څنګه دلته هیلو کاپتر کېني

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه ده؟ ده ویل دا لوی ځای دی دجلګې چمن او ګلان په کې دي له دې ځایه وړوکی ښکاري، عبدالحفیظ وویل د دنیا قیمتي هوټل همدلته دی، په یوه شپه کې یې دیوه اتاق کرایه له ۶۰۰۰ – ۱۲۰۰۰ ډالرو پورې ده. ما ویل ولې دومره قیمته؟ ده ویل د دنیا څه نعمتونه چې شته او څه شی چې غواړې هغه دلته شته، ما ویل څنګه نعمتونه؟ هغه ویل نور خپله پوه شه نو...

عبدالحفیظ وویل زموږ او ستاسې د بهرنیو چارو وزیر ډاکټر عبدالله هم همدلته راغلی و او شپه یې تېره کړې ما ویل نه به وي هغه ویل نه رښتیا ده ما ویل نه شي کېدی له دې هوټل څخه د شپې اسناد او بل ترګوتو کړې نور یې بیا ماته پرېږده چې زه له دې اسنادو څه جوړوم؟ هغه ویل والله مشکله ده ددې هوټل اکثره شیان سکریټ (مخفي) دي دنړۍ اکثره مشران دلته راځي فکر نه کوم دوی دې د چا اسناد چاته ورکړي. عبدالحفیظ ماته په لاره کې ویل ددوبۍ برج نقشه یو عیسوي انجنیر جوړه کړې وه او له داسې مهارت نه یې په کې کار اخیستی، چې د وچې له خوا ګورې دتعمیر نقشه ده، خو چې دبحر له خوا ورباندې راشې په داسې حال کې چې هم تعمیر دی، خو دصلیب بڼه هم لري او صلیب ترې جوړېږي، دې انجنیر بیا چیرته ویلي، چې زما ارمان پوره شو او عیسویانو ته یې ویلي و، چې تاسې غم مه کوئ، ما د اسلام په زړه کې ستاسو صلیب ودرولی دی، د عبدالحفیظ دا خبرې ډېرې جالبې وې، ما غوښتل هغه خپلې خبرې نورې هم وغځوي، هغه وویل: کله چې مسلمانان په دې خبر شول، نو دسعودي شیخانو او پیسه دارو د دوبۍ امیر ته وویل، چې داتعمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپه کړه، موږ د ددې ټول لګښت درکوو او له سره بل نوی جـوړ کړه خو د دوبۍ امیر ونه منله او وې ویل چې دا مهمه ده، چې د دنیا ډېر قیمتي او لوکس هوټل د دوی په سیمه کې دی.

کله چې مو د دوبۍ برج کاته نو ښي لاس ته یوه بله لویه کلا ته ورته ودانۍ وه، چې دغرنیو ډبرو څه غونډۍ هم پـه کـې جـوړې شوې وې، عبدالحفیظ وویل دلته یو ډېر لـوی حـوض دی، نـر او ښځې په کې په ګډه لامبي څه بندیز نه شته سل درهمه یې ټکټ دی او ښه د سیل ځای دی.

له هغه ځایه راووتو پرسړک چې تلـو نـو ښـي لاس تـه یـو ځـای راغی جګ او ښکلی دېوال ترې تاو و اوږد والی یـې نـږدې دوه کیلو مترو ته رسېده، عبدالحفیظ وویل، چې دا د دوبۍ د امیر کور دی. دومره لوی او دومره لوکس دی، چې په نړۍ کې یې ساری نه شته، څوک ورتـه نـه پرېـږدي ددوی ښځـې او کورنـۍ ډېـرې سترې وي. عبدالحفیظ زیاته کړه زموږ او تاسې (حبیب) ماته ویل، چې زه د دوبۍ امیر کور ته دیوه کار له خاطره ورغلی وم، داسـې یو ډول ابادي په کې ده او داسې شیان پـه کـې ویـنې، چـې د سړي د سر ویښتان ورته له حیرته پورته کېږي، خپـل سفر تـه مـو دوام ورکړ، په لاره کې دبرېښنا پر ستنو ډول ډول اعلانونه ځوړند و، په یوه اعـلان کـې یـو ډېـر لـوی او لـوړ سـپین تعمـیر چـې د انګلستان لوړو تعمیرونو ته ورته ځوړند و، ما ویل دا څه شـی دی، عبدالحفیظ وویل یوه (زړه دوبۍ) ده یوه (بره دوبۍ) او یـوه هـم اوس نوې جوړېږي هغې ته نیو دوبۍ (نوې دوبۍ) وایـي همـدا اوس پرې کار روان دی دغه اعلانونه چې ته ګورې دا ټول ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې دوبۍ دې ډېر ژر به دا جوړه شي، ځينې برخې يې په بحر کې جوړېږي، ځينې په وړو وړو ټاپوګانو او ځينې هم لړ څه وړاندې دښته کې فقط يو څو کاله مخکې دغه (بره دوبۍ هم وچه دښته وه او شګې په کې بادېدلې اوس ګوره دا ښه يې خپله کړه بيا چې له خيره سره راځې، نو نوې دوبۍ به ګورې دلته چې يوه جمعه راشې يو تعمير په نښه کړې، بله جمعه بيا هغه نه شې پيداکولای، بل يې څنګ ته جوړ شوی وي، دا نوی تعمير د دوبۍ برج نومېږي، چې دا به په دنيا کې تر ټولو لوړ، لوی او لوکس تعمير وي او س په ماليزيا کې د دنيا تر ټولو لوی تعمير دی، خو دا به تر هغه هم لوړ وي، ددې تعمير بله خاصه داده چې دنور لوړوالي قابليت هم لري يانې دا به دنيا کې ريکارډ وي که بل چا تر دې لوړ جوړ کړ، نو دا به تر هغه نور هم لوړېږي انجنيرېې نقشه داسې جوړه کړې، چې هر وخت وغواړي نور يې هم لوړولای شي يانې دا تعمير تر ځانه پورته تعمير نه مني.

په لاره کې د ډېرو نورو تعميرونو او ټاونونو نقشې ځړېدلې وې چې هر يو مو کاته، تا ويل چې تخيل کې يې ګورم، ماچې به کله دا حالت له افغانستان سره پرتله کړ، نو له ډېر تعجب او حيرته به خندا راغله، هغه د حميد بابا خبره هسې مالره له غمه خندا راغله، د دوبۍ د ښار بېلابېلې سيمې مو وکتلې د شپې يوولس بجې به وې، په ښار کې دښځو دومره ازادي وه، چې جرمنې، هالنډ او ډنمارک کې مې هم نه وه ليدلې، افريقايانې، اروپايانې، هنديانې د دنيا د هر نسل ښځې په هر ډول جامه کې چې يې غوښتل ګرځېدلې، مجرد او بې حوصلې سړی که له داسې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالت سره مخ شي، نو وار او پار تـرې خطا کېږي، عبـدالحفیظ وویل موټر به پارک کړو لاړ به شو ډوډۍ ته، ما ویل ټیک ده، مـوټر یې تر یو تعمیر لاندې ځمکني پوړ کې پارک کړ او دواړه د لفت په ذریعه له تعمیره ووتو، ما ویل کوم افغان هوټل به نه وي، ده ویـل په ټوله دوبۍ کې دوه افغاني هوټله دي. یو یې دلتـه نـږدې دی هغـه تـه بـه لاړ شـو، هلتـه لاړو دا هوټـل (افغـان کبـاب هـاوس) نومېږي، چې د ښار په منځ کې د الغازي مسجد مخـامخ موقعیـت لري، پر افغانانو سربېره د نورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم ورتـه راځي او عرب هم ورته راځي، هوټل وړوکـی دی خـو کـش یـې زیات دی، دویم پوړ ته پورته شو، هوټل همدا دوه پوړه لري.

عبدالحفیظ ورسره فارسي وویله، د هوټل شاګرد پښتو وویله دا په داسې یوه لوی ښار کې لومړی ځل و، چې ما دهوټل داسـې یـو شاګرد ولید، چې له فارسي نه یې پښتو ته ترجیح ورکړه، سړی ښه شدېل پښتون معلومېده، موږ ته یې دوه خوراکه کباب او یو خوراک وریجې راوړې ډوډۍ خصوصاً کباب یې ډېر خوندور و. ډوډۍ مو په خوند خوند وخوړه، فکر کوم ټولې پیسې څه کم شپېته درهمـه شول او مخ په شارجې مو حرکت وکړ، دشپې دولس دولس نـیمې بجې خپل ځای ته ورسېدو، عبـدالحفیظ زه دخپـل استوګنځي مخې ته کوز کړم او دی روان شو، خو تر روانېدو دمخه یـې راتـه وویل سبا زه ځینې کارونه لرم که دې زړه وي ماسره لاړ شـې زه به خپل کارونه وکړم او ته به ځایونه وګورې ستا خو مقصد هسـې هم د ځایونو کتل دي، ما ویل سهي ده، سبا ته درځـم، ده ویـل دیوولسو بجو شاوخوا ته راځه ما ویل سهي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مارچ (۱۹) دشنبې ورځ وه زه او عبدالحفیظ بیا د شارجې مرکز (رولې) ته لاړو، ده غوښتل افریقایي هېوادونو ته له تاج ولي سره یو ځای سفر وکړي، دجنوبي افریقا دهېواد (یوګاندا) د ویزې د اخیستلو لپاره په کار وه، چې د اماراتو بهرنیو چارو وزارت دسندونو څانګه دلته دده دکاروبار اسناد تصدیق کړي، هغې شعبې ته لاړو ټولو ځوانو عربانو په کې کار کاوه ډېره لوکس او لوړ پوړه ودانۍ ده اول پوړ کې یې د تصدیقونو څانګه وه، عرب مامور ورته وویل د ویزې او د پاسپورت فوتو کاپي راوړه، ده یوتعمیر ته اشاره وکړه، هلته چې لاړو فوتو کاپي ماشین ایښی وه، پرې خپل اسناد فوتو کاپي کړل او بېرته راغلو، دې څانګې باندې ډېره ګڼه ګوڼه وه، اکثره کسان هندوان وو، چې خپل کاروباري اسناد یې تصدیقول، نیم ساعت انتظار به مو کړی وي، چې د عبدالحفیظ اسناد ټاپه شول او پنځوس درهمه یې ورځینې واخیستل، په تصدیق کې د ویزې دپاڼې پر شا لیکل شوي وو: صرف دشرکت دمالک امضا تصدیق شوه او نور مسئولیت نه لرو.

په اماراتو کې هر څوک چې شرکت پرانیزي باید له یو عرب سره ملګری شي جواز د عرب په نامه اخیستل کېږي او هېڅ بهرنی حق نه لري، چې خپله په خپل نامه جواز تر لاسه کړي، خارجي اتباع بیا عربو امتیاز والو ته هره میاشت معینه اندازه پیسې ورکوي او کله لا دټول کال پیسې یو ځای ورکوي، عبدالحفیظ خپله ویل چې موږ هم کال کې څو زره درهمه یو عرب ته ورکوو، د جواز بل مشکل دادی چې کال پر کال به یې نوی کوې او اکثره عربان چې دویم ځل ستا کار تصدیقوي په دې کې هم پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاتوي، لنډه دا چې سخت جنجال دی.

له هغه ځایه د اماراتو دبانک پر لوري راغلو، موټر مو پارک کړ، بانک ته ننوتو، دوه وړې وړې پېغلې چې غالباً له فلپین یا چین څخه به وې کمپیوټر ته ناستې وې، عبدالحفیظ نه یې پوښتنه وکړه، چې څه غواړې؟ هغه وویل په دوه تېرو میاشتو کې دخپل حساب ریکارډ غواړم او همدارنګه څه پیسې مې چې ایستلي دهغو راته یو فارم راکړه! دې وخت کې یې ماته وویل یون صیب ته راته تر څو د نوبت ټکټ را واخله، زه دوه ګامه وړاندې شوم، یو سړی د ماشین ترڅنګ ولاړ دی، د چاچې نومره په کار شي نومره ورکوي ما ورته په انګلیسي وویل نمبر غواړم، هغه له ماشینه نمبر راوویست (۳۳۸) عبدالحفیظ ته مې ورکړ، هغه وویل څه وخت شته تر څو به دخپل حساب تېر دوه میاشتنی ریکارډ معلوم کړم فورمه یې ډکه کړه هغوی ته ورکړه، هغو ورته دتېرو دوه میاشتو ریکارډ راوویست او (۹۰) درهمه یې پرې چارج کړل، عبدالحفیظ وویل دا ډېرې زیاتې دي، هغوی ورته دوه درې پاڼې ورکړې ورته یې وویل، دا ډکې کړه تردې وروسته یې په انټرنیټ غواړه، موږ به یې درلېږو چارج به پرې نه راځي.

د پیسو اخیستلو نوبت کې څلور پنځه غرفې شمارې لرې، دهرې شمارې لپاره یو تن ناست و، بره په دېوال کې یوه سره اشاره لګېدلې وه، چې کمپیوټر به دشخص نومره او د غرفې نمره ښودله، شل ۲۲۲-۳ یانې ۲۲۲ دې (۳) غرفې ته مراجعه وکړي، همداسې دهر شخص نمبر یوې مشخصې غرفې ته راجع کېده په دې ډول ډېر ژر کار خلاصېده، په نیم ساعت کې عبدالحفیظ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې پیسې تر لاسه کړې او له بانکه بهر شو، عبدالحفیظ وویل افغانستان کې به بانکي سیستم څه وخت دې حالت ته ورسېږي؟ ما ویل فکر نه کوم، موږ یوازې سلو کالو کې دې سلیقې او پاکۍ ته نه شو رسېدلای، پاتې خو لا دې کار ته! کله چې موږ بانک ته ننوتو نو دیوه مېز تر شا یوه ځوانه ښځه ناسته وه، تورې جامې یې پر تن وې یوازې دمخ کاسه یې ښکارېدله، مخې ته یې کمپیوټر ایښی و خوله یې له خندا ډکه وه، ګوتې یې په کمپیوټر ډېرې چټکې خوځېدلې دومره ښایست خدای ورکړی و، چې هغه د چاخبره په یو ځل کتو یې سړی چپه کاوه، شاعرانو همېشه دښکلو نجونو سترګې د هوسۍ له سترګو سره تشبه کړي دي، ما ویل دابه هسې ګپ وي، خو کله چې مې ددې پېغلې سترګې ولیدې دهوسۍ ورته هم کمې وې، همغسې یې ډکې ډکې تورې کړې هم وې، په تور لباس کې ډک سپین مخ او تورې سترګې دښکلا یوه عجیبه طبعي نندراه وه، یانې چې پیرمحمدکاروان غوندې نازک مزاجه شاعر وای، همدلته یې ورته په شعر لیکلو پیل کاوه، له بانک نه د وتو پر وخت یوه پښتون موږ ته د راوتو بله لاره وښوده او ویې ویل، چې هغه لاره د ډوډۍ درخصت له امله بنده شوه، ماته یې ډېر خوند ځکه راکړ، چې یو پښتون هم دې حد ته ځان رسولی، چې د اماراتو په بانک کې کار کوي. له بانک نه د راوتو پر مهال تاج ولي وکړ، چې ډوډۍ ته دفتر ته راشئ، دفتر ته ورغلو، شاوخوا په زرګونو سرپاټ سامان پروت و، سړي ته یې د تورخم بازار یاداوه، عصمت، خان، تاج ولي، دلاجان، عبدالحفیظ او دحاجي صیب پیرمحمد یو زوی په ګډه ډوډۍ وخوړه، تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ لږ شیبه وروسته تاج ولي وویل یون صیب ځئ، چې ځو د لمانځه وخت دی، ما ویل درځه، کله چې له سړکه پورې وتلو یو تور بینز موټر ودرېد، دحاجي صیب دین محمد کشری زوی (خلیل) له خپلو څو تنو نورو ملګرو چې دحاجي صیب عبدالحق مشر زوی (عبدلمجید) هم په کې و، راکښته شول، ټول ښه لوکس سمارت ځوانان وو، ما سره یې سترې مه شي وکړل، نور نو تاج ولي سره وپڅېدل، تاج ولي خبرې هغوی سره کولې او ماته یې هم کتلې، بالاخره تاج ولي راغی ماته یې وویل ځه چې ځو مانځه ته ناوخته کېږي، له سړکه پورې وتو، ما ویل دا د حاجي صیب دین محمد زوی نه و؟ تاج ولي وویل ولې نه کشری زوی یې دی، ما ویل څه یې ویل، ده ویل څه یې ویل بیا یې چا سره جنګ کړی او ماته وایي راسره لاړ شه دا یې راته وویل چې یون صیب ته ونه وایي، ځکه هغه مې د پلار اندېوال دی، چې بیا ورته ونه وایي مسجد ته لاړو، ما اودس وکړ او بیا پر جمع ودرېدو، دهر ملک خلک په جومات کې و، په جومات کې ایرکنډیشنونه لګېدلي او د مسجد داخل هوا یې ښه کړې وه، مخکې تر دې چې مسجد ته داخل شو، تاج ولي وویل بوټان دې ځان سره واخله داخل کې ځای شته، خو ما راوانه خیستل، ماتصور وکړ، چې دلته دبوټانو غلا نه شته، زما داخیال دی هر کله چې په اسلامي ټولنه کې دمسجد ترمخه دبوټانو غلا ورکه شوه، هغه ټولنه د اصلاح پر لورې روانه ده او اصلاح شوې، په افغانستان کې په مسجد کې د بوټانو غلا له سوونو کلونو راهیسې روانه ده، په افغانستان کې داکثرو لمونځغاړو فکر د خدای د ذکر پر ځای خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوټانو ته وي، چې ترلمانځه وروسته به پر کوم برخليک اخته کېږي؟ ښه مې په ياد دي د استاد رباني دحکومت پر وخت په داسې حال کې چې کابل هره ورځ د دواړو لوريو له خوا په سوونو څه چې په زرګونو توغندي خوړل، خو بيا هم چې کله ورځ نيمه وقفه وه او يا به توغندي لږ کم وو، نو استاد به د اسلامي دولت دقيام تمثيل کاوه، په همدې وخت کې يې يوه ورځ د ايران او بنګله ديش سفيران هم مېلمانه وو، دلمانځه د اداکولو لپاره د وزير اکبرخان مسجد ته لاړل بوټان يې له معمول سره سم دمسجد دروازې مخې ته وايستل، کله چې له لمانځه څخه خلاص شول چې بېرته راوتل د بنګله ديش او د ايران د سفير بوټونه چا غلا کړي و، ځکه چې دا لږ قيمتي او تر نورو ښکلي و، بيا يې ژر دواړو ته خپل غم وخوړ او دهغوی بوټان بيا ترننه پورې چا ونه ليدل.

نو ما هم دا تجربه کوله، چې دلته بوټان ورکېږي که نه؟ دبوټانو د ورکېدو داستان عام دی. نواب اميرزی د خوست ولايت د اتاقونو رئيس او په بېړنۍ لويه جرګه کې دخوست دخلکو وکيل و، دعجيب منطق خاوند دی.

هغه د افغانستان دجمهوري رياست لپاره په انتخاباتو کې دکرزي صيب په ګټه کمپاين کاوه، په خوست کې که څه هم مطلق اکثريت دکرزي صيب پلويان وو، خو دملايانو له جملې څخه به يو نيم پر کرزي صيب انتقاد کاوه چې په دې تېرو دوه نيمو دريو کلونو کې يې څه وکړل، غل غدوی توپکسالار يو هم ورک نه شول، نو بيا چې انتخاب شي څه به وکړي؟ نواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیرزی یو ورځ ستیج ته وخوت او خپل کمپاین یې شروع کړ:
عزیزانو! ملایان پر ما ډېر ګران دي، دوی واقعاً ددین ستنې او دپیغمبر صیب وارثان دي که ملا نه وي نکاح به څوک تړي او دجنازې مونځ به څوک اداکوي؟ دیني علما زموږ دسر سترګې او ډېر قدردان خلک دي، ددوی ځینې کله کله په خپلو خبرو کې وایي چې کرزي نو په دې تېرو درې کلونو کې څه وکړل؟ چې لا وروسته به یي وکړي، نه یې غل ورک کړ نه غدوی؟ اوس هم همغه غله دي هر ځای کې واکمن دي زه خو وایم چې دملا صاحبانو خبره دې په ګل بدله وي، خو زه دوی نه هم یو تپوس کوم څوارلس سوه کاله کېږي، چې ملا دمسجد پر ممبر واعظ او نصیحت کوي دوی تراوسه دمسجد دڅپلو غل ورک نه کړ، نو کرزی صیب به څنګه په دې څو کلونو کې دا غټ غټ غله ورک کړي، تراوسه پورې دمسجد فضا دڅپلیو دغلو له لاسه دلمانځه لپاره ارامه او مساعده نه ده، دغسې کرزي صیب ته هم وخت په کار دی چې دا غله ورک کړي دا دیوې ورځې کار نه دی.

مسجد کې لمونځ ډېر خوند وکړ، کله چې له مسجد نه راووتلو بوټان مو پرخپل ځای وو، چا نه وو وړي، نو هله ماته پته ولګېده، چې دلته دفقر مخه نیول شوې او لږ تر لږه دلمانځه لپاره ارامه فضا برابره شوې ده.

بېرته د تاج ولي د دفتر پر لوري لاړو، کله چې دفتر ته لاړو دحاجي صیب دین محمد زوی سره له خپلو ملګرو تاج ولي ته منتظر وو، یو پکې پاکستانی پنجابی عیسوي هم و، غاړه کې یې دصلیب علامت پروت و، ټولو ځانونه د سپورتمینانو په توګه ښکاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، تاج ولي ورته وويل جنګ ونه کړئ، چې ټول به له اماراتو نه وباسي، تحصیل به هم درنه پاتې شي او په غضب به ککړ شئ، موږ به هم ځان سره درپه در کړئ، ددې ځای قانون بدماشي نه مني، خو هغوی ډېر ټینګار کاوه چې موږ سره لاړ شه، بیا تاج ولي ورته وویل، چې زه به پولیس ته تلیفون وکړم یو پولیس زما اشنا دی، خو دوی نه منل نه موږ جنګ نه کوو هسې خپل ځان هغوی ته ښیو، تاج ولي ورسره لاړ نه شو، خو عبدالحفیظ ورسره لاړ، یو څو دقیقې وروسته عبدالحفیظ بېرته راغی پوښتنه مو ترې وکړه، چې څنګه چل و، هغه ویل هغه پنجابیان وو، وچ ډنګر سوي سکاره او په بدلعنت، کله چې یې موږ ولیدو په زاریو یې شروع وکړه، چې موږ خو هېڅکله جنګ نه کاوه، معافي غواړو موږ هم ترې بېرته راغلو، موږ ویل څه ښه شو چې جنګ ونه شو.

عبدالحفیظ وویل اوس اوزګار شوم، څه چې ځو، تاج ولي وویل چېرته ځو، موږ ویل یوازې العین او ابو ظبی پاتې، که دواړه مو ونه شو کتلای، نو یو خو به وګورو، هغه ویل والله ډېر تکړه یاستئ په درې ورځو کې مو ټول مملکت وکوت، زه هم درسره تلم خو زه لږ مصروف یم، کله چې دتاج ولي له دفتره راوتلو، نو عبدالحفیظ خپل دوکان ته وکړ (ژوندون) په دوکان کې يې؟ هغه وويل، هو، جامې دې پاکې دي؟ هو! ځان تيار کړه، چې چېرته ځو، ژوندون له عبدالحفيظ سره په دوکان کې کار کوي ددوی خپلوان دی او له لغمان څخه دی، درې کاله کېږي اماراتو ته راغلی، عبدالحفيظ وويل احمدشاه به دوکان کې کېني موږ دوکان ته راځو، ته ځان تيار کړه، ژوندون مو ځان سره پورته کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موټر کې مې ورته وويل ژوندونه څنګه دی ژوندون دې؟ هغه ويل ښه دی بد نه دی، ما ويل پوښتنه مې ځکه درڅخه وکړه چې اکثره نومونه او تخلصونه په عمل کې هسې نه دي، بلکې سرچپه دي تخلص به يې ګړندی وي خپله به سست وي نوم به يې دانش وي خپله به بې علمه وي، تخلص به يې يون وي او خپله به ولاړ وي، په دا ډول تخلصونو باندې رفيع صاحب يوه ليکنه هم کړې، نو ځکه مې درڅخه پوښتنه وکړه چې په ژوندون کې دې ژوندون شته که نه؟ هغه ويل هو بد نه دی، ښه دی.

دشنبې ورځ دمارچ ۱۹ نېټه د افغانستان پر وخت دمازيګر (٦) بجې له شارجې څخه د العين پر لوري روان شو، موټر لويې لارې (های وی) ته شو.

هر شل دېرش متره بعد دسړک په حايله سيمه کې درنا ستنې لګېدلې، او دسړک دواړو لوريو ته يې رڼا ورکوله های وې (لويه لار) داسې وه، چې پر يوه وخت په کې څلور موټر يوه خوا او څلور بله خوا تللی شول، يانې د اسلام اباد غوندې جوړې شوې های وې په شان، خو ترهغې هم يو څه پراخه او لوکس.

دسړک په منځ حايله سيمه کې، چې درې څلور متره پلنوالی يې درلود او د سړک دواړو غاړو ته رنګارنګ بوټي، ګلان ونې کرل شوې وې، چې خرما بوټي په کې د معمول په شان تر بل هر هغه ډېر وو، دسړک دواړه لوري يې زرغون کړي وو او دسړک دواړو خواو ته چې کله کله لرې او نږدې کلي او ودانۍ راتلل نو شينوالی به هم ورسره مل و.

کله چې موږ له راس الخيمې څخه الفجرې ته تللو، نو په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مو له تاج ولي څخه وپوښتل چې دلته اوبه په څو مترو کې وځي، هغه وويل: په دوه درې مترو کې، ما ويل چې په دومره لنډه فاصله کې اوبه وځي، نو دا خلک ولې کوهيان نه باسي او ولې په دې دښتو کې باغونه نه جوړوي؟ تاج ولي وويل: اوبه خو لنډې وځي، خو دا اوبه ترووې دي دبحر اوبه مالګه لري او سختې ترووې دي حتی کله چې په کې خلک لامبي پوټکی يې سوځوي، دبحر غاړو ته چې کله خلک ولامبي بيا ځانونه غوړوي تر هغه وروسته هملته تشنابونه دي په پاکو تصفيه شويو اوبو ځان وينځي، دا شنه بوټي او ونې چې اوس يې ګورې دا ټولې دنل په واسطه شنې دي، که نلونه نه وي دا څو ورځو کې وچېږي، دلته يې د اوبو نلونه تېر کړي بيا يې هرې ونې او بوټي ته جلا پلاستکي نل تېر کړی او هغه کې د هرې ونې لپاره د هغې په اندازه اوبه راځي، وګوره هغه د ونو بېخو ته چې د برق د لينونو په شان تور تور څه ښکاري دا ټول نلونه دي.

له شارجې نه د العين په ټوله (۱۵۰) کيلو متره لاره کې د سړک دواړه غاړو او حايلې سيمې کې همدا تور تور نلونه غځېدلي وو، دسړک دواړه لوري يې ان دشلو مترو په اندازه شنه کړي وو او هرې ونې يا بوټي ته به دې، چې کتل تربيخ يې د تور نل يو سر ښکاره کېده.

له شارجې نه تر العين پورې يوازې د رڼا ستنې تر زرګونو اوښتې، چې يوه هم ويجاړه نه ښکارېده او يوه ونه هم بې نله نه معلومېده، ما چې کله د اوبو د نلونو دا حال وکوت بيا مې نو جلال اباد او کابل ښار را په ياد شو، څنګه ښه د اوبو سيستم لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

که سړی یې پرتله کړي، نو تر زرګونو ځله هم زیات تفاوت دی، کابل او جلال اباد کې لا اوبه تصفیې ته ضرورت نه لري که ددې په شان یې اوبه مالګینې وای نو څه حال به وو؟

عجیبه یو حالت دلته و، نو ته تصفیه کړې اوبه رسېږي، خو هلته انسانانو ته عادي نا تصفیه کړې اوبه نه رسېږي. پر لاره دسړک په حایله سیمه او ځینو ځایو کې په دواړو خواو کې په خاصو ځایونو کې کمرې لګېدلې وې، چې د موټر سرعت یې کنټرولاوه، موټر ته اجازه نه وه، چې په یو ساعت کې تر (۱۲۰-۱۲۵) کیلو مترو زیات مزل وکړي، هر کله چې به دې سرعت اوچت شو، کمرې به اوتومات دموټر عکس اخیست، داعکسونه دومره دقیق وي، چې دموټر نمبر او ان دموټر وان عکس او د سورلۍ عکسونه هم دقیقاً په کې معلومېږي بیا نو دا عکسونه د ترافیکو دفتر ته ځي او هغو په متخلف موټر پسې جریمه رالېږي، چې تر یو عکس تر دوو سوو درهمو کمه نه وي.

عبدالحفیظ وویل چې داکمرې ډېرې په ګټه کې روانې دي، هم د موټر سرعت کموي او هم ګټه کوي، ځکه چې په یوه عکس د دوی ډېر کم لګښت راځي، عبدالحفیظ ته دځینو کمرو د ایښودلو ځای معلوم و، نبه به یې سرعت زیات کړ، چې هلته به ورسېده سرعت به یې (۱۲۰) ته راکم کړ، خو بیا هم دوه ځله دده عکس واخیستل شو، اول کې خو عبدالحفیظ وویل ورک که ورو ورو به ځو چې جریمه نه شو هغه پیسې چې په جریمه کې ورکوو، هغه به بل څه پرې واخلو، څه زموږ عجله خو نه شته، ما ویل: زموږ هدف دځایونو لیدل دي څومره چې ورو تللی شې لاړ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالحفیظ لا دا هم وویل چې ځینې کمرې دشاله خوا عکس اخلي، ځکه اکثره بلدي موټروانانو ته د کمرې ځایونه معلوم دي، ترهغې به چې تېز شول نو سرعت به یې بېرته زیات کړ نو بیا یې داسې کمرې ورته ورولګولې چې کله موټر تېر شي او سرعت یې زیات وي عکس یې اخلي، ما ویل چې داسې ده نو بیا خو هېڅ چل ورسره نه کېږي ښه ده چې د قانون مطابق ورسره لاړ شي. دې وخت کې عبدالحفیظ خپل تلیفون راواخیست، ویل یو ښه وخت دی چې ساپي صیب سره خبرې وکړو، استرالیا ته یې تلیفون وکړ، استاد ساپي له خپلې کورنۍ سره لرې یو چېرته د یو افغان فاتحې ته روان و، مېرمن یې وویل، هغه اوس موټر ته ناست دی او تلیفون کې خبرې نه شي کولای، لږ وروسته تلیفون وکړئ، عبدالحفیظ ورته وویل، چې استاد اسمعیل یون راسره دی هغه غواړي خبرې ورسره وکړي، هغې وویل نیم ساعت وروسته که بیا تلیفون وکړئ موږ به ځای ته رسېدلي یو، نیم ساعت وروسته عبدالحفیظ بیا تلیفون وکړ، استاد ساپي د استاد شاپور احمدزي د ورور په فاتحه کې ناست و، استاد شاه پور دکابل پوهنتون استاد و، ماهم ورسره پېژندل، استاد ساپي سره تر روغبړ وروسته هغه وویل، دغه دی تلیفون استاد شاپور ته ورکوم، دتلیفون له لارې یې فاتحه واخله او تسلیت ورته ووایه، استاد شاه پور احمدزي ته مې دتلیفون له لارې د ورور دعا وکړه او تسلیت مې ورته ووایه، استاد شاه پور ډېر خوشاله شو او ویې ویل پر موږ ټولو ډېر ګران یې هر وخت دې په مجلسو کې یادوو او ټول وایو، چې هم دا یو سړی دی، چې ځان یې دې حالاتو ته ټینګ کړی دی، موږ ته که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته څه خدمت وي امر وکړئ، ما ویل، نه استاد ډېره مننه دعاګانې کوم، خدای دې مرحوم ته جنتونه ورکړي، که کابل، ننګرهار او مجموعاً افغانستان کې څه خدمت وي، پر موږ امر کولای شئ ما ویل اوس درڅخه خدای پاماني اخلم، ځکه چې تاسو ته به فاتحه کې خلک ناست وي، هغه ویل ډېره مننه ټولو دوستانو هېوادمل صیب او نورو ته مې سلامونه ورسوه، تلیفون بېرته استاد ساپي واخیست هغه ویل ښه دا وایه چې دوبۍ ته د څه لپاره راغلی یې؟ ما ویل وېزه مې لرله وخت یې تېرېده، ما ویل څه دوستان به هم وګورم او سیاحت به هم وکړم، هغه ویل ښه ما ویل، چې کوم رسمي سیاسي سفر دی، ځکه چې ته خو په دې تور او سپین کې ډېرې ګوتې وهې ما ویل، چې هغوی رالېږلی یې، ما ویل نه استاده شخصي سفر دی، استاد ساپي ویل ګوره موږ دې مرکې اورو او افتخار درباندې کوو، خو ګوره چې دا خلک دې رانه ژوبل نه کړي، دا ډېر کچه خلک دي، د استاد ساپي مقصد هم لکه د استاد زریني په شان شمال ټلواله و. ما ویل نه اوس یې دومره وخت پاتې نه دی کمزوري کېږي، انشاء الله ورځ په ورځ، استاد زما دټول ژوندانه او ماشومانو پوښتنه وکړه، دخېر او خیریت دعا مې ورکړ، دغه راز استاد ته مې ویل، که افغانستان ته راځې، زه به هېوادمل صیب سره خبرې وکړم، چې د دولت له لارې رسمي راشې، هغه ویل بیا به په دې باب فکر وکړو، استاد وویل ښنګه دې عبدالحفیظ دې ګرځوي که نه؟ ما ویل هو ګرځوي مې ده وویل که نه وي، چې غوږونه یې پرې تاو کړم، ما ویل ټوله ورځ راسره همدی ګرځي، ما استاد سره خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاماني وکړه او تليفون مې عبدالحفيظ ته ورکړ، هغه تر لنډو خبرو وروسته خدای پاماني وکړه.

خپل مزل ته مو دوام ورکړ، په لاره کې عبدالحفيظ دلارې يو دوکان څخه چې (مسترحه) څه پرې ليکل شوي وو، خوراک لپاره چپس او پيپسي راواخيستل، هر څو کيلو متره وروسته يو (مسترحه) وه، چې دعمومي سړک پر سر به يې لوحه لګېدلې وه او (۵۰۰) متره مزل به چې دې وکړ، نو بيا به دسړک ترڅنګ يو سړک ورڅخه بېل شوی او هلته به ښه پوره لوی دوکان و او دضرورت وړ ټول شيان به په کې پيدا کېدل، ماښام د العين ښار مرکز ته ورننېردې شوو، عبدالحفيظ ديو لوی مسجد ترڅنګ موټر پارک کړ، ژوندون او عبدالحفيظ د اودسونو ځای ته لاړل او زه مسجد ته ورداخل شوم، جمع ولاړه وه، يو رکعت راڅخه تېر شوی و کله چې مو لمونځ خلاص کړ ،نو عبدالحفيظ او ژوندون هم مسجد ته رانوتل هغوی پر لمانځه ودرېدل او زه دمسجد په نندارہ شوم، ښه لوی مسجد و، دکابل تر پلخشتي مسجد نه لوی او دننګرهار د اډې صيب له نوي جوړ شوی مسجد سره به برابر و نږدې اته نهه زره لمونځاړي په کې ځايدلای شول، ښه لويه برنډه او د مسجد مخې ته يې دموټر ښه لوی او منظم پارکنګ درلود، ترڅنګ يې دلوبو يو سټېډيوم هم و، چې دبرېښنا په دنګو دنګو ستنو يې د سټېډيوم ټوله خواوشا رڼا کړې وه، دموټرو پارکنګ کې ښې ډېرې ځوانې خرما ونې ولاړې وې، ټول پارکنګ ښه صفا و هغه د چا خبره چې مږی دې په کې تولې کړې وای، نه سپېره کېدله، مسجد که څه هم ښه لوی و، خو دا وخت په کې ايله ټول (۱۵-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰) کسه په جمع ولاړ وو، کله چې عبدالحفیظ او ژوندون له لمانځه راخلاص شول، ما ویل، څنګه چل دی، دومره لوی مسجد او دومره کم خلک، داسې ښکلی جومات، چې په افغانستان یا پاکستان کې وای دلمونځ غاړو به په کې ځای نه و، څنګه چل دی دا خلک دلمانځه شوق نه لري که څنګه؟ عبدالحفیظ وویل نه داسې نه ده په العین کې شریعت نافذ دی او خلک یې ډېر لمونځ ګوزار دي اصلاً دا مسجد چې دی دلارې پر سر او خاصتاً ددغه سټوډیوم لپاره جوړ شوی دی، کله چې دلته کومه لوبه یا مسابقه وي، نو بیا په دې مسجد کې ډېر بیروبار وي. په لاره کې چې موږ څومره د العین خواته نږدې کېدلو، نو شینوالی زیاتېده، خپله د العین ښار زیاتې برخې شنې وې، له لرې مو د العین دخلیفه، د شیخ زاید، شیخ خلیفه کور هم ولید، چې ګڼو ونو او رڼاګانو پوښلی و، له بهره چې دومره ښکلی و، نو دننه به څه حال و!!.

عبدالحفیظ وویل العین کې تر څلورو پوړو لوړ تعمیرونه نه شته، کله چې موږ له شارجې نه اجمان، راس الخیمې او الفجرې ته تلو، نو هر هر ځای مو د شیخ زاید بن سلطان پر لویو او وړو تصویرونو سترګې لګېدلې، چې اکثره په څلور لارو، هوټلونو او د تجمع په مرکزونو کې په ډېر اساسي او ښکلي شکل جوړ شوي او لګېدلي وو، شیخ زاید بن سلطان همدا څو میاشتې دمخه د (۷۴) کالو په عمر وفات شو او د جنازې په مراسمو کې یې د افغانستان د ولسمشر حامدکرزي په ګډون د نړۍ ګڼو مشرانو په تېره بیا د اسلامي هېوادونو مشرانو برخه اخیستې وه، عبدالحفیظ وویل ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري د دولت له خوا پر لوړ پوړو تعمیرونو بندیز دی، ما ویل کېدی شي داکار یې دښار د پراخوالي په نیت کړی وي.

په لاره کې ماته عبدالحفیظ وویل چې په العین کې د سیل ځایونه ډېر زیات دي، خو (جبل خفیت) دلته ډېر مشهور ځای دی دا یو لوی جګ غر دی، چې د اماراتو شیخ ورته په ډېر زیات لګښت سړک ور پورته کړی او هلته یې یو لوی تخت جوړ کړی دی، دغه راز د اماراتو شیخ د خپل ځان لپاره دغره په منځ کې یو ډېر خصوصي کور هم جوړ کړی، چې ان خپلې مېرمنې ورته هم نه راولي دا دده د ساعت تېرۍ ځای دی او کله چې یې زړه وغواړي دلته (ویرجن) (باکرې) پېغلې له خارج څخه په الوتکه کې راوړي، کله چې تلو بیا به دا ځای هم ووینو او هلته نور هوټلونه هم شته.

دالعین مرکز ته ورسېدو، عبدالحفیظ له خپل یو ملګري څخه چې پښتون و او دا شل پنځه ویشت کاله په العین کې اوسېده د تلیفون له لارې پوښتنه وکړه، هغه ویل زه به هم درسره تللی وم، خو زه اوس په ډیوټۍ یم، عبدالحفیظ هم په تلیفون خبرې کولې او هم یې دلارې پر سر لارښوونو ته کتل، عبدالحفیظ غوندې یو تکړه بلدي شخص چې هم دلته ښه بلد و، هم په ژبه پوهېده او هم یې ترافیکي لیسنس اماراتو کې اخیستی و، بل شخص ته په دومره ګڼ ښار کې هغه هم د شپې له خوا دلارې پیداکول څه اسان کار نه و، سره له دې چې هلته شپه او ورځ یو شان ښکارېده خو بیا هم شپه شپه وي او ورځ ورځ، له څو ګڼو سختو لارو څلور لارو، درې لارو او دوه لارو تېر شو او ځان مو د جبل خفیت دغره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوري ته برابر کړ، ما عبدالحفيظ ته وويل دلته څه ټکس مکس اخلي او څه ممانعت شته او که نه؟ هغه ويل دلته داخبرې نه شته، نه پوليس شته او نه دا ټکټونه، دغره بېخ ته ورسېدو، دسړک دواړه غاړې په ګروپونو رڼا شوې وې، عبدالحفيظ وويل لاره له دې ځايه بېلېږي، ښه لوی او پراخه سړک چې د دوه موټرو دتګ راتګ لپاره په کې خطونه اچول شوي وو، خو دهر خط ترڅنګ دومره نور سړک هم و چې يو بل موټر په کې ودرېدلی وای، يانې داچې څلور موټره پر يو وخت په کې چلېدلای شول، يانې دسړک ټول متن به د (۱۲) مترو په شاوخوا کې و، خو په تېز رفتار کې يوازې دوه موټرو ته چې ليکې ورته شخصي شوې وې اجازه وه.

هغه نورې برخې اکثره دموټرو خرابېدو په حالت کې دپارکنګ او ودرېدو لپاره وې. ټول سړک مخ پر ځوړ و او مارپېچ بڼه يې درلوده، لکه دملکنډ دسړک په شان همداسې مخ پورته به روان وې، ډېر مزل مو ووهه، هغه ځای ته ورسېدو، چې داماراتو امير په کې ځانګړی کور جوړ کړی و، عبدالحفيظ راته وويل دغه ځای دی ما چې درته ويل، دسړک ښي لاس ته دغره په منځ کې دکور ځينې برخې ښکارېدې، چې دځانګړي ښکلا استازي يې کوله، په لږې مسافي سره ترې چپ لاس ته دغره پر سر يو هوټل و، چې دا هم دمعتبرينو لپاره و، ما عبدالحفيظ ته وويل دا خلک ملامت نه دي، دومره پيسې چې هندو سره هم وي عياش کېږي، پاتې خو لا عربو سره. څو کيلو متره مزل مو نور هم وکړ چې دغره اخري حد يانې تخت ته ورسېدو په لاره کې ماته عبدالحفيظ ويل، کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ او تاسې غره ته راوختلو، نو هلته ښې لاس ته يوه بله لاره ده، هلته دغره له منځه يوه ژرنده اوبه راوځي او دومره ګرمې دي، چې سړی په کې ودرېږي پښې يې سوځي، عربان دې چينې تـه دمتبرکې چينې په سترګه ګوري، اوړی او ژمی ددې چيـنې اوبـه ګرمې او جاري وي هېڅ کمی په کې نه راځي، ماخپله دې اوبـو کې لامبلي لږ شان تروې دي، خو دبحر د اوبو په شان تـروې نـه دي، کمې تروې دي، بيا به هلته هم لاړ شو، ما ويل ټيک ده.

کله چې دغره تخت ته وختلو ړښتيا هم ښه دسيل ځای و، ټـول العين ترې ښکارېده، العين او عمان سره نږدې پراته دي لـه دې، ځايه دعمان مرکز(مسقط) هـم لـه ورايـه ښکارېـده، چـې ګڼـو او منظمو رڼاګانو ښار ته يوه عجيبه منظره ورکړې وه سړی چې کلـه نه وي راغلی، نو داسې فکر نه شي کولای چې په اسلامي نـړۍ کې دې هم د رڼاګانو دومره ښکلي ښارونه وي. دغره پر سر تخت د (۷۰) مترو مربع په شاوخوا کـې مساحت درلـود يـانې تقريباً د کابل دحضوري چمن نيمايي به و، دمـوټرو د پـارکنګ لپـاره يـې منظم ځايونه په ښه کړي وو، دتخت متن په داسې خښتو يا ډبـرو پوښل شوی و، چې منظمو ليکو يې يوه برخه لـه بلـې جـلا کولـه دتخت ګرد چاپېره دسړي قـد پـه انـدازه د اوسـپنې يـوه کټـاره راتاوه شوې وه او دوه درې متره لرې تـرې لانـدې ژور ګړنګونـه معلومېدل، عبدالحفيظ وويل چې داکټاره مخکـې نـه وه، خوکلـه چې دلته يو ماشوم له ګړنګه ولوېده نو بيا د العين شيخ امـر وکـړ، چې کټارۍ ترې راتاوکړئ، ځکه دلته دسيل لپـاره زيـاتې کورنـۍ هم راځي، چې ماشومان هم ورسره وي، مـا ويـل والله د العـين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاروالي خو ښه ده، د کټارې پيسې خو لري ماته په جلال اباد کې يو فلز کار وويل، چې د جلال اباد ښاروالۍ د يوه پارک د محافظت لپاره د (۵۰) مترو کټارۍ فرمايش راکړ، شل متره مې جوړه کړه او لا لګولې مې نه وه، چې ښاروال ځواب راولېږه، نورې کټارۍ مه جوړوه، چې پيسې خلاصې شوې، دې وخت کې عبدالحفيظ او ژوندون ښه په کړس کړس وخندل، عبدالحفيظ وويل استاده دې خلکو سره دومره پيسې دي، چې حيران دي په څه يې مصرف کړي.

عبدالحفيظ زياته کړه، استاده العين کې ډېر زيات پښتانه اوسېږي، وزير، مسيد، اپريدي، پکتياوال خوستيان او نور کله چې اختر شي تر لمانځه وروسته همدلته هغه غټ غټ ځونډې داره ډولونه راوړي او په دې تخت کې اتڼ کوي او عالم د خداى پرې راټول وي، داټوله سيمه خوځوي. يو څو شېبې هلته ودرېدو، عبدالحفيظ ته مې وويل، چې يوه کمره والا به پيدا نه شي چې عکس واخلو، هغه وويل ته صبر وکړه، چې هغه کانتين ته لاړ شم وګورم چې شته که نه؟ دلته هغه کمرې هم کله وي چې يوځل استعمالېږي او بس. کانتين د تخت په برنۍ برخه کې دغره دڅوکې تر څنګ و، کله چې يې پوښتنه وکړه، کمره نه وه، د تخت په کونجونو کې ګرځند کنارابونه هم ودرول شوي وي، چې مسافرو دضرورت پر وخت ترې ګټه پورته کولای شوه، څو شېبې دلته وګرځېدو او نور مې عبدالحفيظ ته ويل ځوبه په خير له هغه ځايه مو حرکت وکړ د چينې پر لوري. عبدالحفيظ ته مې د تخت پر سر وويل: څو کيلو متر دی؟ قيد يې کړه، چې د غره تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببخ پورې څومره لاره ده؟ هغه کیلومتر قید کړ، کله چې دغره ببخ ته راورسېدو، نو عبدالحفیظ کیلومتر چک کړ ویې ویل (۷) میله ، دغره تخت ته ختل ټول مخ پر لوړه و خو په نامستقیم ډول لوړه، حتی ډېر نوي او قوي موټر هم په لاره کې پاتې کېږي او یو څنګ ته ولاړ وي.

له هغه ځایه دچینې پر لوري وخوځېدو، دغره له ببخه به مو تر (۱۵-۲۰) کیلومتره مزل کړی وي، یو ځای کې د غره له سره لکه دماهیپر دبر سر داوبو په شان اوبه راتوېږي، ما عبدالحفیظ ته وویل دا څه دي؟ ده ویل دا همغه چینه ده، چې فکر کوم دوی یې اوبه دې حد ته رسولي. خو چینه خپله لرې ده. دغرونو منځ ته لاړو ډېر لوړ دنګ غرونه نه وو عادي غرونه وو ټول غرونه په څراغونو روښانه وو، ګورو چې دغرونو لمنې شنو کبلو نیولې، ما عبدالحفیظ ته وویل دا کبلې نه دي هغه وویل: ولې نه، دوی اوس غواړي داغرونه او دغرو لمنې ټولې شنې کړي دلته یې دتفریح لپاره ډېر لوکس ځایونه، حوزونه، فوارې او هوټل جوړ کړي دي. لږ چې نور وړاندې لاړو په اصطلاح د څو غرونو منځ دی نسبتاً یو (۱۵-۲۰) جریبه اواره ځمکه هم شته خو نورې وړې وړې غونډۍ دي، دټولو پر سر څراغونه لګېدلي، داسې نلونه یې تېر کړي چې څو ثانیې بعد پر جلګې باندې اوبه پاشي او چې کله ورننږدې شو، نو دغرو لمنو ته هغه چې خاوره یې دبوټي د راشنه کولو وس لري، لکه دلاس دګوتو په شان تور پلاستیکي نلونه غځولي البته دغر پر سر دلویو لویو نلونو او د اوبو د ډېکیو څرک هم لګېده، چې کېدی شي له همغو څخه راجلا شوي وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدل کېدل، مين مين سوري په کې وو او کله چې به يې اوبه پرې راخوشې کړې نو له دې سوريو څخه به دباران دڅاڅکو په شان اوبه هرې خواته غورځېدلې، دلته هر رنګ واړه بوټي او ګلان هم وو چې ټولو ته نلونه راتېر وو. عبدالحفيظ وويل چې دې ټولو بوټو ته تصفيه کړې اوبه راځي چې دمالګې څرک په کې نه وي، لږه شيبه وروسته عبدالحفيظ خپل بوټان او جرابې وايستل او په يوه لښتي کې چې دواړه غاړې يې پخې شوې وې او نږدې يوه ژرنده اوبه په کې رواني وې ودرېد، ما او ژوندون ته يې غږ کړ استاده راځئ، هغه چينه داده، راشه وګورئ چې څومره ګرمه ده، سړی په کې نه شي ودرېدلای، موږ هم ورکښته شو، رښتيا هم ډېرې ګرمې اوبه وې، دسړي پښې يې سوځولې، خو تر لږ طاقت وروسته سړی ورسره عادي کېده بيا تودې نه لګېدې، ما لږ اوبه خولې ته کړې لږ تروې وې عبدالحفيظ ته مو ويل تروې دي، لږ تروې دي خو دبحر په شان نه، ما ويل داخو لښتی دی، خپله چينه چېرته ده چې اوبه ورڅخه راوځي؟ هغه ويل هغه بره دغرو ترمنځ ده، پلان داسې دی، چې داغرونه به ټول شنه کوي، شيخ زايد بن سلطان النهيان د اماراتو امير ما همدلته ليدلی و، موږ تصادفاً سيل ته راغلي وو او موږ چې کله ورغلو نوره نو بيا لاره بنده شوې وه او خلک يې نه پرېښودل، هغه همدلته ګرځېده، چې موږ وليد، هغه دتفريح داځای شروع کړی و او اوس يې زوی تعقيبوي ما ويل ددې چينې له اوبو څخه دبوټو په شنه کولو کې ګټه نه اخلي که څنګه دا خو هم ډېرې اوبه دي، عبدالحفيظ وويل نه دا دوی ته د مقدسو اوبو حيثيت لري، دبوټو او جلګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خو هغه دغره پر سر ګوره دوی له کومه کومه ځایه په لکونو ډالرو اوبه راتېرې کړي، تصفيه کړي اوبه دي لـه هغـو څخـه کـار اخلي، هغه وړاندې تعمير ګورې؟ يو سل متره وړاندې يو تعمير و منځ کې يې ګڼې ونې ولاړې وې، ده ويل: دا چينه يې هغه ځای ته سيخه کړې، هلته يې يو حوض په کې جوړ کـړی خـو يـوازې دښځو لپاره دی او نارينه و ته په کې حق نه شته. دعربـو ښځـې دلته راځي دې غونډيو کې شپې هم تېروي سيل هم کوي او بيـا ددې چينې د اوبو په حوض کې لامبي.

ددې ساحې شاوخوا کې ګڼ شمېر تعميرونه جوړ شـوي وو، هـر ځای وړې وړې کېږدۍ هم ولاړې وې ما عبـدالحفيظ تـه وويـل چې دا خېمې دڅه لپاره دي، ده ويل دلته چې خلـک دتفريح لپاره راشي فاميلي وي او که غـير فـاميلي، دشـپې دا کېـږدۍ پـه کرايه نيسي او شپه په کې تېروي، په خيمه کې ژوند عربو تـه ډېـر خوند ورکوي او ددوی تېر ژوند ورته ور په يادوي.

رښتيا هم چې مو وکتل څو فاميله وو، چې موټر يې تـر خيمـو لـرې لـرې ودرولي وو او ماشـومان يـې دخېمـې مخـې تـه ولاړ وو، لـږ وړاندې يوګڼه مصنوعي غونډۍ وه، چې خاورې يې هم لـه بـل ځای نه ورته راوړې وې، شاوخوا يې ټوله شنه وه او منځ کې يـې د اوبـو يـوه لويـه فـواره لګېـدلې وه. لـه دې ځايـه ډېرځايونـه ښکارېدل، دغرونو او غونډيو ډډې ټولې شـنې معلومېـدلې، درنـا څراغونه يې دغونډو سينو ته داسې مخامخ برابـر کـړي وو، چـې جلګه په کې دشپې له خوا هم شنه معلومېدله او سړي فکر کـاوه، چې رڼا ورځ ده، ما عبدالحفيظ ته وويل: زما دانګـل لـه مخـې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تار جلګه دوی ته په څو ډالره تمامېږي او همدارنګه ديوې ونې کلنۍ لګښت ديو افغان تر کلني عايد څخه زيات برېښي، هغه ويل ښېشکه چې همداسې ده.

عبدالحفيظ وويل: استاده اوس، خو راغلي يو راځه چې ابوظبۍ ته هم لاړ شو، ځکه موږ کېدی شي دوه ورځې وروسته سويلي افريقا ته لاړ شو، بيا به داسې څوک نه وي چې تاسو وګرځوي، ما ويل که ستړی نه يې، نو ځو او که ستړی يې نو بېرته ځو شارجې ته، ځکه ډريوري سخت کار دی سړی له حده باده باسي، هغه وويل نه ستړی نه يم، ددې ځای ډريوري چې اصول دي زده وي نوره سخته نه ده، ما ويل ځئ چې ځو نو.

څومره لار به وي؟ ده وويل: له العين نه يوه لويه لاره ابو ظبۍ ته تللې چې نږدې (۱۵۰) کيلومتره کېږي، خو ښه لاره ده، له العين نه د ابو ظبۍ پر لوري چې د اماراتو مرکز دی، روان شو، پر لاره تر يوې معمولي تېروتنې وروسته عمومي لارې ته برابر شو....

لکه څنګه چې دمخه مو ويل؛ العين دشارجې، ام القوين، الفجرې په تناسب ډېر شين و، دغسې دالعين او ابوظبۍ ترمنځ هاي وی (لويه لاره) نا اټکله ښکلې وه، دسړک دواړه غاړې او دمنځ حايله برخه په ونو پوښل شوې وه، دشارجې او العين ترمنځ له لويې لارې سره يې تفاوت دا و، چې دهغه سړک ونې او بوټي ښکاره کېدل، چې نوي کرل شوي او ساحه يې هم محدوده وه، شاوخوا يې باغونه نه و، خو د العين او ابوظبۍ ترمنځ د سړک شاوخوا ګڼې ونې او بوټي وو او پاخه بوټي او ونې معلومېدل. دغه راز دسړک دواړو غاړو ته بې شمېره باغونه وو، چې خرما ونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې تر هر څه زیاتې وې، تقریباً هر (۱۰) کیلو متره بعد یــوه لاره سړک مزرع(باغ) ته بېله شوې وه او پــرې لیکلــي و چــې دبــاغ یــا مزرع لاره ده، عرب باغ ته (مزرع) وایي ان تر ابوظبۍ پورې چې نــږدې (۱۴۰) کیلــومتره لاره ده، همــدې حالــت دوام پیــداکړ، عبدالحفیظ وویل چې د اماراتو ډېره اباده او شنه سیمه همدا ده چې بې شمېره باغونه په کې دي، سربېره پر دې دمیــوو د تصــفیه کولو ډېرې زیاتې فابریکې هم همدلته دي او دخرما وو ډېر زیات باغونه همدلته دي، خرما همدلته پاکېږي، دهمــدې فــابریکو پــه واسطه تصفیه کېږي او په کارتونو کې اچــول کېــږي، ددې ځــای پرباغونو سربېره له نورو هېوادونو څخه و چې میوې راځــي، هغــه هم دلته په فابریکو کې صــفاکېږي او تــازه میــوو څخــه ډول ډول مرباګانې او نورشیان جوړوي.

له العین څخه بیا تر ابو ظبۍ پورې دسړک په حایلــه برخــه کــې چې په ستنو کې کوم لوی لوی څراغونه نصب وو او دسړک دواړو لوریو ته، چې هره خلا کې پر یوه وخت تقریباً څلور موټرو حرکت کولای شو، رڼــا ورکولــه، دتېلــو شــمېر لسګونو زرو تــه رســېده او همدارنګه دښي او چپ لاس سړکونو دواړو غاړو ته نور په لسګونو زره فرعي او واړه ګروپونه بل وو، زه ډېر زیات متوجه شــوم، چــې کوم داسې ګروپ وګورم چې دنورو ترمنځ ویجاړ یا خــراب وي او رڼا نه کوي خو تر ډېر تعقیب پورې ما پیدا نه کړای شو.

ماسختن لس بجې به وې، چې عبدالحفیظ ښي لاس د تېلــو یــو ټانک ته موټر ودروه، ویل یې تېل به هم واچوو او ډوډۍ بــه هــم وخورو، دتېلو دا سټیشــن او ســوپر مــارکیټ د (ادنــوک) پــه نامــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادېده او ډېر ښکلي او لوکس جوړ شوی و. ادنوک يوه ډېره پانګوره او پرمختللې کمپنۍ ده چې په ټول اماراتو کې يې په يوه شکل او يوه ډيزاين پمپ سټيشنونه او ترڅنګ سوپر مارکيټونه جوړ کړي دي. په سوپر مارکيټ کې لوکس هوټل او د انټرنيټ سهولت وي او د ضرورت وړ ټول شيان په ثابت نرخ په کې پيداکېږي، د ډوډۍ فرمايش مو ورکړ، همبرګر چې دچرګ له غوښې نه په کې کار اخيستل شوی، يو ګيلاس پيپسي او چپس يې راوړل، تر څو چې ډوډۍ تيارېده ما عبدالحفيظ ته وويل تليفون دې راکړه چې حاجي صيب ظاهر ته زنګ ووهم، حاجي صيب ظاهر سره مې تليفون کې خبرې وکړې ما ويل د العين نه اوس ابو ظبۍ ته ځو، عبدالحفيظ او تاج ولي جنوبي افريقا ته ځي، زه هم درځم، که پرواز مې له دوبۍ څخه وي نو مجبور يم، چې شپه نيمه هلته وکړم، حاجي صيب وويل زه تاج ولي ته تليفون کوم چې تاسو ته ټکټ بوک کړي او هم درته په دوبۍ کې په يوه هوټل کې ځای ونيسي تر څو چې دې پرواز وي همهلته اوسه، حاجي صيب ويل کله چې دوبۍ ته راغلې، کورته او ملګرو ته به دې هم همدلته سودا وکړې، زه به تاج ولي ته ووايم چې تاسو ته اته سوه ډالره د سودا لپاره درکړي، ما ويل نه دسودا پيسې راسره شته که زه همداسې روان يم، نو پيسي مې کفايت کوي، فقط خبره دا وه چې ما له اخوا يو طرفه ټکټ اخيستی دټکټ اخيستل ماته ځکه سخت دي، چې نابلد يم او دغه راز د هوټل ريزرف، هغه ويل هغه نه بېغمه اوسه دا کار به وشي. تر ډوډۍ وروسته عبدالحفيظ وويل چې ته ودرېږه چې عبيدالرحمن سيلاب ته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون وکړم، هغه سره هم خبرې وکړه اکثره وخت دې یادوي، عبیدالرحمن سیلاب دلغمان دپخواني مستوفي عبدالرحمن ساپي زوی او د پلوشې ساپۍ ورور دی، دکابل په خدایداد لېسه کې زه او سیلاب یو کال همصنفیان وو، سیلاب دعبدالحفیظ دترور زوی او اخښی هم دی، دعبدالحفیظ خور (صفا) سیلاب ته ناسته ده، صفا دکابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي، پښتو څانګه کې مورې سره همدوره او د ملوک رغون دې ټولګیواله وه، ښه تکړه پښتنه او دجرئت خاونده وه.

سیلاب بیا پیلوټ شو او د ډاکترنجیب دنظام تر سقوط وروسته په ډېره سختۍ او زړه چاودۍ ناروې ته لاړ او څو کاله بعد یې خپل مېرمن(صفا) دوه زامن او یو لور یانې ټول فامیل هم بوته، عبیدالرحمن سیلاب د ډېر ساده زړه خاوند او ډېر صادقه انسان و، کله چې عبدالحفیظ په تلیفون کې ورته زما وویل ډېر زیات خوشاله شو او ویل لږ صبر وکړه، زه خپله درته تلیفون کوم، له اخوایې تلیفون وکړ او ډېر زیات خوشاله شو، چې پس له کلونو درسره خبرې کوم، له راډیو ګانو دې اواز اورم په همغه مو تسلي کېږي، که ربښتیا درته ووایم دلته ډېر زیات خفه شوی یم، خپل وطن مې ډېر یادېږي، دلته مورږ داسې کارونه کوو، چې که افغانستان کې یې چاته ووایې درپورې وبه خاندي، ډېر زیات خوشاله شوم، چې اواز مې دې واورېده دغه دی صفا هم غواړي خبرې درسره وکړي، صفا خور تر روغبړ وروسته زما دمېرمن(ارین) تپوس وکړ او دماشومانو احوال یې واخیست وې ویل د ارین د تلیفون نمبر او ایمیل ادرس راکړه، چې زه ورته بیا تلیفون کوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتليفون نمبر مو ورکړ او خدای پاماني مو وکړه، بيا يي خپل ورور عبدالحفيظ او دماما زوی ژوندون سره هم خبرې وکړې، او په دې کې موږ دلارې ډېره فاصله هم لنډه کړې وه.

په لاره کې مو څو ځله کوښښ وکړ چې په ابوظبۍ کې د افغانستان سفير فريد ذکريا ته هم تليفون وکړو او که چېرې هغه پرځای وي، چې ورسره وګورو. فريد ذکريا دلغمان دی، پښتون دی خو پښتو يې چندان زده نه ده. نور نو دکار سړی دی په بېړنۍ لويه جرګه او د حاجي ظاهر په کور کې مې ليدلی، دحاجي ظاهر ښه نږدې ملګری دی او ماسره هم ښه پېژني ما ويل، چې اوس اماراتو ته راغلی یم، نو دهغه کتل هم ضروري دي، عبدالحفيظ ډېر زيات تليفونونه وکړل، خو تليفون ځواب ورنه کړ، بيا يې خپل يو انډيوال ته تليفون وکړ، چې د سفير بله نومره ترې واخلي او ياپې پته ولګوي خوهغه عبدالحفيظ ته وويل، چې سفير اوس افغانستان ته تللی دی.

نو دې سره دهغه دليدو تمه ببخي قطع شوه، خپل سفر ته مو دوام ورکړ، په لاره کې چې عبدالحفيظ دو ه درې ځله له خپل عادي ټاکلي سرعت څخه ورواوښت، نو کمرو يې عکسونه واخيستل ما ويل دومره خلاف ورزي دې وکړه، چې دسفر تر لګښت څخه به د جريمې پيسې زياتې شي، عبدالحفيظ وويل کله کله دې کمرو کې هم مشکل وي، کله فلش ووهي، خو فلم په کې خلاص وي يا کله يې عکس سم نه وي اخيستی، خو په هر ترتيب موټروانان يې سخت کنترول کړي دي.

دشپې يوولس بجې به وې، چې د ابو ظبۍ ښار ته ورداخل شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار دومره ښکلی وو، دومره پاک او دنګ تعمیرونه په کې وو، چې تابه ویل یا په نیویارک او یا هم په هانک کانک کې ګرځم، یو تعمیر نه و چې لوړ و، په لسګونو وو او سوونو.. څو لوړ منزلو شیشي تعمیرونو ته، چې دې کتل هغه دچاخبره دسړي خولې ورته له سره غورځېدله، له حیرته به دې ورته خندا راغله، د څو تعمیرونو ښکلا چې ما وکتله ما عبدالحفیظ ته دهغه ساده کلیوال خبره وریاده کړه، چې کابل ښار ته راغلی و او چې سینما پامیر یې لیدلی و، نو له بېخ او سره یې شمېرلای و، څوارلس، څوارلس منزله یې پوره کړي وو، بیا یې نو ویلي وو چې یاره یولک افغانۍ به یې پرې لګولې وي، ما عبدالحفیظ ته وویل څنګه پر دې به یې هم یو لک افغانۍ لګولې وي او که کمې به لګېدلې وي، هغه سخت وخندل یو لک افغانۍ، هه یو لک افغانۍ، بیا مې ورته د یو بل افغاني کیسه وکړه، چې نوی پخوانی شوروي اتحاد لیننګراد ښار ته تللی و دلینګراد ښار یو زیات شمېر تعمیرونه څوارلس، پنځه لس شل (۲۱) یوویشت منزله دي، نو ده چې ورته کتلي وو، ویلي یې اوه اوه دلته څومره ډېر سینما پامیرونه دي، اوس نو ابوظبې هم ټول سینما پامیرونه دي، عبدالحفیظ او ژوندون سخت وخندل او ویې ویل استاده سخت مثالونه ورکوې.

ابو ظبې رښتیا هم ډېره ښکلې وه او ډېره رسېدلې او پاکه، د اماراتو دنورو ټولو ښارونو په پرتله یې ښکلا زیاته وه، سره له دې چې دوبې دتجارت له پلوه ډېره مشهوره ده او ورځ پر ورځ پراخېږي او ښکلې کېږي، خو ابو ظبې د اماراتو د مرکز په توګه لازیاته ښکلا او ځلا لري، ترافیکي سیستم، دښار لوی او واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټونه به ډېر ماډرن او منظم ډول جوړ شوي او دګرد څـرک هـم په کې نه شته دښار سړکونه دومره پاک او صفا دي لکه د غوا بچی چې غوا نوی څټلی وي، عبدالحفیظ وویل په ابو ظبۍ کې، چـې هر څومره ګرځو ټول همدغه شی دی، چې ګورې یې خو ښه بـه وي، چې دښار مرکز ته یې لاړ شو او همدغه یو ځای وګورو دښـار منځ (کرنش) نومېږي. کله چې دې ځای ته رسېدو، نو دښـار پـه یوه څلور لارې کې مو د شیخ زاید بن السلطان النهیان یـو ډېـر ښکلی تصویر ولید، چې په خورا زیات لګښت جـوړ شـوی او لـوړ والی به یې اټکل ٦×١٠ مترو کې و، ښـي لاس تـه پـر یـوې بلـې څلور لارې وګرځېدو، چې هلته هم د زاید بن السلطان عکـس و، چې شاوخوا یې ترې نور ځوانان چې شمېر به یې ۱۵-۱۸ تنـو تـه رسېده ولاړ وو، ما ویل دانور څوک دي؟ چې دشیخ زاید شاته ولاړ دي، هغه وویل دایې ټول زامن دي، ما ویل دا څه کوې دا خـو یې خوشال بابا نه هم اړولي، عبدالحفیظ وویل چې دې کې خـو یې ټول نه دي راغلي نور هم شته. مـا ویـل، چـې دومـره زامـن څوک ولري او دومـره پیسـي والله کـه د چـا پـلار تـرې پاچـاهي ونیسي.

لږ نور مزل چې مو وکړ، نو دبحر یوې ترانګې ته ورسېدو، چې د ښار منځ ته راننوتې او شاوخوا یې په سوونو لـوړ پـوړي تعمیرونـه ولاړ او په رڼاګانو پوښلي وو، دتعمیرونو رڼاګـانې او تصـویرونه پـه اوبو کې سرچپه معلومېږي او که تصویر یې له پورته واخیستل شي، نو د اوبو له منځه هم دښار راسته تصویرونه ترلاسـه کېـدی شـي، همدلته یې دتفریح او سیل لپاره ځای او دموټر پارکنګ هم جـوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او موټر ښه وړاندې ځای ته ور رسېدلی شي، تر اوبو لږ په ځګه ارتفاع د پلي مزله لپاره سړک دی چې لاندې دبحر غاړه یې په غټو خښتو او ډبرو چې غالباً له بل ځایه راوړل شوي، پوښل شوې، دلته دناستې لپاره څوکۍ ایښودل شوي، پر اکثرو څوکیو نارینه او ښځې جوړه جوړه سره ناست وو، دې ځای ته اکثره هغه خلک راځي چې د راز او نیاز مشترکې شېبې ولري، همداسې یو حالت دلته روان و، څو شېبې مو دلته تېرې کړې او نور ترې را روان شو لږ چې راغلو عبدالحفیظ وویل، چې استاده دا د ابو ظبۍ ستې سنټر دی دا د اماراتو دهر امارت په مرکز کې یو وي، چې هر څه په کې پیداکېږي، که څه سودا کوې چې ورکښته شو ما ویل نه سودا وروسته کوو، دا غیر له هغه نه هسې هم ټول په یوه نقشه دي، یو چې دې ولید لکه ټول چې دې ولیدل.

له هغه ځایه مخ پر شارجې راروان شو، ډېر دواړه غاړې تعمیرونه مو له نظره تېر کړل، یو ترېل ښکلی زیات شمېر شیشه یي تعمیرونه هم په کې وو، چې اوس نوي په کابل کې هم رواج شوي دي، له ښاره ووتو او موټر وې ته شولو، دا لاره راساً له ابوظبۍ نه شارجې ته راغلې، چې دنورو لویو لارو په شان ښه پوره، کره او عصري لاره ده، شل دېرش کیلو متره مزل مو لانه و کړی، چې عبدالحفیظ وویل استاده ښي لاس ته هغه خړېخن مسجد ګورې؟ ما ویل هو ګورم یې ده ویل دا هغه مسجد دی چې شیخ زاید یې په خپله د جوړولو امر کړی و او وخت پر وخت به ورته راته، خو دامسجد لاتکمیل شوی نه و، چې دی وفات شو اوس یې په همدې مسجد کې ښخ کړی دی، کرزی صیب هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدلته جنازې ته راغلی و. له ابو ظبي نه تر شارجې پورې نږدې دوه نیم سوه کیلو متره لاره مو په زیاتو کم دوو ساعتونو کې ووهله او څه کم یوه بجه به وه، چې دشارجې یاسمین پلازا کې خپل پلاټ ته ستانه شو، عبدالحفیظ او ژوندون راڅخه رخصت واخیست او زه پلاټ ته پورته شوم.

عبدالحفیظ وویل سبا زه ۱۲-۱ بجې راځم بیا به لاړ شو دوبۍ ته، زه چې دیکشنبې ورځې سهار دمارچ (۲۰) له خوبه پاڅېدم، نو دیادښت کتابچه مې راواخیستله او دیونلیک پر لیکلو مې پیل وکړ، هغه یادښتونه چې مې د دوو ورځو او شپو په بهیر کې اخیستي وو له هغو څخه مې ګټه پورته کړه او نږدې شل مخه یونلیک مې ولیکه، یوه بجه عبدالحفیظ راغی او دواړه دتاج ولي دفتر ته لاړو، عبدالحفیظ ماته په لاره کې وویل، چې سبا شپه ۳ بجې زما او د تاج ولي پرواز دی، نور نو موږ درڅخه ځو، ما ویل داسې پروګرام به جوړ کړو، چې زما هم دلته شپې زیاتې نه شي، نن شپه چې زه دوبۍ ته لاړ شم، سبا به سودا وکړم، نو بل سبا به زه هم لاړ شم، په دې وجه به زما کارونه هم خلاص شي، ده ویل ښځې درسته ده، زه ودی د تاج ولي دفتر ته لاړو، هلته مو د غرمې ډوډۍ وخوړه، اماراتو کې خلک دغرمې ډوډۍ ډېره وروسته خوري، ځکه چې اکثره خلک ایله (۱۱) بجې له خوبه پاڅېږي.

د ډوډۍ پر وخت تاج ولي عبدالحفیظ ته وویل، چې ته یون صیب سره دوبۍ ته لاړ شه او په هوټل کې ورته اتاق ونیسه او دلاجان استاد به ورته دسبا نه بل سبا یانې د سه شنبې ورځې لپاره ټکټ جوړ کړي، زه او عبدالحفیظ د ددوبۍ پر لوري را

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهي شو، ماښام به و، چې دوبۍ ته راغلو، لاره کې مو حبيب ته ټليفون وکړ، هغه ووېل، اول دلته دفتر ته راشئ بيا هغه نه وروسته هوټل کې اتاق ونيسئ. موټر مو يو ځای کې پارکنګ کړ او د حبيب د شرکت پر لوري وخوځېدو، حبيب تجارتي شرکت خپله دحبيب په نامه دی او د دوبۍ ښار منځ کې په يو تعمير کې چې لوحه يې له عمومي سړک څخه ښکاري موقعيت لري، دفتر په لومړي او دويم پوړ کې دی. دحبيب څنګ ته چې لاړو هغه ډېر مصروف و، خو موږ سره کېناست موږ ته يې ويل څه شی، چای، مېوه او که د ميوې جوس؟ موږ ويلې هېڅ مو زړه ته نه کېږي، بيا يې دخپل دفتر يو چا باندې غږ وکړ دمېوې جوس راوړئ. هغه لاړ دمېوې جوس يې راوړ، حبيب سره مو د افغانستان، ننګرهار او په تېره بيا د ګردي غوښ په اړه ښه بحث وکړ، حبيب ته مې ويلې چې ګردي غوښ کې خو بيا څه مشکل پيدا شوی داڅنګه معامله ده چې هېڅ خلاصی نه لري، دا لګښت خو والله که پر دې ځای ارزي چې کله مو کوچيانو سره پرې جنجال وي او اوس په کې دشينوارو خبره هم پيدا شوه، هغه ويل والله چې زه هم حيران يم په دوبۍ، امريکا او ناروې يې ګټو او پر ګردي غوښ لګوو که دا پيسې موږ پر بل ځای لګولې وای اوس به پرې څلور پنځه ګردي شوي وای. حبيب زياته کړه چې څو ځله مې حاجي صيب (خپل پلار پير محمد حاجي)ته ووېل، چې تېر شه ترې، هغه ويل، چې موږ خو ترې تېر يو، خو خلک مو نه پرېږدي، کله يو غاړه کې راچوي او کله بل. ما لا ورته دګردي د ارزښت په اړه يو کيسه هم وکړه چې ويل کېږي، دګردي يوې مخورې څېرې يو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کابل کې خپل یو انډیوال ته دګردي غوث ډېره ستاینه وکړه، چې دا داسې ځای د غرونو لمن کې پروت دی لاندې ترې عمومي سړک او بیا لاندې ترې دکابل کونړ عمومي سیند بهیږي، مقصد یې دا و، چې خپل ملګری تشویق کړي، چې دده ست او مېلمستیا ومني او ده سره ګردي ته لاړ شي، له ورځو نه یوه ورځ د ده ملګری ګردي ته راغی او دده مېلمه شو کله چې مېلمه ګردی وکوت، نو خپل ملګري ته یې مخ راواړوه، چې ((مدیر صیب دلته خپله راغلي یاست که دولت اچولي یاست)).

مېلمه فکر وکړ، چې داخلک یې جزایي دولت دلته راوړي دي، ځکه په داسې سخت او وچ ځای کې خو څوک په خپله خوښه نه اوسېږي، حبیب هم ډېر وخندلې، حبیب بیا عبدالحفیظ ته مخ راواړوه چې یون صیب ته کوم هوټل کې ځای نیسې؟ فایو سټار، فور سټار کوم یو، ما ویل مور (سټار والا) نه یو مقصد داسې یو ځای وي، چې نن شپه او سبا شپه په کې تېره شي او بېرته ترې ووځو، حبیب په خندا کې وویل، وه یون صیب دلته ګوره هوټلونه ډېر خطرناک دي چې راځخه خراب دې نه کړي، سم روغ جوړ پاک ستره سړی یې چې دوبۍ کې رانه خراب نه شې ما ویل والله شارجه کې ښه پاک ستره پلاټ کې اوسېدم خو دا ځوانان روان دي او سخت مصروف دي نور یې له کاره نه باسم، حبیب وویل دوی ته خو ما وظیفه ورکړې چې یون صیب سره به ګرځئ که نه دا دومره دتورۍ نه دي که نه وخته به یې پرې ایښې وای، ما ورته وویل چې زه په دې څو ورځو کې سخت بند یم نو تاسې باید یون صیب وګرځوئ حبیب وویل زما نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستان ته پرواز دی، د معدې تکلیف راته پیداشوی او سخت په تکلیف یم، کله چې څوکۍ کې کښېنم نو معده مې جوش وکړي، چاراته وویل، چې په لاهور کې دمعدې یو ډېر ښه ډاکټردی، هلته لاړ شه، نو اوس فقط دهمدې مرض لپاره ځم، ما ویل وایي چې طب کې هندوستان ډېر مخکې دی هلته نه ځې؟ هغه وویل زموږ څو نور ملګري چې دمیدې تکلیف یې درلود همدې ډاکتر ته ورغلي وو او اوس ښه شوي دي دغسې لږ تجربه شوی غونډې ډاکټر دی نو توکل په خدای نو بیا یې عبدالحفیظ ته وویل چې سم ځای کې اوسم هوټل کې ورته اتاق ونیسه، چې بازار ته نږدې وي او وخت پر وخت راووځي، هوټل کې هم متواتر د خلکو زړه تنګېږي. زه او عبدالحفیظ ووتلو څو هوټلونه مو وکتل سخته ګنه ګونه، کرنګ او کرونګ په کې و، هغه ته مې وویل دې کې به دچا پلار خوب وکړي، ځینو هوټلونو سنګل بېډ نه درلود او د ډبل بېډ یې په شپه کې څلور سوه درهمه اخیستل، ما عبدالحفیظ ته وویل دا خو سخته قیمتي ده، ما فکر وکړ، چې څلور سوه ډالر یادوي، خو وروسته راته هغه وویل، چې نه درهم یادوي، بیا دریو هوټلونو نورو ته لاړو چې په سینګل بېډ یې دوه سوه او یونیم سل درهمه اخیستل، دهغوی اتاقونه مو چک کړل ښه و بد نه و، خو په څو وم منزل کې وو، ما ویل، موږ څو د لفټ سیستم او نورو ضروریاتو سره بلدېږو زړه به یې راچولی وي، هر هوټل له استثنا پرته نایټ کلب او ډسکو کلب درلود او اوازونه ترې پورته کېدل، عبدالحفیظ هغوی ته دنه او هو خبره ونه کړه او ویې ویل چې بېرته راځو اخر په لاره کې یو بل هوټل ته ورغلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بهر څخه ډېر لوکس معلومېده، څـو منزلـه و، کليفورنيـا هوټـل نومېده، عربان هوټل نه فندق وايي پـه عربـي نوشـته و .(فنـدق کليفورنيا) او په انګرېزي (CALIFORNIA HOTEL) نوشته و.

ريسپشن تـه ننوتـو، ښـه پـاک معلومېـده ريسپشنسـتان يـې اکثـره هنديان وو انګرېزي اردو ميکس خبـرې يـې کـولې، عبـدالحفيظ وويل څه دوی سره خبرې اسانې دي، که انګرېـزی کـې بنـدېږم اردو وايم که اردو کې بندېږم انګرېزي ورسره وايم.

هغوی نه يې دسينګل بيډ پوښتنه وکړه چې شته کـه نـه؟ هغـوی وويل هو شته، په څو په شپه کې؟ دوه سـوه درهمـه، عبـدالحفيظ وويل ليدی يې شو؟ هغوی وويل هو، يو تن يـې راسـره کـړ، کلـه چې په لفت کې ودرېدو نو د اول منزل تکمه يې ووهله پـه لفـت کې خوشبويي لګېدلې وه، کله چې مو دلفت ولاړو غاړو ته وکتلې، نو دهندي او ايراني ډسکو ګـانو عکسـونه پـه کـې لګېـدلي وو، عبدالحفيظ ته مو وويل له دې شيانو لکه چـې خلاصـی نـه شـته، اعلان خوې ان په لفـت کـې لګېـدلی دی، هغـه ويـل دلتـه پـه هوټلونو کې دا وي، خو ته ودرېږه چې اتاق يې وګورو چـې سـم دی او که نه اوازونه ورته راځي چې بيا به دې د شپې خـوب تـه نه پرېږدي، اتاق ته چې لاړو يو چپرکټ، تلويزيون، څـو څوکـۍ، مېزونه، الماري او يخچال په کې و، اتاق يې هم ښه پاک او سـتره و، عبدالحفيظ وويل استاده تردې نور پاک نه شـو پيـداکولی، کـه دې خوښه وي، همدا به بوک کړو او بيک به ورته راوړو، بيا به زه او ته ووځو، کـه سـوداکوې او ډوډۍ بـه هـم وخـورو، دلتـه دې هوټل کې څوک ډوډۍ نه خوري. ما ويـل سـهي ده ريسپشـن تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د دوو شپو لپاره مو اتاق ونیو او عبدالحفیظ څلور سوه درهمه تحویل کړل.

بیک مې په اتاق کې کېښود، چې بېرته وتلو دهوټل په چپ لاس کې سره او شنه ګروپونه بلېږي، عبدالحفیظ وویل ته درځه چې سر وردننه کړو چې څه حال دی، هغه چې سر وردننه کړه ویل درځه پرېږده یي چې لاړ شو خپل کارونه خلاص کړو، عبدالحفیظ بېرته راووت، ماته یې وویل د ایران ډسکو وه او ایرانۍ سندرې یې په کې ویلې، ما په لاره کې ورته ویل چې دا سندرې مفتې وایي او که پیسي اخلي؟ ده ویل نه سندرې مفتې دي، خو څوک چې هلته کېني، هغوی پیپسي څښي، یاالکولي مشروبات څښي اوخوراک خوري هغه پرې دومره لوړ حسابوي چې دټولو قصور په کې وځي.

تر هغه وروسته زه او عبدالحفیظ ښار ته لاړو، د دوبۍ د طلا بازار صفت مو ډېر اورېدلی و او خلکو به ویل چې دلته په طلاو کې هېڅ تقلب نه وي، ما عبدالحفیظ ته وویل چې کېدی شي یو دوه ګوتمۍ واخلو، هغه وویل د دوبۍ هسې نوم دی، که نه دې نه سره زر افغانستان او پاکستان کې ښه تمامېږي، دا صحیح ده، چې دلته په سرو زرو کې درغلي نه وي، خو دوی داسې نورې لارې راوباسي دمیکنګ چارج (دجوړولو لګښت) په نامه اونورې، څرنګه چې دلته دمزدور معاش لوړ دی، نو چې داپرې حساب کړي ډېر قیمته کېږي، بله خبره داده چې دلته اکثره بهرنیان راځي، پر هغوی باندې چې دوی هر څومره میکنګ چارج کېښود تېرباسي یې، لاړ به شو بازار به وګورو که دې خوښ شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وابه يې خلې او که نه زمانې چې په کابل او پېښور کې يې واخلې ښه به وي، هلته يې شيپونه هم ښه وي، دلته اکثره داسې شيپونه دي چې غربيان يې خوښوي، خو بيا هم لاړ به شو وګورو که څه دې خوښ شول وابه يې خلو، د دوبۍ طلا بازار دنړۍ دسرو زرو له لويو بازارونو څخه يو دی، چې په سلګونو لوی او واړه دکانونه لري او هر دکان په رڼا او طلا باندې لکه دلمر شغلې داسې ځل وبل کوي، څو دکانونو ته ورپورته شو هر دوکان کې دومره ګڼه ګوڼه وه چې سړي په اسانۍ نه شو کولای په دوکان کې ننوځي، ايښودل شوي سمپلونه او شيپونه دقيقاً له نظره تېر کړي، په ډېرو ګڼو شيپونو کې سړي نه دخپلې خوښې نښه هم ورکه شي، څو دکانونه مو همداسې له نظره تېر کړل، يو بل دکان ته هم پورته شو يوه خوا له سپينو زرو جوړ شوي شيان ايښودل شوي وو، څنګ ته يې يو تک تور او وچ هندو ولاړ و.

ما له عبدالحفيظ څخه پوښتنه وکړه دلته دسپينو زرو کاربار هم کېږي؟ هغه وويل: دلته تر سرو زرو سپين زر ډېر قيمته دي، ما ويل په افغانستان کې خو سپين زر ډېر ارزانه دي دلته ولې دومر قيمته دي، هغه وويل ميکنګ چارج قيمت ډېر ګران کړی دی، دې وخت کې هندو په سپوره‌لهجه عبدالحفيظ ته وويل: دا مه بېرته کوئ تاسې يې هسې هم اخيستلای نه شئ، هسې يې ګورئ دلته تاسې غوندې ډېر راغلي او تللي، څوک چې دا شيان اخلي هغه له ورايه معلومېږي، عبدالحفيظ وربرګ‌شو په اردو ژبه يې ورته وويل: څنګه يې نه شو اخيستلای؟ ته په دې قواره دلته ولاړ يې او دکانداري کوې او زه يې نه شم اخيستلای، هندو بيا په (سوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تبسم) ډول وویل دا الماس دي الماس دي، عبدالحفیظ وویل
الماس دي که سره دي که سپین که د چا خوښ شول ضرور به
یې اخلي، چې خوښ یې نه شول، هغه هېڅ ارزښت نه لري،
هندو بیا خپلې خبرې ته زور ورکړ، نه یې شې اخیستلای،
عبدالحفیظ بیا ورتاو شو، قوارې ته دې وګوره اخلاقو ته دې
وګوره ته غواړې په دې شکل یو ځوک په غیرت کې راولې او
خپل مال پرې خرڅ کړې، عبدالحفیظ زیاته کړه زه هم دوکان
لرم، خو په تاغوندې بدو اخلاقیو په چا څه نه خرڅوم، زه پوهېږم
چې په دې دوکان کې پردی مزدور یې او د څو روپیو په مقابل
کې دلته په دوو پښو ولاړ یې، اول د دوکانداری اخلاق زده کړه
بیا دوکان وکړه پوه شوې که نه؟ عبدالحفیظ نور هم وربرګ شو او
غوښتل یې هندو ښه بې عزته کړي، ما ورته وویل راځه څه یې
کړې همدا به یې اخلاق وي، ده ویل نه دا اخلاق زه ورته
ورښیم، عبدالحفیظ مې په زوره له دوکانه راوویست، څو دوکانونه
مو نور هم وکتل، خو دتېر هندو په شان وضع بیا چا تکرار نه کړه،
خو بالاخره موږ ته د خپلې خوښې غوږ والی، غاړکی او ګوتمی په
نظر رانغلې له هغه ځایه راووتلو، عبدالحفیظ وویل راځه چې لاړ
شو د عطرو دوکان ته څو دوکانو کې مو عطر بیه کړل، دیو دکان
بیه تر بلې ډېره کښته او پورته وه، ما ویل ولې دلته په دوکانونو
کې دومره تفاوت شته، عبدالحفیظ وویل دلته یوازې په سوپر
مارکېټونو کې قیمتونه فکس دي، نور نو دهر دکاندار زړه وي،
چې خپله سودا په څو خرڅوي، دلته اکثره بهرنیان راځي او
هغوی خپلو کورونو ته تحفې وروړي قیمتونه ورته معلوم نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې پرې هر څه په هر ځو خرڅ کړل دا ددوی خپله خوښه ده، مسافرینو سره وخت هم کم وي او ځینې یې په ژبه هم سم نه پوهېږي، نو ځکه دا دوکانداران ډېره ګټه کوي، بیا دعطرو څو مخصوصو دوکانونو ته لاړو، هلته قیمتونه تر نورو نسبتاً ارزانه وو، ما ویل دوی به نور قیمتونه نه راټیټوي خو عبدالحفیظ به دکابل له دکاندارانو سره چې جګړه کوي دومره جنجال ورسره وکړ نو قیمت به یې ان په سلو کې (۳۰) فیصده راټیټ کړ، همدلته مو دوه درجنه عطر په ښه بیه ترلاسه کړل تقریباً یو متوسط بوتل ښه عطر په (۱۵) درهمه چې تردې دمخه دوکانو کې همدا په (۳۰) درهمه خرڅېدل، واخیستل، تر هغه وروسته عبدالحفیظ وویل، نوره څه سودا کوې، ما ویل سبا به څه سودا وکړم، هغه ویل خیر نو چې داسې ده ځه چې ځو همغه افغاني هوټل ته هغه هوټل ته لس یوولس دقیقې پلې لاره وه، هلته لاړو، په افغان کباب هاوس کې مو کباب وخوړ، د افغانانو تر څنګ دنورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم دلته د ډوډۍ لپاره راغلي وو چې عرب شیخان هم په کې وو. دشپې یوولس بجې به وې چې بېرته هوټل ته لاړم، عبدالحفیظ رانه خدای پاماني واخیسته او ویل یې چې سبا یوولس بجې به دې لیدو ته درشم، سبا شپه زما پرواز دی او مازیګر به زه درنه خدای پاماني واخلم.

د دوشنبې ورځ (د مارچ ۲۱)مه نېټه عبدالحفیظ سهار (۱۱) بجې هوټل ته راغی، موټر کې سواره شو او سودا پسې لاړو، ماغوښتل دکور لپاره ځینې شیان واخلم، څو دکانونو ته لاړو، غوښتل مو د عکاسۍ یوه کمره، دماشومانو دخوښې سامان، دثبت یا یادښت یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین او ځینې نور شیان واخلو. څرنګه چې عبدالحفیظ خپله دوکاندار و، نو د بازار او دوکان په ژبه ډېر ښه پوهېده، په نرخونو کې یې دومره سختي کوله چې دلته په کابل کې یې هم څوک له کوم دوکاندار سره نه کوي، دښار زیات شمېر دوکانداران هندیان او پاکستانیان وو، دعبدالحفیظ اردو هم ښه زده وه، بلاخره په یوه دکان کې مو یوه دعکاسۍ ډیجیټل کامره خوښه شوه، یوولس سوه درهمه یې بیه کړه، خو د عبدالحفیظ د زیات ټینګار او جنجال له امله مو په (۷۰۰) درهمه واخستله، دیادښت دثبت ماشین مو په درې سوه درهمه او ځینې نوره وړه غټه سودا مو هم وکړه، بیا مو یو لوی سفري بکس او دوه نور واړه لاسي بکسونه واخیستل، سودا مو په کې واچوله او موټر کې مو کېښوده، بیا عبدالحفیظ وویل: راځه چې دبحر غاړې ته لاړ شو، لږ وخت شته، هلته به وګرځو، لږ نور ځایونه به هم وګورې، نیم ساعت زیات وکم مزل به مو کړی و، چې د بحر غاړې ته ورسېدو، موټر مو د سړک غاړې پارکینګ کې ودراوه، دا داسې مهال دی، چې نوې ګرمي لګېدلې او خلک دبحر غاړې ته دلمبلو لپاره راتلل، عبدالحفیظ نوې کامره چې همدا اوس مو اخیستې وه له موټره راواخیسته او ویې ویل راځه چې دلته یې ټیسټ هم کړو، دبحر غاړې ته ورڅېرمه د سل مترو لرې په واټن تشنابونه وو چې ځینو خلکو په کې جامې بدلولې او ځینو په کې پر ځان اوبه تېرولې، ما له عبدالحفیظ څخه پوښتنه وکړه، چې هلته بحر کې لامبي نو بیا دې تشنابونو کې ولې پر ځان اوبه تېروي؟ هغه وویل دبحر اوبه تروې دي، کله چې سړی په کې ولامبي او پرځان پاکې تصفیه شوې اوبه تېرې نه کړي، نو وجود یې سوخت کوي او پوستکي ته یې سخت زیان رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ددې تشنابونو اوبه چې دي تصفيه شوي دي، په همدې وجه ځوک چې هلته بحر کې ولامبي، نو دلته يو ځل بيا پر ځان اوبه تېروي چې جلد يې له خطره بچ شي.

دبحر تر غاړې تفريح ځای کې خرما ونې کرل شوې وې، خو اوس هم کارګران لګيا وو کښې خرما ونې يې نهالولې، دا داسې خرما ونې وې، چې بل ځای کې کرل شوې وې او ثمر ته نږدې وې، اوس په عربو کې دا دود چې په خپلو کورونو او باغونو کې خرما نهالګي کري او کله چې ثمر ته ورنږدې شي، نو دولت ترې هغه اخلي او بيا هغه د ښار په واټونو او تفريح ځايونو کې کري چې ژر ورسېږي. دلته يې هم داسې په لسګونو نوې خرما ونې راوړې وې او کرل کېدې.

لږ څه وړاندې پر هغې بلې لارې وخوځېدو چې شاوخوا په غټو ډبرينو تيږو پوښل شوي وه، داسې ښکارېده چې دا تيږې يې له کوم لرې غره څخه راوړې وي، پخه لاره تقريباً دسلو مترو په اوږدوالي دبحر تر سينې پورې ورغځېدلې وه.

پر همدې لاره تر پايه پورې لاړو، څو قطعې عکسونه مو واخيستل بيا کېنۍ لاس ته دبحر ترغاړې پلي روان شو، ځينې نارينه له خپلو مېرمنو سره په شګه کې ناست او ملاست ښکارېدل، ځينو له خپلو مېرمنو او ماشومانو سره په بحر کې لامبل، د ژغورنې عمله هم ځای ځای تر سترګو کېده، په بحر کې د لامبلو دمصونيت (خونديتوب) بريد معلوم و، تر هغه اخوا يې دخطر علامې ايښې وې، هغه چا ته دا ډول صحنې ډېرې جالبې وې چې يا يې بحر نه وي ليدلی او يا بهر ته کله نه وي تللی، تر څو دقيقو مزله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بېرته راغلو او موټر کې سواره شو، عبدالحفيظ وويل چې داسې به لاړ شو څو نوې کالونۍ به وګورو چې دحکومت له خوا نوې جوړ شوې دي او خپلو خلکو ته يې په قسط ورکوي، يوه کالونۍ مو وکتله، ټولې ودانۍ يې په يوه ډيزاين جوړ شوې وې، ټولې دوه پوړيزه وې، له ډېرې ښې معمارۍ څخه په کې کار اخيستل شوی و، زما يې ډيزاين او رنګ ډېر خوښ شول، ماعبدالحفيظ ته وويل دا رنګ يې ډېر ښايسته او سنګينه نه دی؟ هغه وويل دلته خو ډيکوريشن ته زيات ارزښت ورکوي، دکور د بهرني اړخ ځانته متخصصين دي چې هغه دکور تر ترميم وروسته رنګ ورته غوره کوي، دا خلک دومره رسېدلي چې هر څه ته يې پام دی، بل پيسې لري ډېرې زياتې، ټول کار په پيسو کېږي، لږ چې وړاندې لاړو هلته هم يوه بله کالونۍ وه چې لسګونو بلاکونه په کې ودان شوي وو دا هم اکثره دوه پوړيزه وو، خو ډيزاين او ډيکوريشن يې ترهغې بلې کالونۍ بشپړ تفاوت درلود، خو دومره ښکلې وه، چې دچا خبره نندارہ يې کېدله نندارہ، له هغه ځايه راغلو يو سوپرمارکيټ ته، غوښتل مو دغاښو برس، کريم، صابون او ځينې نورشيان واخلو، ځينې سوپرمارکيټونه داسې دي چې قيمتونه په کې فکس وي، څوک يې په قيمت کې بحث نه کوي، کله چې مارکيټ ته ورننوتو، ښکلې لاسګاډي او پلاستيکي کڅوړې دا ټول په کې وو، دا کڅوړې او لاسګاډي داسې دي، چې شيان په کې راټولوي بيا يې په پای کې د کمپيوټر ترڅنګ وروړي، پر شيانو باندې خپل خپل قيمتونه ليکل شوي، مسئول مامور، هغه قيمتونه له ماشينه تېروي او کمپيوټر درته په پای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل درکوي، ما نا دا چې هېڅ ډول درغلي په کې نـه کېـږي، کـه احياناً څوک غواړي کوم مال چې د قيمـت مـارک پـرې لګېـدلی وي، همداسې له ځان سره يوسي، نو هلته کمپيوټر اواز کـوي، د دوبۍ په ټولو سوپرمارکيټونو کې دا سيستم فعال نـه دی، خـو پـه ځينو کې شته، دلته مو سودا وکړه تقريباً د (۴۰۰) درهمو بـل يـې راکړ، تر دې سوپرمارکيټ چې راووتو، نو عبدالحفيظ وويل راځـه چې نن دربانديې سياره ډوډۍ وخورم، ما ويل سهي ده، موټر يې داسې يو ځای ته ودرواوه چې تا فکر کـاوه د تېلـو ټانـک دی، د تېلو ټانک نه و، خو هغه ته ورته و! چپ لاس ته تعمير و، څو تنه له يوې کړکۍ څخه ښکاره کېـدل، هغـوی عبـدالحفيظ تـه دخـپلې غوښتنې په اړه وويل، هغوی خپل بل ورکړ او پيسـې يـې تحويـل کړې، اشاره يې وکړه چې هغه بلې غرفې ته لاړ شئ، يـو اوه اتـه متره په فاصله موټر هغه بلې غرفې ته لاړ، هلته يـې زمـوږ غـوښتي شيان تيار کړي وو، بل مو ورکړ او هغه شيان يې تيار پـه پلاسـتيک کې تاو کړي وو، راته رايې کړل، همبرګر، چپس او پيپسي او څـه نور شيان په کې وو، موږ چـې ډېـر وږي شـوي وو، نـو ژر مـو پـه خوراک پيل وکړ، موټر ورو ورو دحرکت په حال کـې و ډوډۍ مـو په خوند خوند وخوړه او د هوټل پر لوري رهي شو، په لاره کـې موټر يو ځای کې ځمکتلي يا زير زميني کـې ننـوت، اټکـل پنځـه سوه متره مزل به يې کړی و عبدالحفيظ ماته وويـل چـې دا بحـر لاندې لاره ده او بيا يې د داسې يوه پله يادونـه هـم وکـړه چـې ويل يې د بحر له پاسه تېر شوی کله چې ضرورت وي د پله دواړه غاړې سره وصلېږي او پل تر جوړېږي موټر پرې ځي، خو کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښتۍ له دې ځايه تېرېږي پل سره بېرته جلا شي او لاره کښتۍ ته اواره شي.

مازيګر نږدې و، چې خپل مقيم هوټل تـه ورسـېدو، عبـدالحفيظ راسره سودا تر اتاقه پورې ورسـوله، زه ورسـره راکښتـه شـوم او د هوټل رسپشن (هرکليوال) ته يې وويـل چـې کـه څـه ضـرورت و مرسته ورسره وکړه، عبدالحفيظ له ما څخه خدای پاماني واخيسته او زه بېرته هوټل ته لاړم. کله چې هوټل ته لاړم دلاجان تليفـون وکړ چې سبا سه شنبه ستا پرواز معطل شو ټکټ نه شته (اريانا) خـو بېخي بله اوونۍ پرواز لري خو (کـام ايـر) کـې دجمعـې پـر ورځ امکان شته، نو که خوښه دې وي چې هغه ټکټ بک کړم. ما ويل بل امکان نه شته هغه وويل نه، ما ويل، نو مجبـور يـو دکـام ايـر ټکټ بک کړه، هغه همداسې وکړل. دټکټ په معطلـۍ ډېـر خفـه شوم.

په همدې چرت کې وم چې خوب راغی او ويده شوم، يو وخت چې بيدار شوم، ساعت ته مې وکتل، د افغانستان پر وخت دشـپې يوولس بجې وې، تشناب تـه ننـوتلم، مـخ و لاس مـې ومينځـل د موسيقۍ اوازونه مې تر غوږو شول، کړنګهار شبېه په شـبېه زياتېـده او توندېده، کمره مې ځان سره واخيسـته او لانـدې رسپشـن تـه کوز شوم، هغوی نه مې د خپل پارسپورټ د اخيستلو هيلـه وکـړه، هغوی وويل پاسپورت خو اصولاً موږ سره وي، خو ماته يې د خپل هوټل بزنس کارتونه راکړل چې ادرس او تليفون هر څه پـه کـې وو، ما ويل پوليس به پرابلم پيـداکړي، هغـوی وويـل چـې هېـڅ خبره نه شته دا کارت خپله سند دی، هرڅه مشکل چې پيـدا شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې نومره موړ ته تلیفون کولای شې، هغه کارتونه مې په جیب کې کېښودل او تر هوټله په دې نیت بهر شوم چې که کوم افغاني، پاکستانی او یا هم ایرانی رستورانت پیداکړم، افغان هاوس خو مې لیدلی و، خو ډېر لرې و او زما په شان دیوه نابلده شخص لپاره یې پیدا کول هم څه اسانه کار نه و.

په همدې وجه له هوټل څخه ښي لاس مخ بره وګرځېدم، پر یوه پاکستاني هوټل مې سترګې ولګېدلې، نو زړه مې وغوړېده کله چې څوک بهر؛ مقصد لرې اروپايي هېواد ته لاړ شي، نو پاکستانی، هندی او ایرانی هم ورته ډېر قریب او عزیز معلومېږي، هوټل ته پورته شوم، همغه دلاهور فضا خوره وه، خو دومره وه چې دلته غذا او فضا دواړه پاک وو.

دچرګ یوه ټوټه او یوه پیپسي مې راوغوښتل، ډوډۍ مې ښه په مړه خېټه وخوړه، دهوټل خزانه دار ته مې وویل څو روپۍ شوې؟ هغه وویل (۷) درهمه، هغه مې ورکړل او بېرته دهوټل پر لوري روان شوم، کله چې دسړک پر غاړه روان وم، نو هم دخلکو ګڼه ګوڼه او هم د موټرو ټګ راټګ ډېر زیات و، دلته ماته هغه دخپل ملګري خبره رایاده شوه، چې عرب د ورځې خوب کوي او د شپې عیاشي، نو ډېر شیخان مې له ښځو سره ولیدل چې ګرځېدل خو بیا هم تر کورنیو عربو بهرني خلک، ښځې او نر زیات ګرځېدل، خصوصاً په تور لباس کې سپینې ایرانۍ مېرمنې، کله چې هوټل ته لاړم، نو یو ځل بیا مې دلاجان ته له ریسپشن څخه تلیفون وکړ او دټکټ پوښتنه مې وکړه، هغه وویل د جمعې ورځ امکان لري سبا به درته ټکټ راوړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ریسپشن څخه تلیفون ډېر قیمته و، تقریباً یو تلیفون پنځه درهمه تمامېده ما څو تلیفونونه وکړل په همدې وجه بلاخره ریسپشن راته وویل چې تلیفون کارت واخله او له خپل اتاق څخه يې ډایل (دایر) کړه داسې ارزانه تمامېږي، بیا مې همداسې وکړل د شلو درهمو کارت مې واخیست او ښایسته کار يې راکړ.

څو دقیقې دهوټل په ریسپشن کې ناست وم او چرت وړی وم، په دې وخت کې راپه یاد شول چې سبا ته خو دهوټل وخت هم پوره کېږي، نو بایده دي چې ددریو شپو لپاره نور هم اتاق بک کړم، ریسپشن ته مې وویل چې زه درې شپې نور هم پاتې شوم، هغه زما کارت راوویست او درې شپې يې نورې هم په کې زیاتې کړې او شپږ سوه درهمه بل مې تحویل کړ، دې وخت کې بېرته پر څوکۍ کېناستم، تر لږ ځنډه وروسته دمو سیقۍ بېلابېلو اوازونو ته متوجه شوم، ښي لاس د ایراني موسیقۍ او سندرغاړو اوازونه وو او چپ لاس دهندي، پردې وخت دهندي ډسکو خونې ور چابېرته کړ ډېر خلک ناست وو، له خونې شاوخوا د سګرتو لوګي له ورایه ښکارېدل پر مېزونو ښځې او نر ناست ښکارېدل، ما چې دسګرتو دا حال ولید نو ان له لرې مې ترې بد راغلل، الکولي څښاک، څکاک او نشه کوونکي څښاک سره زما له ډېرې پخوا ورانه ده، دخدای(ج) فضل دی د هېڅ ډول نشه کوونکي څښاک او څکاک عادت او عمل نه لرم، له شرابو او نورو نشه کوونکو توکو سره خو مې ځکه ورانه ده، چې د انسان دفکر دثقل مرکز له منځه وړي او له نورمال حالته يې باسي، زه غواړم چې په فکري ثبات دخپلې ټولنې ناخوالې له منځه یوسم او اسلام هم چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان حرام کړي دي د انسان د دې او هغې نړۍ دواړه ګټې یې تضمین کړي دي.

له سګرټو سره مې له پخوا ورانه وه، خو هغه وخت مې ورسره حساسیت لا زیات شو، چې په (هیله) مجله کې مې دسګرټو او له هغو څخه د راولاړېدونکو ناروغیو په باب دښاغلي پوهندوی ډاکټر بشیر نورمل څو پرله پسې مقالې خپرې کړې. ښاغلي بشیر نورمل په یوه مقاله کې دیوه لوی او پرمختللي هېواد په باب لیکلي وو، چې په کال کې د اتو ملیاردو ډالرو په ارزښت سګرټ څکوي او تر دې زیاتې پیسې بیا له هغو څخه دراولاړو شویو ناروغیو دتداوۍ لپاره لګوي، داپیسې چې ماتولې محاسبه کړې، د افغانستان تقریباً دپنځوسو کالو بودجه جوړوي، ماته دا تصور پیدا شو چې زموږ دمملکت دپنځوسو کلونو د بودجې په اندازه یو بل هېواد په کال کې په سګرټودوړه کوي، کله چې مې ښي لاس ته وکتل، دلته د ایرانۍ سندرو غږ راته، دا هغه ځای و چې عبدالحفیظ ورته پر اوله ورځ سر ورداخل،کړ خو بېرته ترې راووته.

ما ویل راځه دې سندرو ته خو به کېنو چې څه وایي که دخوراک یا څښاک ست یې وکړ، نو ورته به ووایم چې د چرګ یوه ټوټه او یوه پیپسي راوړئ او بس. کله چې دې ځای ته ورداخل شوم، نو په دروازه کې هرکلیوال ماته ښه راغلاست ووایه، هال ته یې د ورتګ بلنه راکړه، هال ته ورداخل شوم، یو څو ایرانۍ جونې دهال په اخره برخه او یو دوه شیخان دهال په بله برخه کې ناست وو، ګڼه ګونه ډېره نه وه، خو ورو ورو د ښځو او نارینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو تعداد زیاتېده، وخت تقریباً دشپې دولس نیمې بجې وې، دستیج پر سر یو ځوان ایراني هلک په فارسي ژبه سندرې ویلې او نورو دموسیقۍ الې لکه جاز او نور غږول، اوازونه دومره تېز وو چې دځنګ سړي خبره دې هم نه شوه اورېدلای، زه تر ټولو لرې د یوه تش مېز خواته کېناستم، له ناستې سره سمې دوه چینۍ جونې (ګارسونې) چې په قد ټیټې او خورا بدرنګې وې زما ځنګ ته راغلې، دیوې لاس کې قلم او کاغذ او د بلې لاس کې مینو وه، سره له دې چې زه ښه موړ وم، خو چې هوټل کې کېنې او مفته موسیقي اورې، نو ضرور به یو څه خورې او څښې، ماته یې ځان رانږدې کړ دومره پوه شوم چې وایي څه غواړې اوڅه څښې، ماخپلو غوږو ته لاس ونیو او بیا مو ستیج ته چې څه نه اورم اوازونه ډېر لوړ دي، مانا دا چې مینو کېږده چې زه یې خپله په کې خوښ کړم، مینو یې کېښوده، چکن پیس او یوه پیپسي مې ورته فرمایش ورکړ، هغوی هغه مینو ځان سره یوړه لومړی یې راته پیپسي او یوه قاب کې دجوارو پولۍ راوړې، ما چې دې دواړو چیني نجونو ته وکتل، ما ویل زموږ شاعرانو هم موږ ډېر غولولي یو، موږ ته یې د چین دختن دښاپېریو څومره صفتونه کړي دي که دا دهغه ځای ښاپېرۍ وي، نو له ښاپېرو نه به هم دخلکو زړه تور شي.

د استاد الفت هغه خبره هم راپه یاد شوه، چې د پښتنو شاعرانو په باب یې کړې وه او ویلې وو، دوی پښتانه غولولي دي، چې تاسې ډېر غیرتي، توریالي او جنګیالي یاستئ، علم و معرفت ته یې نه دي تشویق کړي، جنګ او جګړې ته یې هڅولي دي، مقصد

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې شاعران هم له (نه) شي څخه يو شی جوړولای شي.

دپولۍ يوه يوه دانه مې خوړله او موسيقۍ ته غوږ وم، څو دقيقې وروسته يې د چرګ يوه سره کړې ټوټه او لږ وچه ډوډۍ هم راوړه، لږ لږ ډوډۍ مې هم خوړله او موسيقۍ ته هم متوجه وم د(ګل مريم) سندره يې هم وغږوله، خو چندان په زړه پورې سندرې نه وې يا يې ماته خوند نه راکاوه، څو شېبې لا نه وې تېرې شوې چې يو شيخ راننووت، سپينې جامې پر تن او چلتار پر سر، ښه چاغ او ودان سړی ښکارېده، ښه پوره نشه و، کله چې ايرانيو نجونو هغه وليد، نو دهال له وروستۍ برخې ورته راپورته شوې او مخې ته ورته راغلې، له لاسه يې ونيو، شيخ يوه جلۍ له لاسه ونيوه او د سټيج لاندينۍ برخه کې يې له ځان سره تاوه کړه، ټولو وخندل بيا شيخ له هغې جلۍ سره هلته لرې ديوه مېز تر شا کېناستل، موسيقي چالان وه، دې وخت کې زما زړه نور راتنګ شو، خپلې کمرې ته مې پام شو، ما ويل راځه يو عکس خو واخله او نور به ځم، زړه کې مې دا هم وګرځېدل هسې نه چې عکس منع نه وي. خو زړه مې وکړ کمره مې دمېز پر سر عياره کړه او د سټيج پر سر چې کوم ايراني سندره ويله دهغه او سټيج عکس مې واخيست، دکمرې فلش دومره تېز و چې ټول هال يې خبر کړ، دې وخت کې يو دم دا چيني جينۍ راغله او په ډېره تونده‌لهجه يې وويل ډونټ ټيک پيکچر! (تصوير مه اخله!) ما ويل ولې؟ دا بيا په قهر شوه، دې سره د سټيج پر سر موسيقي هم غلې شوه، سندرغاړې زما څنګ ته راغی او رانږدې شو وې ويل، اغا اهل کجايي؟ ما ويل، افغانم، چرا تصوير ګرفتي، ما ويل چرا تصوير

(c) ketabton.com: The Digital Library

ممنوع است؟ ده ویل چرانی ممنوع یه، ماته یې وویل تصویر دې له کمرې لرې کړه، ما چې کوښښ وکړ، تصویر مې ډیلیټ (لرې) نه کړای شو، ما ورته وویل ورووره دا کمره نوې ده زه یې هم دتصویر په صفا کولو نه پوهېږم، که ته پوهېږې، مهرباني وکړه نو زما نور تصویرونه به نه خرابوې خپل تصویر دې لرې کړه، هغه کمره واخیسته ګوتې یې په کې ووهلې خو خپل تصویر یې ډیلیټ نه کړای شو، بیا یې کمره واخیسته بل چا ته یې یوړه، خو بالاخره تصویر یې ترې لرې کړ او کمره یې بېرته ماته راوړه او راته یې وویل وګوره خپل مخکې تصویر دې په کې شته.

یو څو شېبې نور هم کېناستم، موسیقي ورو ورو بېرته چالان شوه، دخلکو ګڼه ګوڼه هم زیاتېده یو نیم شیخ بل هم رازیاتېده، خو ما هغې چیني جلۍ ته اشاره وکړه چې بل راوړه، هغې بل راوړ (۴۵) درهمه یې په کې لیکلي وو، پیسې مې ورکړې او نور بې خونده له هاله را بهر شوم، څو شېبې مې په اتاق کې دهمدې یونلیک پر لیکلو تېرې کړې او نور ویده شوم.

سهار چې کله پاڅېدم نو یو څو شېبې مې پر یون لیکلو تېرې کړې، بیا راباندې خوب راغی، کله چې راویښ شوم ساعت ته مې وکتل یوولس بجې وې، ریسپشن ته مې تلیفون وکړ، چې چای راته راوړي، هغه لکه چې زما په خبره سم پوه نه شو، نیم ساعت ووت، خو چای رامعلوم نه شو، بیا مې تلیفون وکړ، داځل غوږۍ بل شخص جګه کړه هغه راته وویل لومړي منزل ته لاړ شه، هلته چای تیار دی، لومړی منزل مې پیدا نه کړ، لاندې ریسپشن ته لاړم، هغه راته وویل لفت کې د لومړي منزل بټن ووهه چای هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څښي، هلته لاړم، چای هم اخر و، يوازې يو څو تنه ناست و، چای يې څښه، يوه هم په کې يوه توره افريقايي مېرمن وه چې هغه د چا خبره پوره ننداره يې کېدله او که پر کوم ډارن سړي دشپې له خوا ورغلې وای نو زړه به يې پرې بوټ کښلی وای. هر چا په خپله ځان ته چای اچوه، يوه دېګ کې لږ شان سره کړې غوښه، يو بل ځای کې لږ پنېر او وچه ډوډۍ ايښې وو، دوو ترموزونو کې ګرمې اوبه وې چې ورسره څنګ ته وچ چای، قهوه او بوره ايښې وو، ما د شين چای يوه ټوټه راجګه کړه، ګيلاس مې له اوبو ډک کړ او چای مې په کې وواهه، چای مې وڅښه او بېرته خپل اتاق ته لاړم.

څو شېبې مې بيا پر يونليک تېرې کړې، خوب راباندې راغی تر يو ساعت خوب وروسته پاڅېدم لمونځ مې وکړ او بيا د پاکستاني هوټل پر لوري رهي شوم، خو مخکې تر دې چې پاکستاني هوټل ته لاړشم، داځل مې نو يو دوه درې کوڅې اخوا دېخوا هم قدم وواهه او په اصطلاح لږ مې ځان نور هم بلد کړ، خو دا مهال دګرمۍ زور ورو ورو زياتېده، نو ځکه خلک چندان پر سړکونو او واټونو نه ښکارېدل، هلته هسې هم دود دی، چې خلک د ورځې خوب کوي او د شپې چکر وهي تر مازيګر وروسته ماښام نږدې څخه دخلکو ګڼه ګوڼه زياتېږي او ټوله شپه خلک کار وبار کوي، په حقيقت کې ټول امارات په تېره بيا دوبۍ دشپې ښار دی، او دښار ښکلا هم دشپې له خوا د ورځې په انډول څو ځله زياته ده.

ډوډۍ مې په پاکستاني هوټل کې وخوړه او بيا همداسې په دې نيت په واټونو کې ګرځېدم که کوم افغان هېوادوال چېرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیداکړم، په لاره کې ځینې څېږې راتـه اشنا ښکـاره شـوې، خـو دخبرو اترو جرئت مو ونه کړ، یو ځای کې مې له یوه افغان شخـه د اماراتو دبېلابېلو سیمو څـو پوسـتکارتونه واخیسـتل، هغـه کلـې بندونه، پوستړونه انتیک زنځیرونه خرڅول او د سړک پر سر یې کار وبار کاوه. له هغه شخه مې پوښتنه وکړه چې د ورځې څـو روپـۍ ګټې هغه وویل، همداسې ۵۰-۶۰ روپۍ ګټم کله زیاتې کله کمـې، مقصد ګوزاره ده روانه کړې موده، څه وکړو، چاره څـه ده؟ ډېـر مې زړه و چې داسې کوم افغان پیدا کړم چې وزګار وي او ماسره وګرځي او دا پاتې سفر راسره تمام کړي، خو څوک مـې پیـدا نـه کړل، کمره هـم راسـره وه، د ښـار پـه مـنځ کـې مـې دعکسـونو داخیستلو ډېره هڅه ځکه نه کوله ماویل چې هغه دهوټل معاملـه تکرار نه شي. پـه لاره کـې یـوه سـوپر مـارکیټ تـه پورتـه شـوم، دژوندانه هر ډول سامان په کې خرڅېـده او داسـې مـنظم او پـه خوند خوند یې سره ایښي وو چـې د سـړي دومـره اشـتاه راولي چې جیب دې له پیسو ډک وي نو ته وایې چې ټول راونیسم.

داسوپر مارکیټ مې په نښه کړ، ما ویل څه بلـه ورځ بـه پـه کـې ځینې شیان واخلم، قیمتونه خو یې هسې هم فکس دي او درغلي په کې نه شته. ماښام ماښام به و، چې کالیفورنیا هوټل تـه راغلـم، دریشي مې وایستله او جامې مې واغوستلې، لمونځ مې وکړ او څو شېبې مې بیا پر یونلیک تېرې کړې، تلویزیون مې چالان کړ، کیبل تلویزیون و، یوازې اوه اته چینلونه یې نیول، چې اکثره یې خپلـه له همدې اماراتو خپرېدل او نور ټول هغه چینلونـه چـې اخـلاق خرابوي سانسور شوي وو، څو شـېبې مـې خبرونـه واورېـدل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسپورټي چینل ننداره مې وکړه، بیا رابانـدې خـوب راغـی. پـه اتاق کې سړې باندې ځکه خوب راته چې بهر تـه بـه ووتلـې نـو ګرمې هوا دې دمخ پوټکی سېزه، داچې یو څـه پلـی مـزل، دې هم وکړ او وجود به دې خولې شو، نو چې بېرته تـه بـه اتـاق تـه راغلې، وجود به دې یخ شو په اتاقونو کـې دایرکنډیشـن داسـې سستمونه لګولي وو چې هډو فکر دې نه کاوه چې اوړی هم شـته که نه، دشپې له خوا به مې دومره یخ وشو چې کمبله بـه مـې پـر ځان راکاږله دشپې مې همداسې یخ وشو، د ایرکنډیشن د درجې په کمولو هم نه پوهېدم، ایرکنډیشن هم نه معلومېده چې چېرتـه دی، خو کله چې مې پاس چت ته وکتـل، نـو پاسـني چـت او د لاندې ورختلي دېوال ترمنځ دیوې لوښتې په ارتفـاع او دڅلـور اینچو په اوږدوالي یخه هوا راچلیدلـه، شـاوخوا مـې وکتـل چـې ریموټ کنترول پیداکړم، د دېوال په یو تاق کې ریمـوټ نصـب و څو ځله مې راواخیست، خو پر سستم یې پـوه نـه شـوم، بیـا مـې رسپشن ته تلیفون وکړ یو تن راولېږه، هغه تنکی ځوان هندو، هغـه ته مې په ګوډه ماته اردو وویل چې ای سي ډېـره لـوړه ده، هغـه کنترول کړه او بیایې چل راته راوښود، تر هغه وروسته نو په اتـاق کې هوا ډېره نورماله وه.

له خوبه چې پاڅېدم، ساعت ته مـې وکتـل، نـو د افغانسـتان پـر وخت دشپې (۱۲) بجـې دي او ددې ځـای د ماسـختن د ډوډۍ وخت دی. مخ و لاس مې ومینځل چې بیا مې دموسـیقۍ اواز تـر غوږو شو، چې اوازونه نور هم ګرم شول، کله چې مې په ریسپشـن کې بیا ښې لاس ته وکتل، نو ایراني موسیقي هال کـې ښـه ګڼـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونه جوړه وه، خو زما چې تېره خاطره راپه زړه وه، همداسې بهرته لاړم او دپاکستاني هوټل پر لوري رهي شوم.

په پاکستاني هوټل کې مې بیا دمعمول په شان ډوډۍ وخوړه او بېرته په کالیفورنیا هوټل کې دخپل استوګنځي پر لوري راروان شوم. په اتاق کې تر یو څه مطالعې او لیکنې وروسته ویده شوم، سهار چې له خوبه پاڅېدم نوپلان مې دا و چې دا ځل ضرور کوم افغان پیدا کړم چې ماسره په دې پاتې یوه ورځ کې چېرته وګرځي، دخپل یادښت کتابچه مې راوکښله خو دا زما د تلیفون دیادښت نوې کتابچه وه، چې ماپه کې دخپلو دوستانو دتلیفون نمبرونه اخیستي وو، زما زړه کتابچه چې تقریباً له درېیو کلونو راهیسې زما دبېلابېلو ملګرو خصوصاً دبهرمېشتو ملګرو تلیفون نمبرې په کې دي، هغه راسره نه وه، په هغه کې په اماراتو او دوبۍ کې زما ډېر داسې دوستان وو، چې له دې ځایونو به یې هیلې مجلې ته، لیکونه، شعرونه او مضامین رالېږل او موږ به خپرول، ان جلال خپلواک خو په اماراتو کې دهیلې مجلې استازی هم و. خو نوې یادښت کتابچه کې مې په دوبۍ کې د هېڅ بلدي افغان ادرس او تلیفون نمبر پیدا نه کړ. لږ چې هوا بهر ته د وتلو شوه، نو له هوټل څخه بهر شوم کمره مې هم ځان سره واخیسته، تر یوه ځایه چې لاړم، په لاره کې دعمومي سړک پر غاړه دیوه جګ تعمیر سیوري ته درې تنه افغانان چې یو تن سره یې لاس ګاډی هم دی، ناست دي او خپلو منځو کې پښتو خبرې کوي، زړه مې و چې وګرځم، خو بېرته ټکنی شوم، ما ویل هسې نه چې له کاره روزګاره یې وباسم، همداسې مې خپل مزله ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوام ورکړ، هغه سوپرمارکیټ ته لاړم، چې مخکې مې په نښه کړی و او قیمتونه یې فکس وو.

مارکیټ ته وختلم، دماشومانو دلوبو ځینې سامان، دکور د پخلنځي ځینې شیان او ځینو اندېوالانو ته مې څو بوتله عطر، شامپو او ځینې نور شیان واخیستل، لس کم درې سوه درهمه بل یې راکړ، پیسې مې ورکړې او بېرته د اتاق پر لوري رهي شوم، ساعت نیم به په اتاق کې ناست و، چې بیا د ډوډۍ په نیت پاکستاني هوټل ته لاړم، داځل ډوډۍ ډېر خوند وکړ، ځکه چې زه ډېر پلي ګرځېدلی وم او ډېر ستړی شوی وم.

تر ډوډۍ وروسته مې یو څو واټونه نور هم تر پښو لاندې کړل، خو ډېر به خپل ځای ته متوجه وم چې راڅخه ورک نه شي. تر ګېنټې نیمې مزله وروسته بېرته خپل اتاق ته راستون شوم او تر دریشي بدلولو ساعت وروسته ویده شوم.

دپنجشنبې ورځ زما دسفر وروستۍ ورځ ده، نور نو دوبۍ ماته په زړه پورې ځای نه دی، دسهار چای مې وڅښه، نو یو ځل بیا مې دیونلیک پر لیکلو پیل وکړ، څو شېبې لا نه وې تېرې شوې، چې خوب راباندې راغی، کله چې له خوبه پاڅېدم، نو بیا پخه غرمه وه، ډوډۍ مې وخوړه او داځل مې ځان سره پرېکړه وکړه، پرون چې کوم درې تنه افغانان لیدلي، چې یوه سره یې لاس ګاډی هم و، تیک به همغه ځای ته ځم، دهمغه ځای په نیت روان شوم، خو په لاره مې په یوه درملتون سترګې ولګېدلې، راپه یاد شول، چې لږ څه درمل ته هم ضرورت دی، وړم کال چې زه جرمني ته تللی وم، نو زما ملګري شېرولي شېر ماته ډېره زیاته دوا درمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړل، په دغو درملو کې دلوړ فشار او ټیټ فشار لپاره هم پرېمانه درمل وو، کله چې ما هغه کور او یا لغمان ته یوړل، نو ځینو ناروغانو ته هغه دچاخبره ټک و پټری شول، ځکه چې ځینو دلوړ فشار له امله سرټکاوه او ځینو د ټیټ او ما ددې دواړو لپاره ښه جرمني دوا راوړې وه. نو بیا به هم ډېرو خپلوانو راځخه هیله کوله چې که چېرته بیا خارج ته لاړې، نو موږ ته به هغه اصله دوا راوړې، نو ځکه درملتون ته پښه نیولی شوم، زړه مې وکړ، چې ورداخل شم، هسې خو ماته په دوبۍ کې پته لګېدلې چې اوله ژبه په کې اردو، دویمه انګریزي، بیا عربي، فارسي او پښتو، ما ویل چې مشکل به خپل حل کړو.

کله چې درملتون ته ننوتم، نو له اټکل سره سم هندوانو په کې کار کاوه، (پاناډول) ګولیو پاکټ ته مې لاس ونیو ما ویل(پور پاکټ سي ضرورت هی) هغه څلور پاکټه راکړل، بیا مې ورته وویل: های پریشر اور ډاوون پریشرکیپسول کی ضرورت هی، خو هغه هندو زما په خبره سم پوه نه شو، دې وخت کې یوه ښځه چې همدې درملتون کې یې کار کاوه، او سپینه چپن یې پرتن وه، راغله، ما ورته خپله خبره تکرار کړه، هغې سر وخوځوه او دوه وړې قوطۍ یې راته راکړې او ویې ویل چې یوې کې دلوړ فشار لپاره دي او بلې کې د ټیټ، دحساب په ماشین یې راته حساب کړې ما پنځه سوه درهمه ورکړل، هغوی ترې څلوېښت درهمه وګرځول او نورې یې بېرته راکړې.

دپنجشبې ورځ دمارچ (۲۴) مه په دوبۍ کې زما وروستۍ ورځ وه، نور نو ډېر په تنګ شوی وم. همغه تکراري حالت و، له هوټله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووځه، يو څو واټونه وګوره او بيرته راشه، بيا له هوټله ووتلم، پرهمغه سړک لاړم چې دمخه مې څو تنه افغانان چې لاس ګاډي هم ورسره وو او دکار په تمه ناست وو، ليدلي وو. ګورم چې همغه کسان بيا ناست دي او خپلو کې پر خبرو بوخت دي، سلام مې پرې واچوه، هغوی سلام ته وعليکم والسلام وويل، ما ويل ورونو تاسو کې څوک لږ وزګار نه شته، چې ماسره دلته څو دقيقې وګرځي، زه نابلد يم، خير دی داچې تاسې له کار روزګاره وځئ، دهغه به زه درته همغومره اجوره درکړم، چې تاسې يې په دې وخت کې ګټئ، دې وخت کې درې واړه رابرګ شول نه وروره دا څه خبره کوې، موږ درې واړه درسره ځو، پيسې څه شی دي، د پيسو خبره مه کوه، پښتو خرابېږي، ته پښتون يې چې هر چېرته غواړې موږ درسره ځو، بغير له هغه نه هم اوس موږ خپله اتاق ته تللو، ما ويل نه درې واړو ته ضرورت نه يوازې يو تن، چې ستاسو هر يو غواړئ، دې وخت کې يوه وويل: ميرولي ځه ته ورسره لاړ شه او ښه يې وګرځوه، ميرولي خپل لاس ګاډی هغو نورو اندېوالانو ته ورتسليم کړ او زه و دی رهي شو، ميرولي ته مې وويل اول ځان راته معرفي کړه، دکوم ځای يې دلته څه کاروبار کوې او ګوزاره دې څنګه ده؟ ده وويل نوم مې ميرولي دی، دپکتيا ولايت څخه يم او دلته داڅه کم درې کاله کېږي، چې اماراتو کې کار کوم، بيا مې په پکتيا کې دځينو مشرانو او مخورو په باب پوښتنه ورڅخه وکړه، ده ځينې پېژندل او ځينې يې نه پېژندل، ميرولي ته مې خپل ځان ورمعرفي کړ، هغه وويل بس استاده ومې پېژندې له بي بي سي او ازادی راديو مې دې مرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېدلي او زموږ د اتاق ټولو ملګرو څو څو ځله داخبره کوله، چې دا یون څومره تکړه او زړور دی، چې په هېڅ رایه نه وهي، خدای دې سرته ورته خیر کړي...

خیر نو استاده ښه چې ځان دې راوپېژنده اوس خو به نو ماسره ضرور اتاق ته ځې، هغه زموږ نور انډیوالان چې تا ووینې څومره به خوشحاله شي سبا به کار ته نه ځم او ښه ډېر به دې وګرځوم، ما ویل نه زما یوازې همدا یوه شپه پاتې او سبا ته په خیر روان یم، دلته به هغه وړاندې ځای کې په کالیفورنیا هوټل کې اوسم او نن مې پنځمه شپه ده، هغه وویل هوټل څه کوې راځه چې ځو، کالي به دې هوټل څخه واخلم او لاړ به شو اتاق ته، څومره ښې غورې به وکړو، موږ لس دولس تنه په یوه اتاق کې اوسو، ښه ساعت به دې تېر شي، ما ویل نه همدا یوه شپه پاتې او سبا سهار وختي روان یم، میرولي وویل سبا سهار وختي به دې موږ میدان ته ورسوو ما ویل نه که بیا بل ځل راغلم نو ضرور به ستاسو څنګ ته درځم، له میرولي څخه مې تلیفون نمبر هم واخیست، میرولي ښایسته ټینګ ست وکړ، خو ما خپل ټینګار وکړ. میرولي ته مې وویل چې لومړی به دلته یو څه پیسي ماتې کړو او بیا به ګرځو چکر به ووهو! میرولي فکر وکړ چې زه غواړم افغانستان ته څه پیسي حواله کړم، نو په ډېرو کړو وړو لارو یې څو کوڅې اخوا دېخوا دیوې ودانۍ دویم پوړ ته پورته کړم، هلته یو پاکستانی پښتون، په یوه وړه خونه کې غلی ناست و او لاندې ترې رخت پلورنځی و، ظاهراً داسې فکر کېده چې دا خلک د رخت کاروبار کوي، میرولي ورسره پېژندل، هغه ته یې زه معرفي کړم، هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې وویل چې څه ډالر ورسره دي، څنګه به شي، هغه وویل چېرته یې حواله کوې، ماویل نه حواله کوم یې نه، زه غواړم ډالر په درهمو بدل کړم، او بیا دلته څه سودا وکړم،

کې میرولي هم پوه شو، خیر نو چې داسې ده راځه نو چې صرافي ته ځو، له هغه شخص څخه مو رخصت واخیست او صرافي ته لاړو، څلور سوه ډالر مو په درهم بدل کړل او دښار بېلابېلو واټونو ته دچکر په نیت ووتلو، میرولي زه ببلابېلو ځایونو کې وګرځولم. ماهم ترمخه ښه خوب کړی و او د پلي مزله ښه شیمه راکې وه، میرولي ته مې وویل ستړی کېږې خو نه، هغه وویل نه بابا ټوله ورځ لاس ګاډی چلوم اوس خو لاتش ګرځم، میرولي څخه مې پوښتنه وکړه چې څنګه دی روزګار دې او دنورو افغانانو څه حال دی؟ هغه وویل هسې نوم یې د دوبۍ دی او خلک فکر کوي چې پلانکی په دوبۍ کې دی او سختې پیسې به یې ګټلې وي، خو موږ چې دمیاشتې هر څومره زور ووهو تر اته نهو زرو کلدارو زیاتې نه شو بچت کولای، ټولې زر یوولس سوه درهم ګټو، چې دا څه د اتاق خرچه شي، څه هغه چاته ورکړو، چې زموږ تصدیق کوي، کله اوزګار هم پاتې کېږو، خو دا نور ټول مصارف چې ترې وباسو په پای کې همدا اوه اته، نهه زره کلدارې پاتې کېږي، نورڅه نه کېږي، ما ویل چې دومره پیسې خو اوس افغانستان کې هم هر څوک ګټلای شي، هغه وویل زه هم خبر شوی یم، که ماته کوم داسې کار پیداشي، زه یوه ورځ هم دلته نه تېروم، خو چې هلته کار دایمي وي، خبر شوی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په پوځ کې خلک نیسي او ښه ډېل معاشونه ورکوي، ما ویل له هره څه سره کېدی شي همدومره برابر شي، همدې خبرو کې وو، چې میرولي دښار منځ یو واټ ته بوتلم راته یې وویل چې استاده راځه دلته به یو څو عکسه واخلو، زه ودرېدلم دا یوه لویه څلور لارې وه، مېرولي مې عکس واخیست دا دشپې اته بجې وې شاوخوا رڼاګانو سیمه دومره روښانه کړې وه، چې له ورځې سره یې تفاوت نه کېده، میرولي تر عکس اخیستلو وروسته اخوا دېخوا کتل، ما ویل څه خبره ده؟ ده ویل دلته په دې ځای کې یو ډېر برېتور سړی ولاړ وي، ډېر غټ او اوږده بریتونه لري، ډېر خلک راځي او ده سره یادګاري عکس اخلي، لس دي که څو درهمه بیا دی ترې غواړي، د ورځې په لسګونو خلک له ده سره یادګاري عکسونه اخلي، ما ویل دا ده دبرېتو حق الزحمه او ګټه، داخو د ورځې تر زرو درهمو زیاتې پیداکوي، میرولي وویل هو که نه! له هر ځایه خارجیان راځي، ښځې او نر ده سره عکسونه اخلي، ښه نمونه یي سړی دی، خو نن فکر کوم نه دی راغلی که څنګه درک یې نه لګي.

میرولي بیا وویل استاده! که ستړی نه یې لږ څه وړاندې هلته بحر راغځېدلی او ښار منځته رارسېدلی، ډېر ښه دسیل ځای دی، راځه هغه به هم وګورو، ما ویل درځه چې ځو، لس پنځه لس دقیقې مزل به مو کړی وي، هلته چې لاړو په سوونو خلک راټول وو، وړې وړې تفریحي بېړۍ په بحر کې ګرځېدې راګرځېدې، ماښوګان یې اکثره هندیان او پاکستاني پنجابیان وو، څو تنه به یې په کښتۍ کې سواره کړل او تر اوه اته دقیقو مزله او چکر وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې بېرته همدې ځای ته راوړل، ديو تن پر سر يې څو درهمه اخيستل، دخلکو ګڼه ګوڼه دومره زياته وه، چې يوه بېړۍ هم څو دقيقې وزګاره نه پاتې کېده، يانې دماښوګانو بازار ښه تود و، ميرولي وويل استاده که زړه دې غواړي، سواره به شو، ما ويل نه همدا ليدل يې کفايت کوي، دوه يخې پيپسيانې مو هلته دبحر تر غاړې له کانتين څخه راواخيستې، وموڅښلې او نور بېرته دبازار پر لوري را رهي شو.

ميرولي وويل: که سودا کوې وبه ګرځو، ما ويل سودا مې کړې که بيا هم څه داسې انتيک شی وي سړی يې واخلي، ښه به وي، هغه وويل دوبۍ کې، خو نو ډېر شيان د وړلو دي، خو ځينې شيان له دې ځايه افغانستان کې ارزانه دي هسې نوم د دوبۍ ډېر مشهور دی، دلته خلکو سره پيسې زياتې دي، خو نرخونه ډېر اوچت دي. ميرولي وويل دلته کندهاري دکانداران يو ډول لوکسې چرمي څپلۍ خرڅوي هغه ډېرې کلکې او ښې دي، هلته لاړو دڅپليو يوه دوه درې دوکانه وو، دکانداران يې کندهاريان وو، عيناً لکه دکابل دڅپليو خرڅولو بازار، همغه صحنه يې ذهن کې تداعي کوله، خو دلته ځل وبل، پاکي او صفايي زياته وه که نه نور خو دکندهاري هېوال په‌لهجه کې ګرد سره تغير هم نه و راغلی، دڅپليو ځينې شيپونه مو وکتل، خو زموږ په کې څه خوښ نه شول، له هغه ځايه يو بل دوکان ته لاړو، دکاليو يو اتو مو په پنځه ويشت درهمه واخيست، وخت نور دشپې يوولس بجې وې، ميرولي ته مې وويل چې نور به درنه رخصتېږم، هغه يو ځل بيا ډېر ټينګ شو چې ماسره اتاق ته لاړ شه، ما ويل نه دشپې خپلې غوتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارومه او سهار وختي حرکت دی په خیر، میرولي ته مې دېرش درهمه په زوره ورکړل چې زما له خوا پرې خپلو انډیوالانو ته یو څه مېوه واخله، هغه پیسې نه اخیستلې، خو ما په زوره ورته ورکړې او زه دهوټل پر لوري ترې را رهي شوم.

یوځل بیا پاکستاني هوټل ته لاړم، ډوډۍ مې وخوړه او بیا خپل اتاق ته لاړم، دهوټل ریسپشنیست ته مې وویل چې سبا ته زما پرواز دی، سهار شپږ بجې به ما ته زنګ ووهې او که تر هوایي ډګره دټکسي غم راته وخورې، نو ډېره به ښه شي، هغه وویل ټیک ده څه مشکل نه شته، دشپې مې په اتاق کې خپله کړې سودا په یوه لوی او دوو وړوکو بیکونو کې منظمه ځای پر ځای کړه، دریشي مې وکښله، جامې مې واغوستې اودس او لمونځ مې وکړ، یو څو شېبې مې تلویزیون چالان کړ او بیا ویده شوم، سهار وخته پاڅېدم، تر لمانځه وروسته مې دریشي وکړه او کله چې مې ساعت ته وکتل نو لس کم شپږ بجې وې، ما ویل ودرېږه چې ریسپشن نه تلېفون راځي که نه؟ دوه درې دقیقې شپږو ته پاتې وې چې زنګ راغی او ماته یې ویل چې ځان تیار کړه! ما ویل تیار یم، یوبیک مې اوږه کې یو یو لاس او بل په لاس کې ونیول او لفت کې راکښته شوم، له ریسپشن څخه مې خپل پاسپورټ او هغه بل تر لاسه کړل چې څو ورځې په کې زما لګښت لیکل شوی و، له هغوی مې خدای پاماني واخیسته، دوه تنه یې راسره کړل، چې زما بکسونه ټکسي ته انتقال کړي، څو شېبې دهوټل مخې سړک ته ورسېدو، خو ټکسي رانښکاره نه شوه، بیا هغوی وویل لږ وړاندې به هغه عمومي سړک ته چې یو پنځوس متره لرې و، لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، هلته چې ورسېدو، نو يوه يو سيټه ډاټسن زموږ مخې ته ودرېده، ډرېور يې پښتون و، ما ورسره هم سملاسي پښتو خبرې پيل کړې، ما ويل هوايي ډګر ته به مې بوځې، هغه ويل صحيح ده، زما بيکونه يې شاته په موټر کې واچول دهوټل له کاريګرو سره مو خداى پاماني وکړه او دهوايي ډګر پر لوري رهي شو، په لاره کې مو له ډرېور څخه پوښتنه وکړه چې دکوم ځاى يې او دلته دې ګوزاره څنګه ده؟ هغه وويل دپکتيا يم او ګوزاره مو شکر دى فضل دخداى دى همدغه موټر چلوم ګوزاره مو پرې کېږي، دې موټر کې څه ورې راوړې؟ دې کې مال او سامان وړم راوړم.
دا مهال تر رسمياتو دمخه وخت و، پر سړکونو ګڼه ګونه ډېره کمه وه، په خبرو خبرو کې هوايي ډګر ته ورسېدو، ډرېور زما بيکونه کښته کړل، ما ويل استاذه څو روپۍ شوې، هغه ويل نه وطندار يې پيسو ته حاجت نه شته، ما ويل نه ضرور به يې اخلې، بيا يې وويل خير نو شل درهمه راکړه هغه ته مې شل درهمه ورکړل او ما يوه ټاير لرونکى لاسګاډى چې لږ وړاندې په ګڼ شمېر کې ولاړ وو، رابېل کړ او خپل بيکونه مې په کې کېښودل، لږ وړاندې مې دهغو خلکو پر لوري حرکت وکړ، چې له ورايه افغانان معلومېدل، هغوى ته ورسېدم، سلام مې واچوه، ځينو سره مې په لاس روغبړ وکړ، دپرواز پوښتنه مې وکړه ټولو ويل په ټکټ کې خو يې نهه بجې ليکلي دي.
تر هغه پورې ايله چکن مکن خلاص شي، څو شېبې انتظار مو وويست چې دترمينل داخل ته يې دننوتو اجازه راکړه، ټول په منظم ډول له خپلو لاس ګاډو سره ترمينل ته داخل شو، د دوبى

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوايي ډګر د دنيا له لويو هوايي ډګرونو څخه يو دی، چې دوه نړيوال ترمينلونه لري، موږ دويم ترمينل ته راغلو، کله چې ترمينل ته ورداخل شو، نو خپل بيکونه مو تر چک کوونکي کمپيوټره تېر کړل او دې سره د ودانۍ هغې برخې ته ورداخل شو، چې دلسګونو هوايي شرکتونو سر لوحې دهرې يوې ټاکلې غرفې له پاسه ځړېدلې وې، دا هال دومره لوی و، چې سلګونه مسافرين په کې هېڅ معلومېدل هم نه، کله چې کمپيوټر چک څخه تېر شو، نو زموږ پر هر بيک يې يوه نومره ووهله، يانې دبيک په تسمې پورې يې ونښلوله، بيا هر مسافر دهغه هوايي شرکت دلوحې پر لوري ورته چې ټکټ يې ورڅخه اخيستی و، ما د(کام اير) دهوايي شرکت پر لوري حرکت وکړ، هلته دوه درې تنه ولاړ وو، دلته يې ټکټ کاته او چک کاوه يې او هم يې سامان وزن کاوه، دچا چې به سامان تر ټاکلي حده زيات و، نو هغه ته به يې د اضافي بار دمحصول دتحويلۍ پاڼه ورکوله او تقريباً شل متره وړاندې بيا هلته په يوه بله غرفه کې دمحصول پيسې تحويلېدلې او دپيسو درسېدو سند يې ورکاوه، خو اکثره افغانان چې د سفر له شرايطو او کړاوونو سره اشنا دي، هغوی همېشه په دوو يا درېو بيکونو کې خپل سامان تنظيموي، يوغټ بکس چې ټول وزن يې تر يوويشت دوه ويشت کيلو زيات نه شي، بل داسې يو بيک چې اوږه کې يې وي او ټول وزن يې تر لس پنځه لس کيلو وانه وړي او بل هم داسې يو لاسي بيک يابکس چې په لاس کې ونيول شي او ايله اوه اته کيلو بار په کې ځای شي، دې دوو وړو بيکونو ته اجازه ورکوي، چې ځان سره يې الوتکې ته پورته کړې او هغه بل بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالوتکې دبار وړنې برخې (شاته) دوی خپله انتقالوي.

موږ خپل بیکونه یو یو دتول لپاره وړاندې کړل، زما خو تر ټاکلي وزن کم و، نو ژر یې نومړې پرې ووهلې او دا نومړې داسې وي، چې یوه برخه یې ترې شلوي مسافر ته یې ورکوي او بله برخه یې دبیک په تسمې پورې نښلوي. زما ټکټ یې ټاپه کړ او یوه پاڼه یې چې دڅوکۍ نمبر په کې لیکل شوی و، هم په کې کېښوده، لاسي وړوکی بیک مې په دې بل متوسط بیک کې کېښود او اوږې ته مې کړ، خو مخکې تر دې چې زه حرکت وکړم، یوه مسافر افغان د زیاتي بار پر سر دکام ایر شرکت له مامور سره خبره تاوه کړه، خو بلاخره مامور پر زیاتي بار سترګې پټې کړې او لانجه غوځه شوه.

زه په هغه لین کې ودرېدم، چې مسافرین دترمینل داخلي برخې ته ورداخلېدل، دلته وروستی چک و، پاسپورت او ټکټ یې کتل او په پاسپورت کې یې خروجي ویزه وهله، خو بیکونه یې تر هغه دمخه یو ځل بیا له کمپیوټر چکه تېرول، ما مخکې خپل بیک دکمپیوټر په لین کې کېښود، بیک له کمپیوټره تېر شو، خو مسئولې ښځې زما بیک بلې خواته کېښود، پر کتلو یې پیل وکړ، ټول شیان یې ترې راوکښل، خو څه یې په کې پیدا نه کړل، ما ورنه دلاس په اشاره پوښتنه وکړه چې څه خبره ده؟ هغې په ګوتو دبیاتي اشاره وکړه او د کمپیوټر سکرین ته یې متوجې کړم، په کمپیوټر کې یې بیاتي ښکاره کوله، چې په سره لیکه ترې چلیپه راتاوه وه، ما بیک ته لاس کړ او بیاتي مې ترې راوکښله او ماموري ته مې ورکړه، هغې بیاتي ستنه کړه او ما ته یې دتګ اجازه راکړه، هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پته ولګېده چې الوتکې ته له ځان سره ان د واړه چاقو او وړې بیاتي د وړو اجازه هم نه شته. تر دې تالاشۍ وروسته هغې غرفې ته په لین کې ودرېدم، چې پاسپورټ یې چکاوه او خروجي ویزه یې وهله، غرفه کې دوه عرب مېرمنې ناستې وې په قد او ښکلا متوسطې وې، تورې جامې یې پر تن وې، یوازې دمخ کاسه یې ښکاره کېدله او بس، پاسپورټ مې دغرفې په ښیښه یې سوړه کې ورداخل کړ، زما پاسپورټ یې واخیست کمپیوټر کې یې ثبت کړ او تر یو دوه دقیقو ځنډ وروسته یې راته ټاپه کړ، یانې خروجي ویزه یې ووهله او بېرته یې راکړ، هلته یولس ګامه لرې یو پولیس ولاړ، هغه ته لاړم خپل پاسپورټ مې ور وښود، هغه پاسپورټ ولید او تر کتلو وروسته یې دترمینل بهرنۍ برخې ته، چې مسافر په کې د الوتنې لپاره منتظر وي، اجازه راکړه. هغه نو ښه لوی هال و تقریباً دوه درې سوه متره پراخوالی به یې درلود، دناستې لپاره په کې په سلګونو عصري او نرمې څوکۍ ایښې وې، یوه خواکې یې سوپر مارکیټ هم و، چې مسافرو په کې ځان ته سودا کوله، البته دې سوپر مارکیټ کې اکثره انتیک شیان وو، چې خپله د اماراتو محصول ګڼل کېدل، دالماسو، سرو زرو او سپینو زرو ګوتمۍ او غوږوالۍ هم په کې پیدا کېدلې، د اماراتو په باب بېلابېل مصور او تشریحي کتابونه، پوسترونه او لنډه داچې هر څه دې غوښتل دلته دې کتلای او اخیستلای شول، خو دې سوپر مارکیټ کې شیان دومره قیمته وو، چې دبازار تر نرخه دوه درې ځله پورته اټکلېدی شول، وړاندې یو لوکس کرولا ته ورته موټر هم دسمپل (نمونې) په توګه ولاړ و او داسې ښکارېدله چې ډېر قیمتي موټر دی، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې حساس ځای کې یې ځای ورته جوړ کړی دی. څو شپې په سوپر مارکیټ کې وګرځېدم، داماراتو څو پوست کارتونه مې واخیستل او د اماراتو په باب کتاب مې هم وکوت، چې د اماراتو دبېلابېلو ښارونو نقشې، تصویرونه او انکشافي بهیر په کې راغلی وو، دکتاب دپښتۍ پر څنډه لیکل شوي وو، (پنځوس درهمه) هغه مې ببرته کېښود، یوازې نهه لس پوسترونه مې واخیستل چې ټول شل درهمه یې راڅخه واخیستل، په دې سوپر مارکیټ کې اکثرو ښځینه کارکوونکو کار کاوه، له څېرو یې ښکارېدله چې له فلپین او یا چین څخه به وي.

تر لږ ګرځېدو راګرځېدو وروسته پریوې اوږدې څوکۍ کېناستم او کمره مې له بیکه راوکښله، ما ویل چې څو عکسونه واخلم، دې وخت کې یو دریشي کړی سپینکی هلک ماته مخامخ ناست دی، راته موسک او رانږدې شو، استاده په خیر! لاس یې راکړ، ما ویل په خیر، ویل یې استاده دلته څه ته راغلی یې؟ ما ویل هسې! ده وویل رسمي راغلی یې که شخصي؟ ما ویل نه د دوستانو لیدو ته راغلی یم، ده ویل زه دې ونه پېژندم، ما ویل نه والله چې که ځان راته معرفي کړې، نو ډېره به ښه شي، ده ویل زه به دې په یاد کې پاتې نه یم، زه تقریباً درې کاله وړاندې دپېښور ګل حاجي پلازې ته له حنان حبیبزي سره درغلی وم، زه د بغلان یم نوم مې محمد نسیم دی او تاسو هغه وخت ماته ډېر زیات کتابونه هم راکړل چې بغلان کې یې پښتنو ته ورسوم او ما بیا هغه کتابونه ټول بغلان ته یوړل او ډېرو ښو خلکو ته مې ورکړل. ما ویل ښه نو ته دلته څه کوې؟ ده ویل زه یو کال دمخه دلته شارجې ته راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم، شپږ میاشتې دمخه پولیسو ونیولم او بندي شوم، همدا پرون له زندانه راخلاص شوم او نن مې دا دی له اماراتو رسماً باسي، ما ویل ولې بندي شوی وې؟ دلته خو ټول افغانان قاچاقي راځي صحیح اسناد نه لري، زه هم په همدې ډول راغلی وم، شپږ میاشتې مې کار وکړ بیا پولیسو ونیولم او اوس دادی په ډېر تکلیف له زندانه راخلاص شوم، ډېر نور افغانان لا په زندان کې شپې تېروي او خپلوان یې په تمه دي، چې دوی به دلته پیسې ګټي! محمد نسیم د زندان ډېرې اوږدې او ترخې کیسې وکړې، دې وخت کې مې مخامخ له چت نه پر راځوړند شوي سکرین باندې سترګې ولګېدلې، چې بېلابېلو هېوادونو ته د الوتنو ټایمونه په کې دقیقه په دقیقه لیکل کېدل او مسافرو دخپلې الوتنې وخت په کې کتلای شو، دکابل پرواز ته متوجه شوم دوبی- کابل لس بجې لیکل شوی، ساعت ته مې وکتل یو ساعت وخت پاتې و، محمد نسیم ته مې وویل وخت ډېر پاتې څه کوو؟ هغه وویل کمره درسره ده راځه چې څو قطعې یادګاري عکسونه واخلو، ما ویل ټیک ده هغه زما څو قطعې عکسونه واخیستل، ما دهغه عکس واخیست او بیا مو په ګډه یو قطعه عکس واخیست، دترمینل په دې برخه کې مو ورو ورو پر قدم وهلو پیل وکړ، یو ځل بیا سوپر مارکیټ ته لاړو او شیان مو بیا له نظره تېر کړل، محمد نسیم وویل دلته شیان څو چنده قیمته دي، ما ویل هو ما مخکې بیه کړل، محمد نسیم په اماراتو کې یو څه وخت تېر کړی و، دعربو پرخوی بوی یو څه بلد و، نو ځکه یې دعربانو دکلتور او د پانګوالو داخلاقو په باب ډېرې ښې او بدې خبرې وکړې، تر لږ ځنډ وروسته ما یو ځل بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکرین ته وکتل، محمد نسیم ته مې وویل لکه چې د الوتنې وخت رانږدې کېدونکی دی، هغه وویل هو وخت کم پاتې، شل دقیقې به پاتې وي چې مساپرین له ترمینل نه هوایي ډګر ته د وتو پر لاره لیکه شول، هر کس چې تر ترمینله وته نو ټکټ یې دیو پولیس له خوا په نیمه څیرېده، او هغه برخه چې نومره یې لرله مسافر ته ورکول کېدله، ټول مسافرین له ترمینله ووتل نو دوه (۳۰۲) موټر راغلل او موږ په کې سواره شو، تر یو دوه دقیقې مزله وروسته یې دکام ایر الوتکې تر سینې لاندې کوز کړو، الوتکې ته دختو په نیت په لین کې ودرېدو، دوه درې دقیقې به لا وتې نه وې چې ټول الوتکې ته وختو او هر سړی پر خپلې څوکۍ کېناست، له نېکه مرغه چې دمحمد نسیم او زما څوکۍ څنګ په څنګ شوې، زه دښیښې خواته کېناستم او ژر مې دالوتکې له ښیښې څخه په کمره د هوایي ډګر یو څو قطعې عکسونه واخیستل، ما ویل ځه څو چې الوتکه الوتنې ته چمتو کېږي، داعکسونه خو به واخلم، کله چې الوتکه الوتنه کوي، نو یو عمومي اعلان کوي، چې الکترونیکي او مخابراتي وسایل لکه تلېفون، کمره او مخابره ټول باید ګل وي چې داټول الوتنې ته ستونزه راولاړوي.

پوره لس بجې به وې، چې دالوتکې څرخونه وڅرخېدل، دالوتکې عملې لومړی په الوتکه کې له معمول سره سم دکمربندونو د تړلو، دخطر په حالت کې له الوتکې د خروجي دروازې څخه د وتلو لارې او له اکسیجن څخه دګټې اخیستنې لارې چارې په ګوته کړې، په لوکسو الوتکو کې دا چارې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

الوتکه کې دلګېدلو تلويزيونو له لارې ښودل کېږي، خو په معمولي الوتکو کې دا چارې خپله دالوتکې دعملې له خوا د وسايلو په ښودلو او دلاس په اشارو تر سره کېږي، تر لارښوونو وروسته الوتکه په نوبت سره دالوتنې عمومي کرښې یا رنوې ته برابره شوه، د دوبۍ هوايي ډګر دومره لوی دی، چې پر یوه وخت دالوتنې شو ليکې لري چې داټولې په کې بيا پرخپل وخت مصروفې وي، دلته له دې کرښې څخه هم په دقيقه کې دوه درې پروازه کېدل، الوتکې د الوتنې پر کرښې ځغاسته پيل کړه، تر يوې دقيقې چټکې ځغاستې وروسته الوتکه له ځمکې پورته شوه، کله چې الوتکه یا له ځمکې پورته کېږي او یا کېښي نو دسړي زړه ډېپ لوېږي، داسې لکه په خوب کې چې څوک له بامه اویا هم لوړ ځايه راولېږي، زړه يې ودرزېږي، خو ژوبل نه شي او بیا پوه شي چې دا خوب دی او رښتيا نه دي، یاهم داسې لکه د مهترلام- سرخکانو پر سړک په ګړندي حالت کې چې موټر يو دم په خوړ کې کښته شي او یا هم دکابل – جلال اباد لويه لاره چې موټر په خوړ کې کښته شي، دسړي زړه ډېپ ولوېږي، دالوتکې دالوتنې او ناستې پر وخت هم همداسې يو حالت رامخې ته کېږي.

الوتکه د دوبۍ پر سر وڅرخېده کله چې دې لاندې کتل، نو په زرګونو موټر په واټونو کې تېر وبېر کېدل، نو هلته سړي ته پته لګېدله، چې دلته ژوند څومره ګرم او په تېزۍ سره روان دی، لاندې پاک، لوړ او ستره تعميرونه چې دې کتل، عقل ورته کار نه کاوه، چې په څه ډول دا جوړ شوي دي. نو هلته سړي ته هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد الفت دا شعر ورپه زړه شي چې:

ډېر تفاوت شته په انسان کې د مانا په لحاظ

واړه مشغول دي ځينې ځان ځينې جهان جوړوي

دې وخت کې ماته په دوبۍ کې هغه د دوو افغان قومندانانو خبره هم رايادة شوه، چې په جنګ او دځاني ګټو په ترلاسه کولو کې يې ډېر مهارت درلود، ټول ذهن يې د ورانۍ په باب مصروف و او د عمران هېڅ فکر ورسره نه و. دا دواړه قومندانان په دوبۍ کې ګرځېدل پر يوه لوړ شل پوړيزه شيشه يي تعمير يې سترګې لګېدلې وې، نو يوه بل ته يې ويلي وو: ياره چې له دغې زاويې (کونج) څخه يې وولې نو په يوه ډز سره ټول چپه کېږي، قومندان صيب په ويشتلو او چپه کولو کې ډېر مهارت دلود، خو په ودانۍ نه پوهېده، ما ويل خداى(ج) به کله هغه وخت راولي چې زموږ د هېواد ټول خلک د ورانۍ پر ځاى د ودانۍ په فکر کې شي.

همدې چُرت کې وم چې الوتکه له وچې دبحر تر غاړې تېره او بلې فضا ته داخله شوه، دبحر ترغاړې پر اوږده ليکه بې شمېره ودانۍ تر سترګو کېدې او په سلګونو بېړۍ ورته را روانې ښکارېدې، الوتکې ورو ورو خپله ارتفاع لوړوله، خو بياهم په بحر کې لويې لويې بېړۍ د وړو وړو کښتيو په بڼه ښکارېدې، بلاخره الوتکه دومره لوړه شوه، چې يوازې دبحر د اوبو شنه سطحه ملعومېدله اوبس، تر څه کم نيم ساعت مزله وروسته داسې ښکارېدله، چې الوتکه د ايران د بندر عباس بندر له لارې د ايران خاورې ته ورداخله شوه، دلته هم څه ناڅه ابادي تر سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، خو تر یو څو دقیقو مزله وروسته تر الوتکې لاندې یوازې یوه سپېره دښته معلومېدله او بس، کله کله به یوه توره نری لیکه هم ترې تر سترګو کېدله غالباً چې عمومي سړک به و، ډېر لرې لرې په دښتو کې کلي ودان ښکارېدل، خو نه دومره ودان چې شینوالی یې د سړي زړه راکاږي، الوتکې همداسې د سپېرې دښتې له پاسه مزل کاوه، چې ماباندې لږ تنده راغله د اوبو بوتل ته مې لاس کړ، ګورم چې اوبه په کې لږ کمې شوې دي، کله چې مې دبوتل سر خلاص کړ نو چس هوا ترې ووته، محمدنسیم راته وویل چې دلته اوبه کمېږي، اکسیجن له لاسه ورکوي او ماته بیا په مکتب کې دکیمیا د استاد خبره رایاده شوه، چې اوبه له دوو عناصرو، اکسیجن او هایدورجن څخه جوړې شوې دي، نو دلته زه پوه شوم چې یو یې په لوړه ارتفاع کې په غاز بدلېږي، نو ځکه په بوتل کې اوبه کمې شوې دي، تر اوبو څښلو وروسته رابانـدې خوب راغی، نیم ساعت خوب به مې کړی وي، چې بیدار شوم، کله چې مې لاندې وکتل له یو خړ ګرد پرته نور څه نه معلومېدل، ما اول فکر وکړ چې دا ګڼې وربځې دي، خو وروسته متوجه شوم چې له دښتو څخه راپورته کېدونکی ګرد دی، دافکر کوم د افغانستان او ایران ترمنځ سرحد یانې دنیمروز او د ایران د بلوچو سیمه ده، محمدنسیم وویل چې له همدې لارې اکثره افغانان ایران ته په قاچاقي ډول راځي او مخدره مواد هم له همدې لارې قاچاق کېږي، دلته قاچاق وړونکي اکثره وسلوالې ډلې لري او دپولیسو پرې هم چندان زور نه رسېږي، خو بیا هم د دواړو غاړو ترمنځ سختې نښتې کېږي او ډېر پولیسان او قاچاق وړونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې وژل کېږي، ډېر افغانان هم، دې لارې وخوړل.

همدې خبرو کې وو، چې دالوتکې په دهلېز کې له یوه ګرځنده یخچال ته ورته لاس ګاډي څخه هرې څوکۍ ته ډوډۍ وېشل کېدله، یوې ښځینه کارکوونکې یو یو پتنوس چې څو خونې یې درلودې دهر چا دڅوکۍ دمخه پر مېز چې دمخنۍ څوکۍ له شاتنۍ برخې سره وصل و او د اړتیا پر وخت به بېرته کېده او تړل کېده، اېښوده، دپتنوس په یوه خونه کې وریجې، په بله کې لږ سره کړي کچالو او همدارنګه په وړو وړو پاکټونو کې درومیانو مایع او یو څه وچه ډوډۍ البته روټ ته ورته وچه ډوډۍ، پلاستیکي قاشغې او کاشغېنجې او په یوه خونه کې دپېپسي لپاره یو پلاستیکي ګیلاس ایښودل شوي وو. ډوډۍ یې ډېره خوندوره نه وه، خو بیا هم د افغانستان په شان یو هېواد لپاره دا هم مناسبه غذا وه، په الوتکه کې به ټول دوه سوه شاوخوا مسافرین ناست وو، ماته الوتکه روسي ساخت معلومېدله، پیلوټان یې هم روسان وو، په الوتکه کې غرس هم زیات و، یانې د اریانا افغان هوایي شرکت تر اوسنیو الوتکو یې سرویس لږ کښته و، خو غذا یې په دې ډول ترتیب کړې وه، چې افغانانو او بهرنیانو دواړو ته دمنلو وړ وه، یانې د دواړو ترمنځ وه، په دې الوتکه مور سره ګڼ شمېر بهرنیان هم وو، چې کابل ته راروان وو. ددې ډوډۍ پتنوس او سامان یوازې یو ځل د استعمال وړ و او بس. لږه شېبه وروسته یې چای هم راوړ او چا چې غوښته خپل ګیلاس یې ورنیوه او کارکوونکې ورته ډکاوه. تر ډوډۍ وروسته چې مې لاندې وکتل نو یو نیم ځای کې به دشینوالي څرک ولګېده او چرته دلوړو غرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر سر به د واورو سپین څادر غوړېدلی ښکاره شو، الوتکې بیا خپل مزله ته دوام ورکړ، یو وخت پیلوټ غږ کړ چې الوتکه کابل ته نږدې کېدونکې ده، انشاءالله چې (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به الوتکه دکابل پر نړیوال هوایي ډگر کښته شي، لاندې ټوله فضا وریځو نیولې وه، هېڅ نه ښکارېدل، کله چې به الوتکه په وریځو کې ننوته، نو سخت ټکان به یې وخوړ، ما محمد نسیم ته وویل: څو موده دمخه په همداسې حالت کې دکام ایر شرکت یوه الوتکه دکابل دخاک جبار په غرونو کې راولوېده، چې بیا خدای مه کړه هغه حالت تکرار نه شي. هغه وویل څه خدای(ج) مهربانه دی. الوتکې یو دوه دورې ووهلې او خپله ارتفاع یې راکمه کړه، تر وریځو راکښته شوه، نو لاندې دځمکې سطح راڅرگنده شوه، الوتکه چې څومره ټیټېدله نو لاندې ځمکه ښه لیدل کېده، دالوتکې وزرو ته مې پام شو چې د باران څاڅکي پرې ورېدل، څو شېبې وروسته پیلوټ په درېیو ژبو: پښتو، دري او انگلیسي اعلان وکړ چې الوتکه ناستې ته چمتو ده، هیله ده چې خپل کمربندونه وتړئ! الوتکه دکابل پر نړیوال هوایي ډگر کېناستله او مونږ ترې په نوبت کښته شو، همدې وخت کې مې له الوتکې څخه دهوایي ډگر یو دوه قطعې عکسونه واخیستل او له الوتکې کښته شوم، دالوتکې تر څنگ دوه (۳۰۲) ته ورته موټر ولاړ وو او مونږ یې تر ترمینله پورې ورسولو، زمونږ غټ بیکونه یې په یوه بل موټر کې ترمینل ته راوړل، په ترمینل کې بیا یوه اوږده انتظار وځورولو، نږدې یو ساعت کې ایله زمونږ د دخولي ویزې کار خلاص شو، یانې دا چې اول مو پاڼه ډکه کړه، بیا په لین کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدو او هغې ټاکلې غرفې ته چې تر څو رسېدو ساعت راباندې تېر شو. د دخولي ويزې تر وهلو وروسته چې دې بلې برخې ته راتېر شو، نوهر څوک دخپل بکس په لټه کې و، ما مخکې يو پوليس ته دبکس نمبر ورکړی، هغه زما بکس وختي پيدا کړی، چې يوه تسمه يې لا د واره په همدې ټېل ماټېل کې شلېدلې وه. څنګ ته يې دګمرک دچک يوه دروازه هم وه، چې کمپيوټر په کې ايښی و او خپل بيکونه به دې دلته هم چک کول، ماخپل بيکونه کېښودل، ژر يې تېر کړل او څه يې ونه ويل، خو ځينو نورو مساپرو سره يې جنجال و، کله چې مې پوښتنه وکړه، يو تن وويل دا د ګمرک محصولي غرفه ده، ځينې خلک له خارج څخه قيمتي شيان لکه سره زر او نور راوړي، دا بايد دلته وکتل شي او محصول شي، نو دا غرفه دهمدې قيمتي شيانو د محصول لپاره ده.

دلته نو دهمدې ځای ډېر زيات جواليان ولاړ دي، چې له دې ځايه لږ څه وړاندې ياني دسلو مترو په واټن ټکسي پورې درسره په لاس ګاډي کې شيان ور وړي، خو د مزدورۍ په نامه نه، بلکې دشېرينۍ په نامه در څخه ډېلې پيسې اخلي، اکثره افغانان چې له بهر څخه راځي نو دوی سره افغانۍ نه وي، نو دوی چې درې څلور ډالره هم ورکړي، دوی ته ډېر شی دي. زما بيکونه يې په لاس ګاډي کې واچول، زه، محمد نسيم او يو بل په يوه ټکسي کې سره کېناستو، ټکسيوان ته مې وويل لومړی به ما (شش درک او بيا به دوی خپل خپل ځای ته ورسوې، پر سړک ښه باران شوی و، دخټو او ناپاکيو هېڅ کمی نه و، نيم ساعت کې شش درک ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېدو، محمد نسیم او هغه بل ملګري ته مې ښه ټينګ ست وکړ، خو هغوی راسره پاتې نه شول، موټروان ته مې پنځه ډالره ورکړل ما ويل چې دا دې کرايه، هغه خوشحاله شو او زه له خپل سامان سره کور ته ور دننه شوم، په کور کې تر روغبړ او ستړي مه شي لږ وروسته يې راته چاى کېښود، چاى مې څښه چې همداسې ځُرت يوړم، کابل او دوبۍ، افغانستان او امارات مې سره مقايسه کړل، بيامې سره پرتله کړل، ديوې اوونۍ سفر مې ټول له نظره تېر کړ، دواړه هېوادونه او سيمې هېڅ دپرتلې نه وو، يو ځل بيا ځُرت کې ډوب شوم ما ويل چې زه هېڅ هلته تللی نه يم او دا هر څه چې مې ليدل دا هسې يو خوب او خيال و او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځورونه

حاجي دلاجان

عبدالحفيظ زريني

تاج ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یون په دوبی کې د بحر تر غاړې

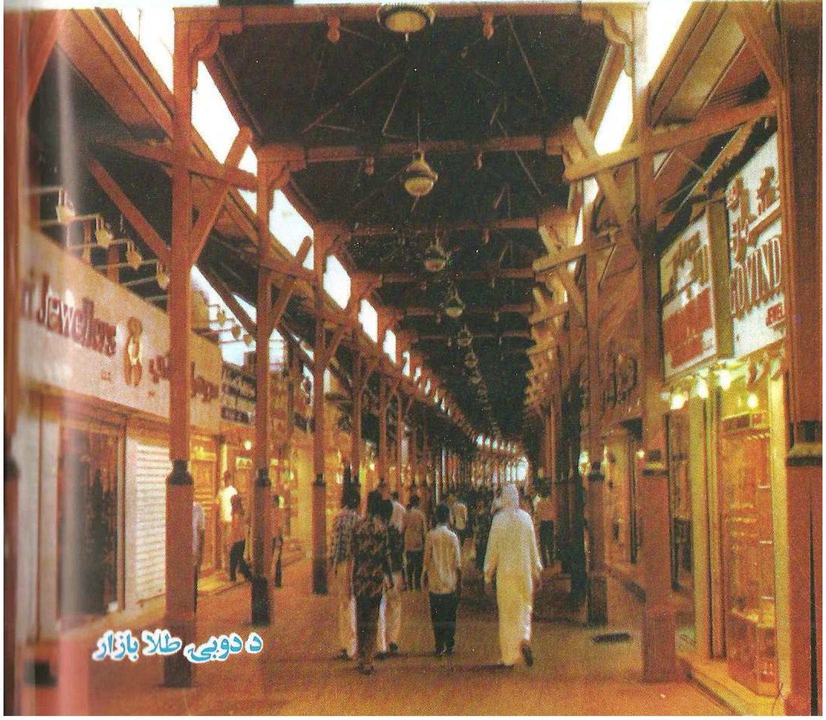

د دوبی طلا بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

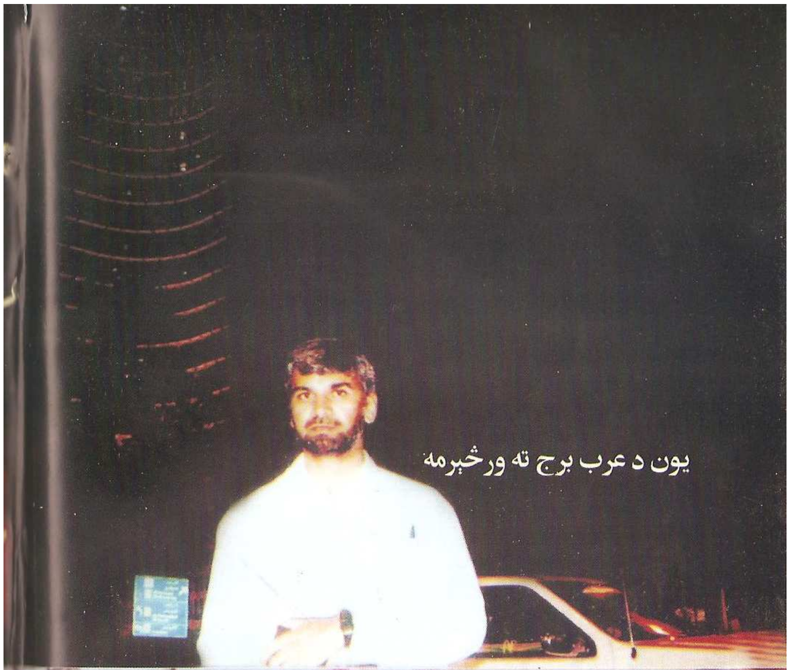

یون د عرب برج ته ورڅېرمه

د عربو د عنعنې یو تصویر

(c) ketabton.com: The Digital Library

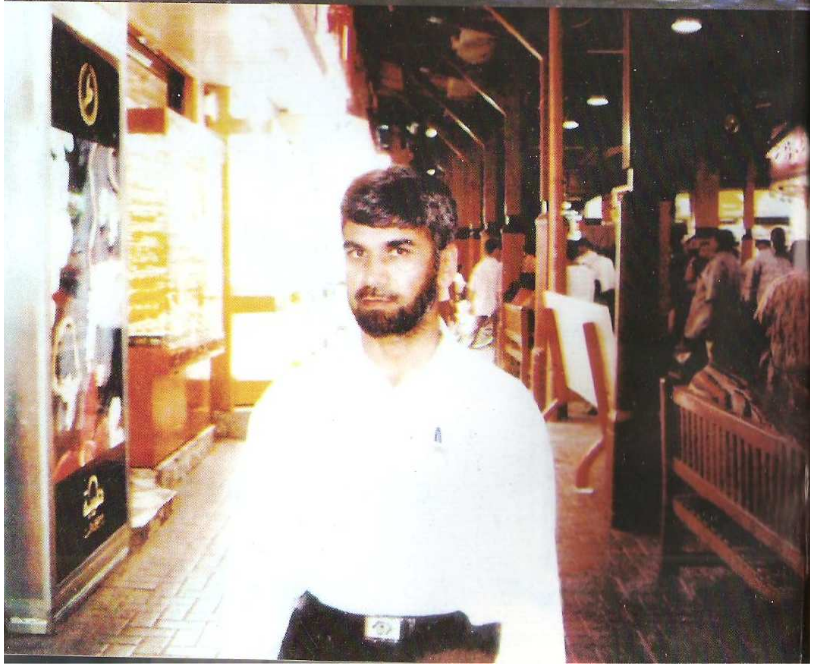

(c) ketabton.com: The Digital Library

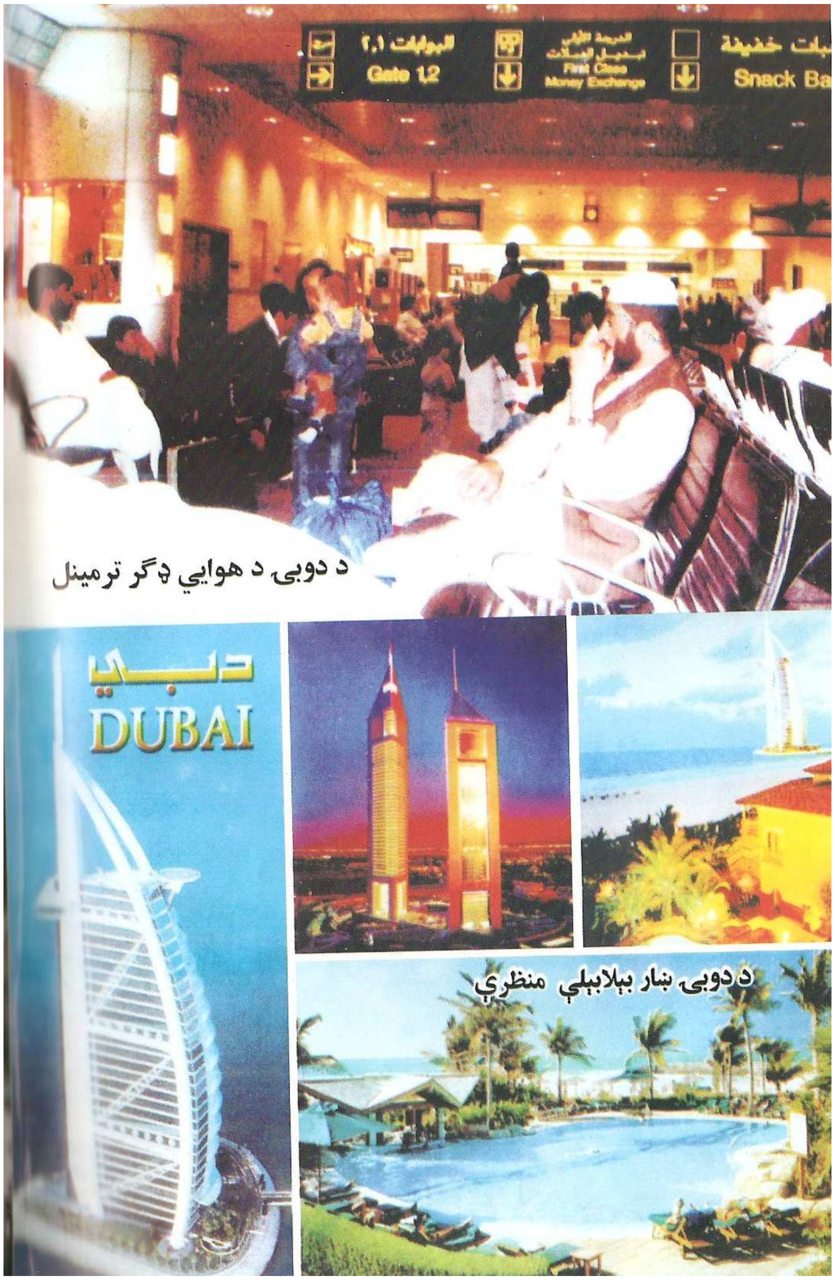

د دوبی د هوایي ډگر ترمینل

د دوبی ښار بېلابېلې منظرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

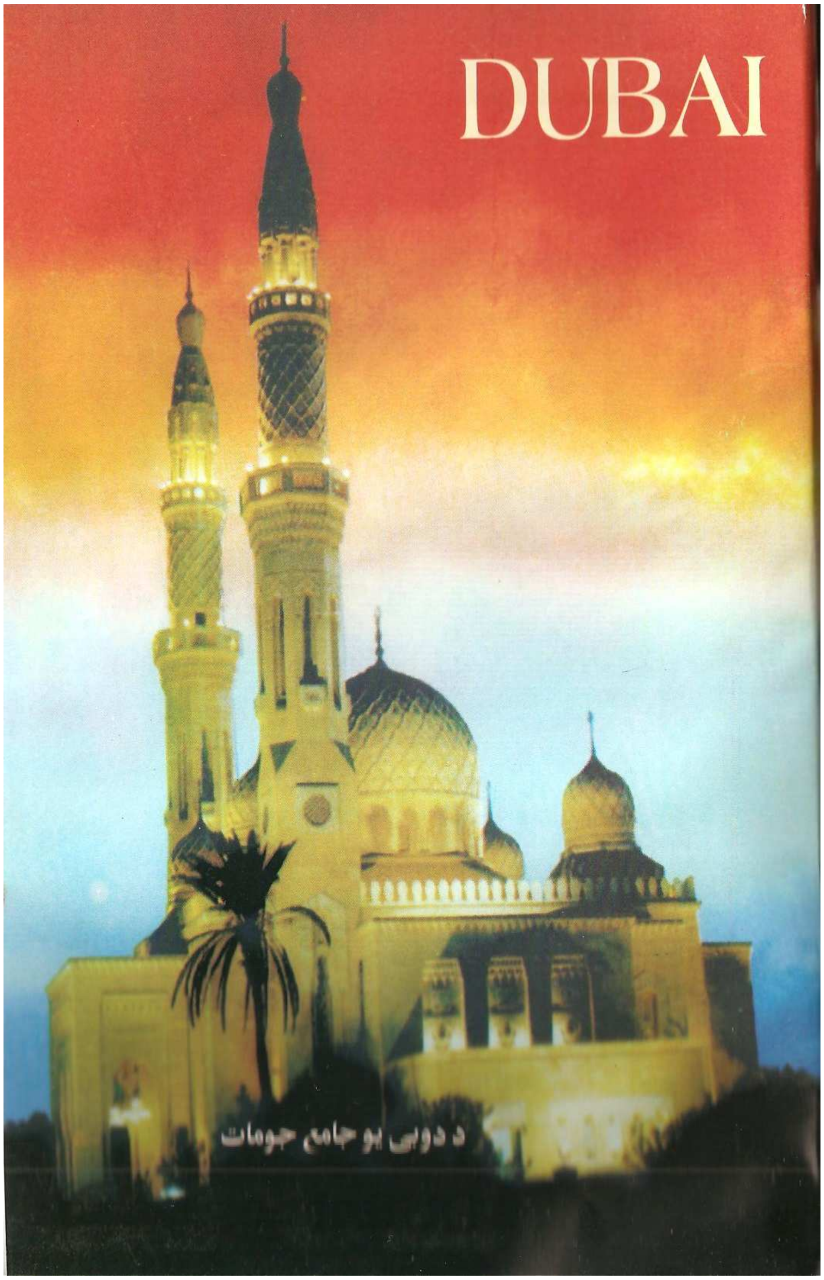

(c) ketabton.com: The Digital Library

یون د دوبی د هوايي ډګر په ترمينل کې

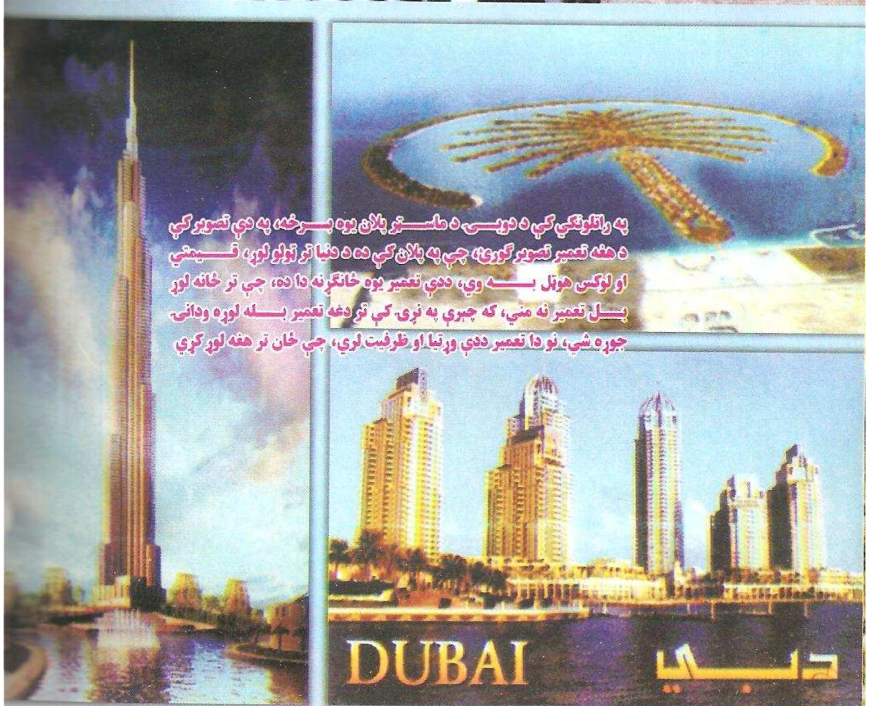

په راتلونکي کې د دوبي د ماستر پلان يوه برخه، په دې تصوير کې د هغه تعمير تصوير ګورئ، چې په پلان کې ده د دنيا تر ټولو لوړ، قيمتي او لوکس هوټل به وي، ددې تعمير يوه ځانګړنه دا ده، چې تر څانه لوړ بل تعمير نه مني، که چېرې په نړۍ کې تر دغه تعمير بل لوړه ودانۍ جوړه شي، نو دا تعمير ددې وړتيا او ظرفيت لري، چې ځان تر هغه لوړ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پـــر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیـــازیو پـــه یـــوې روښنفکرې کــورنۍ کې زېږېدلی دی. لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۲۲ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۲۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته د پښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د (پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او ((شمشاد)) مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیا د جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول. استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمهوري رياست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لويو جنګسالارانو او ځينو تنظيمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد يون ته وړانديز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده درو سپارو، خو استاد يون ونه منله او خپلې استادۍ ته يې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته يې د ځينو ملګرو په زيات ټينګار او غوښتنه، د جمهوري رياست د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد يون پر ۱۳۸۵ ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده يې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد يون د خپلواک ليکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راديويي او ټلويزيوني مرکو کې يې د واقعيتونو او حقايقو د څرګندېدو له امله د خلکو په زړونو کې ځای نيولی دی. که څه هم ډېر خلک د يون ليکنې، مرکې او نظريات خوښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړې او ځانونه یې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته اینودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې» او«د پښتني فرهنګ د ودې پراختيا ټولنې» د همکار په توګه د بېلابېلو ليکوالو په لسګونو اثار، ايډيټ او چاپ کړي دي. دغه راز يې په سلګونو کورنيو مشاعرو، ادبي غونډو او سيمينارونو کې ونډه اخيستې ده، خپله يې هم په لسګونو مشاعرې، سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په يو زيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به يې د اثارو يادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړۍ شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دويمه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هيلې	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• نيمګړي ارمانونه	د حيران شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د نازو انا ياد	د سيمينار د ليکنو ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د استاد الفت نثري کليات	داستاد الفت نثرونه	دريم ۱۳۸۷
• سيندونه هم مري	د اسحق ننګيال شعري منتخبات	دويم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر — دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنگي ميراثونو ته يوه کتنه
  د نينسي دوپرې اثر — دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنايتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر — دويم ۱۳۸۷

د - يونليکنې:

- د اماراتو سفر — د اماراتو يونليک — دويم ۱۳۸۷
- که يون دی يون دی — د اروپا يونليک — لومړی ۱۳۸۷
- دپنتاګون ترڅنډو — د امريکا يونليک — لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه — دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنگ يو ځلاند ستوری — دويم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود — دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنگ ته اوښتي زيانونه — دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت — شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل — دويم ۱۳۸۷
- سا ينسي پرمختياوې — دويم ۱۳۸۷
- ببرنۍ لويه جرګه ولسواکي او زورواکي — دويم ۱۳۸۷
- اند يال خوشال — لومړی ۱۳۸۷
- هيله د خپلو سريزو په لمن کې — لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري يون — لومړی ۱۳۸۷
- فرهنگي فقر — لومړی ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مرکه او مرکې   لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال   لومړی ۱۳۸۷
- د کتابونو په ورېمو کې   لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلیچ کې   لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون   لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ   لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟   لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او وسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

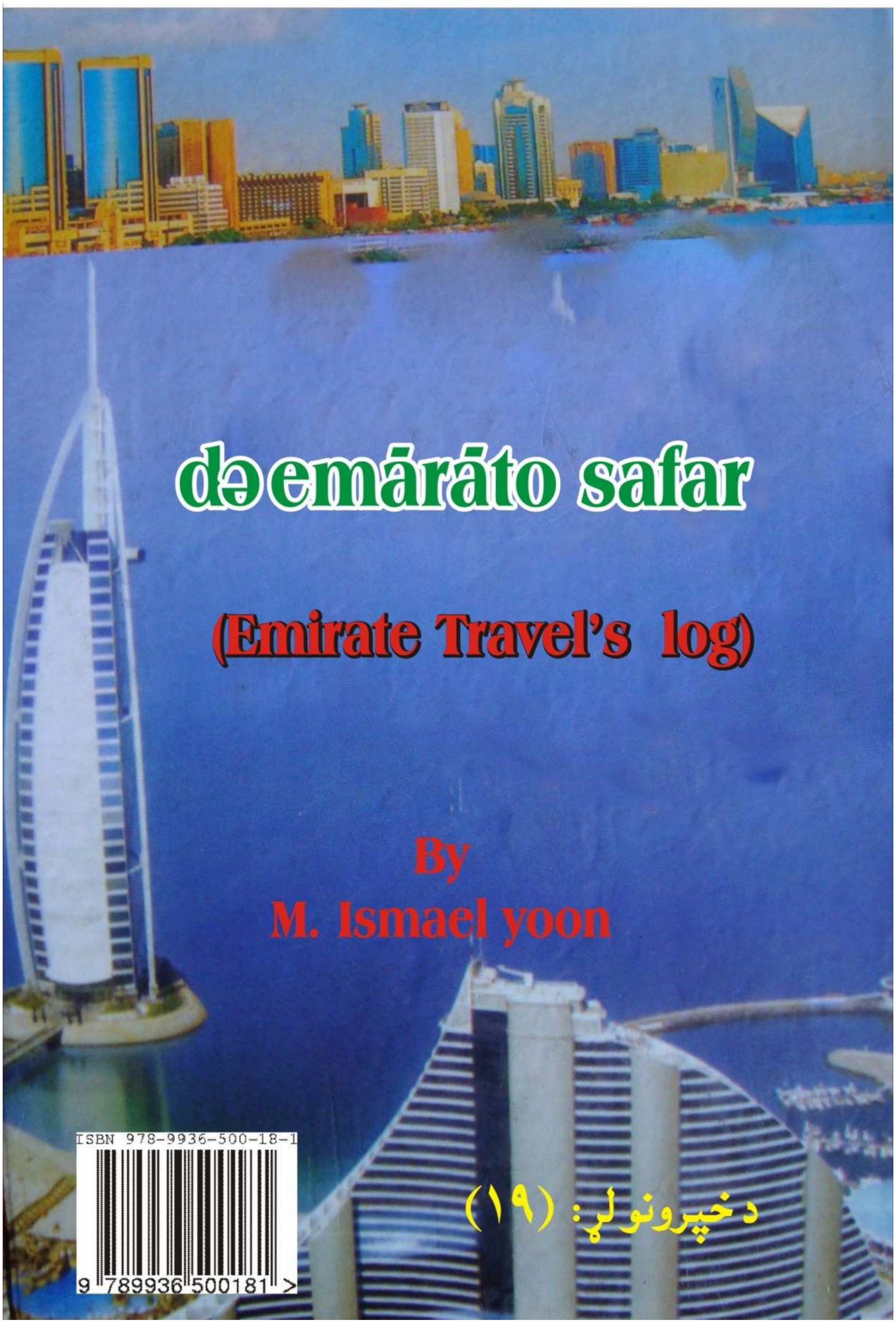

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library